

An Ni
Bảo Bồi

Nguyễn Vinh Chi dịch

Tân văn

Thanh
Tĩnh
Kỷ

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

VanVietBooks

Thanh Tĩnh Kỳ

Tác giả: An Ni Bảo Bồi

Dịch Giả: Nguyễn Vinh Chi

Công ty phát hành: Văn Việt

Nhà xuất bản: NXB Phụ Nữ

Kích thước: 13 x 19 cm

Số trang: 303

Ngày xuất bản: 12-2017

Type:

Thanh Tuyền – Quỳnh Lương – Hồng Cúc

Beta:

Vương Khải – Ngô Nguyễn

Làm ebook: Ebook ngôn tình miễn phí

Nguồn: facebook.com/ebookngontinhmienphi

Giới thiệu tác phẩm:

Có người hỏi tôi, sao lại gọi là "Thanh Tĩnh Kỳ".

Đây là một cuốn sách về những câu chuyện nhỏ đứt quãng, những câu chuyện ngỡ chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng lại cùng chung một xúc cảm. Những câu chuyện chỉ khi bạn thức dậy, và tỉnh táo, đều được ghi chép lại, nâng niu, tỉ mỉ, lưu trữ như một thứ kí ức đẹp đẽ nhất. Những thứ vụn vặt, xoay quanh cuộc sống ồn ã mà cô đơn chốn đô thị, những người trẻ tuổi, yêu tha thiết một cách mù quáng mà tỉnh táo.

“Thứ mà tình cảm mang lại cho chúng ta xưa nay đều không phải là nhận được. Mà vốn vẹn là hồi vị.

Chính là phải như vậy, được bạn yêu tha thiết song không cách nào có được.

Yêu tha thiết một cách mù quáng mà tỉnh táo.”

Tác giả

An Ni Bảo Bối

Sinh ngày 11 tháng 7 năm 1974, tên thật là Lê Tiệp, sinh ra ở Ninh Ba Triết Giang. Là tác giả có tên trong Bảng xếp hạng các quốc gia giàu có của Trung Quốc. Từng làm việc ở rất nhiều nơi như: ngân hàng, công ty quảng cáo, web văn học...

Cô đã từng cho ra đời rất nhiều tác phẩm thuộc các thể loại khác nhau như tiểu thuyết, tản văn, truyện ngắn, tùy bút...

Ngày 16 tháng 6 năm 2014, trên trang Sina Weibo, An Ni Bảo Bối tuyên bố đổi bút danh thành Khánh Sơn.

Các tác phẩm tiêu biểu của An Ni Bảo Bối phải kể đến: Thanh tỉnh kỷ, Cáo biệt Vi An, Đảo tường vi, Tổ niên cảm thời, Xuân yển...

“Thanh tỉnh kỷ”

- ghi chép vụn vặt

xoay quanh cuộc sống sôi động
nhộn nhịp nhưng thấm đẫm
cô đơn nơi thành thị, với những
người trẻ tuổi yêu tha thiết
một cách mù quáng mà tỉnh táo.

... Một ngày. Ánh nắng chiếu rọi.

Ngày một - Ngày hai - Ngày ba

Ngày bốn - Ngày năm - Ngày sáu

Ngày bảy - Ngày tám - Ngày chín

Ngày mười - Ngày mười một

Ngày mười hai - Ngày mười ba

Ngày mười bốn - Ngày mười lăm

Ngày mười sáu - Ngày mười bảy

Ngày mười tám - Ngày mười chín

Ngày hai mươi - Ngày hai mươi mốt

Ngày hai mươi hai - Ngày hai mươi ba

Ngày Hai mươi tư - Ngày hai mươi lăm

Ngày hai mươi sáu - Ngày Hai mươi bảy

Ngày hai mươi tám - Ngày hai mươi chín

Ngày ba mươi - Ngày ba mươi mốt

Lại một ngày. Tỉnh giấc

Lại ngày một - Lại ngày hai

Lại ngày ba - Lại ngày bốn

Lại ngày Năm - Lại ngày Sáu

Lại ngày Bảy - Lại ngày Tám

Lại ngày Chín - Lại ngày Mười

Lại ngày Mười một - Lại ngày Mười hai

Lại ngày Mười ba - Lại ngày Mười bốn

Lại ngày Mười lăm - Lại ngày Mười sáu

Lại ngày Mười bảy - Lại ngày Mười tám

Lại ngày Mười chín - Lại ngày Hai mươi

Lại ngày Hai mươi mốt - Lại ngày Hai mươi hai

Lại ngày Hai mươi ba - Lại ngày Hai mươi tư

Lại ngày Hai mươi lăm - Lại ngày Hai mươi sáu

Lại ngày Hai mươi bảy - Lại ngày Hai mươi tám

Lại ngày Hai mươi chín - Lại ngày Ba mươi

... Rồi lại một ngày. Nhớ

Rồi lại ngày Một - Rồi lại ngày Hai

Rồi lại ngày Ba - Rồi lại ngày Bốn

Rồi lại ngày Năm - Rồi lại ngày Sáu

Rồi lại ngày Bảy - Rồi lại ngày Tám

Rồi lại ngày Chín - Rồi lại ngày Mười

Rồi lại ngày Mười một

Rồi lại ngày Mười hai

Rồi lại ngày Mười ba

Rồi lại ngày Mười bốn

Rồi lại ngày Mười lăm

Rồi lại ngày Mười sáu

Rồi lại ngày Mười bảy

Rồi lại ngày Mười tám

Rồi lại ngày Mười chín

Rồi lại ngày Hai mươi

Rồi lại ngày Hai mươi mốt

Rồi lại ngày Hai mươi hai

Rồi lại ngày Hai mươi ba

Rồi lại ngày Hai mươi tư

Rồi lại ngày Hai mươi lăm

Rồi lại ngày Hai mươi sáu

Rồi lại ngày Hai mươi bảy

Rồi lại ngày Hai mươi tám

Rồi lại ngày Hai mươi chín

Rồi lại ngày Ba mươi

Rồi lại ngày Ba mươi mốt

Như thế

Sanlitun - Chất - Ông ấy bà ấy

*Nếu trải qua đêm dài đằng đẵng,
Khi ánh nắng chiếu rọi, em biết rằng, em sẽ nhớ anh.*

... Một ngày. Ánh nắng chiếu rọi.

Ngày một

Hoa Dành Dành

Trong chiếc sọt của bác nông dân bày ở lề đường, nhìn thấy hoa được buộc thành từng bó từng bó nhỏ bằng chỉ bông màu trắng. Lá xanh tươi tốt khỏe khoắn, cánh hoa trắng muốt thơm ngát, nồng nàn tựa tơ lụa. Nụ hoa biêng biếc vừa chắc vừa mẩy, hương thơm dường như đượm vị hăng hắc có độc tính. Đêm hè oi ả, hoa dành dành gọi lại hồi ức về miền Nam.

Mang một bó hoa nở rộ về nhà. Chẳng biết chăm nom thế nào. Ngắm tới ngắm lui đều thích, chỉ tưới bằng nước sạch. Trong lòng ôm nỗi lưu luyến không nở rồi ngủ thiếp đi, quên lấy máy ảnh chụp chúng lại. Sáng sớm hôm sau thức dậy, phát hiện cả bó hoa đã không còn sự sống. Càng đẹp, thì cái chết càng lộ rõ vẻ ảm đạm. Úa vàng héo rũ, y như giấy loại. Không thể kéo dài đâu chỉ một ngày.

Không cam tâm tình nguyện bị bẻ rời đầu cành, mất đi linh hồn. Không thể làm súc thịt biết đi kiên cố. Thà rằng tự hủy hoại đến mức đáng hình đáng sợ, bị người ta vứt bỏ.

Như thế, cái đẹp ngắn ngủi mà không thể cứu vãn này mới ngấm sâu vào xương tủy, khiến người ta nhung nhớ. Quyết không thoi thóp hơi tàn.

Loài hoa thơm màu trắng này tượng trưng cho khởi đầu của mùa hè. Giống như cá tính không thể đoán biết và sự đoạn tuyệt vẫn vương không sao nhượng bộ của một cô gái.

Chính là phải như vậy, được bạn yêu tha thiết song không cách nào có được.

Ngày hai

Biển động

Biển cả tối đen. Một lần nữa, nghe thấy tiếng thủy triều. Như thế đến từ nơi sâu thẳm âm u của lõi Trái Đất, có vọng âm chấn động trầm buồn. Hết đợt này, lại đợt khác. Màn đêm trống trải có bóng râm màu trắng xám của đám mây lớn. Sao sáng ngời mà sà xuống thấp. Cởi giày, tháo gỡ gánh nặng. Ngón chân trần duỗi ra từng đốt một. Giữa những hạt cát mịn vẫn lưu giữ nhiệt độ còn sót lại của ánh nắng gay gắt ban ngày. Bãi cát tựa cánh đồng mộng mơ màu trắng lan tràn. Phải. Đó là cánh đồng anh nhìn thấy trong mơ. Còn cát hoang vu. Tự do tự tại. Mỗi người đến bên bờ biển lúc canh khuya, tâm hồn là đứa trẻ trút bỏ quần áo.

Biển cả tháng Tư. Xao động bất an. Em đến bên anh. Giống tuổi mười bảy, mặc chiếc váy hoa, để vạt váy mềm mại vỗ về bắp chân. Nắng chiếu chói chang. Nhìn rõ mồn một. Nhắm mắt. Ánh dương rạn vỡ từng tác một. Vân da khê khàng nứt toác. Dường như đau đớn. Nếu em chóng mặt, đó là bởi ảo giác của em đầy ắp mà năng lượng yếu ớt. Đủ để duy trì sự say đắm của em dành cho anh. Không đủ để duy trì niềm vui của chúng mình. Vì vậy.

Vì vậy em đành đến một mình, bên biển cả lúc đêm khuya. Lội ra chỗ sâu, đứng giữa con nước thủy triều. Vén chiếc váy thun sợi tơ đến thắt lưng. Lại nhắm mắt. Lúc anh hôn, em phát hiện bản thân bắt đầu già cỗi. Nụ hôn của anh giống pháo hoa vút lên trời cao. Dốc hết sức lực. Bó tay hết cách. Do đó, muốn cuộn mình lại, tựa đầu lên chân anh yên giấc. Như thế em mới ngủ được, mới có thể quên lãng việc thời gian chẳng chút nương tay khi nuốt chửng em.

Ngón tay anh vuốt ve bờ môi em. Chát lỏng mẫn mẫn này không phải

là nước mắt. Là nỗi cô độc của biển cả. Cô độc là, khi anh cần người khác, anh tìm khắp mà không ra. Khi anh không cần người khác, anh tự cấp tự túc. Tâm hồn giống chạc cây đen sạm khỏe khoắn, từng cụm từng cụm, nở đầy những đóa hoa màu trắng sẽ bị gió lớn thổi tắt. Chúng không phải là đèn lồng. Không thể soi sáng con đường lưu lạc cùng khôn của mỗi mình em. Cho nên em muốn.

Em muốn anh ôm em. Giống như anh nhặt được đũa tre màu lam thẫm trần trụi trong giấc mộng. Đương khi thất vọng anh đã mua một que kẹo mút vị hoa quả cho mình, đi dưới ánh mặt trời, chớp cha chớp chếp liếm hết nó. Lúc ăn kem anh quên lau đi dư vị ở khóe môi, thế nên ngỡ rằng hạnh phúc chính là như vậy. Anh nói với em rằng, anh yêu em cứ như nhìn thấy bản thân hiu quạnh trong ảo giác, bèn vừa đi vừa hát. Hễ uống say anh liền trở nên cực kỳ dũng cảm đối với thế gian này. Khi anh nhìn thấy em, trái tim em nở rộ thành dáng vẻ của hoa thược dược. Hương thơm lành lạnh. Thế là anh cúi đầu thăm dò sự dài lâu của em.

Chẳng có lời nào để nói. Lại dần sâu vào biển lần nữa. Thủy triều cuộn trào dâng tới, dịu dàng liếm láp. Bứt ra rút đi. Cát nhanh chóng trôi tuột, chẳng mấy may lưu luyến. Phương xa có ánh đèn neon của thị thành nhan nhản bê tông cốt thép, rực rỡ tuôn chảy. Trong thời loạn được che đậy bởi lớp vỏ thái bình, niềm vui sướng của chúng ta không hề vững chắc. Cảm giác ấm áp không có cơ sở. Yêu một người lại chẳng có thể hẹn. Chẳng có thử thách. Thế nên cũng chẳng có tin tưởng. Mà tin tưởng. Là chân lý duy nhất của biển cả. Nó bắt anh nín thở, chìm vào linh hồn của nó, cam nguyện bị tắm tới bao phủ.

Nhưng anh bảo, bởi vì em quá đổi tinh táo nên trước giờ chưa từng biết bơi. Chỉ có.

Chỉ có ban đêm đắm say trong ảo giác của chính nó. Đắm say là cây hoa trắng muốt ven đường khi em rời xa anh. Bởi vì nó biết mình phải chết, cho nên cứ điềm nhiên bùng nổ. Nhưng chúng ta dè dặt thận trọng, không hề có sự vô tri và thành thực của hoa. Hoa biết kỳ hạn của nó. Còn chúng ta thì không. Mà chúng ta mù quáng nhường ấy, lại luôn tỉnh táo hơn hoa. Đi vào giữa nước triều, nhìn thấy bóng ngược dưới ánh trăng. Anh biết anh rất trống vắng, song anh đang yêu.

Lúc pháo hoa bay vút lên, đóm lửa rơi vào lòng biển. Lãng quên giống như ghi nhớ, là kỷ niệm đẹp nhất trao tặng cho nhau. Yêu, xưa nay đều không được xem là chốn về. Cũng không phải là sự cứu độ của đôi bên chúng ta.

Lại xoay lưng, đối diện với biển cả tối đen của một người. Men theo đường bờ biển. Đón gió tiến lên.

Ngày ba

Bạn bè

Cô kết hôn vào tháng Năm. Bảo rằng, cuộc sống sau khi cưới là cùng chồng sống tách biệt với đám đông, cùng nhau xem manga, chơi game. Rất ít qua lại với người khác. Chồng mua truyện tranh ở siêu thị, chữ quá nhỏ nhìn không rõ, bèn mua cả kính phóng đại, một mình trốn trong ổ chăn đọc. Cô kể xong, ở hai đầu MSN chúng tôi đều cười.

Có thể nhìn ra, cả hai đều là trẻ con. Giữa trẻ con và trẻ con không có tính toán. Vậy thì cuộc hôn nhân dạng này có lẽ cũng là đúng.

Ngày còn độc thân, cô thuê trọ một căn hộ chung cư nhỏ ở khu phía Tây Thượng Hải, tôi từng ngủ lại. Hiếm khi gặp được cô gái kiên cường như vậy. Tóc thường nhuộm thành màu sắc sặc sỡ đỏ đỏ vàng vàng, mặc quần áo vải theo phong cách Nhật, viết bài cho nhiều tờ tạp chí khác nhau để kiếm sống. Căn nhà rất đơn giản, có một chiếc giường đơn trải drap vải cotton màu trắng. Chiếc giường đơn chật chội song sạch sẽ.

Phòng vệ sinh phải sửa chữa, cô dặn tôi lúc tắm hãy nhắm mắt lại. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy ống nước bị gỉ sắt ăn mòn đến vàng khè. Mỗi cô gái đều cần tự lực chèo chống như vậy, trải qua một thời kỳ thiếu thốn tình cảm không được đàn ông quan tâm. Buổi tối ngủ trên chiếu trải dưới đất. Cùng xem vài đĩa phim buồn của châu Âu, gần như suốt đêm không chớp mắt. Lúc trời sáng, mới mệt mỏi nằm quay lưng vào nhau.

Khi tỉnh giấc, tôi đi chân trần ra ban công, đứng bên cửa sổ căn hộ nhỏ ở tầng hai mươi tám này chụp một tấm ảnh. Là bầu trời thẳm xanh lúc hừng đông, và cả quần thể nhà lầu san sát trong sương mù sáng sớm.

Uống hết cà phê, tôi đưa cho cô chiếc máy ghi âm Sony cỡ nhỏ. Cô cầm trong tay, xoay người ngồi xuống, tựa cằm lên lưng ghế, bắt đầu nói thao thao bất tuyệt. Tôi thực hiện phỏng vấn nhân vật cho một tờ họa báo ở Quảng Châu. Cô là một trong số đó. Tại đầu phố nóng nực ẩm ướt, chụp nửa bên mặt nhìn nghiêng của cô. Chụp căn hộ cũ kỹ phơi đầy quần áo. Chụp ngón tay sạch sẽ gõ trên bàn phím của cô. Rất thích thực hiện phỏng vấn, là vì nếu nó được xem như một phương thức thâm nhập nghiêm túc, có thể tìm thấy biểu tượng cuộc sống của người bên cạnh, đồng thời tiếp cận nội tâm chân thực của người đó.

Cùng ăn món cua nấu với đậu phụ trong một quán ăn nhỏ. Nói rất nhiều, về tình yêu, viết lách, và cuộc sống.

Nhắc đến bạn bè, cô bảo mình sẽ không chủ động kết giao với bất kỳ người bạn mới nào nữa, chỉ xem có những ai sẽ tự động biến mất. Sau đó, vài người còn ở lại ấy chính là bạn bè. Lại nói, từng nghĩ một ngày nào đó nếu ngồi trên máy bay, máy bay sắp rơi, có thể gọi một cuộc điện thoại cho một ai đó nói lời giã biệt, thế thì gọi cho ai được đây. Nghĩ hồi lâu, thật sự là không có người này. Ngược lại có khả năng sẽ nhớ đến máy vi tính của mình, không biết sau khi mình chết, nó sẽ rơi vào tay ai.

Những lời như vậy khiến người nói và người nghe đều rất nản lòng.

Cảm thấy tâm cảnh dạng này rất quen thuộc. Điều tự giác từ đầu đến cuối đối đãi với mọi người một cách chân thành, lương thiện thuần khiết, nhưng lại rất khó gần gũi với người ta. Có lẽ là cảm giác xa cách bẩm sinh đối với thế gian này. Thường xuyên muốn tìm người ra ngoài tán gẫu, song lật mở danh bạ, số điện thoại chỉ chít mà rốt cuộc chẳng biết có thể gọi cho ai. Tâm tình lặng ngắt như thế. Thời gian lâu rồi, cũng đã quen nếp.

Từng có người nói, tuyệt đối sẽ không một mình đến quán ăn, đường

như đó là một chuyện xấu hổ. Nhưng tôi vẫn thường xuyên một mình đến quán ăn. Quán sushi băng chuyền khá hơn chút đỉnh, vì ngồi một mình ở đó cũng không bị nổi bật. Có thể uống chút rượu mơ, xem tivi, hút thuốc, nhàn rỗi vô sự.

Ai nấy đều biết cô độc quả thực là một sự đáng thẹn. Nhưng không thể lẫn tránh.

Cuối cùng là sắp kết hôn. Cô. Tôi gửi một đôi giày thêu bằng vải đoạn màu đỏ từ Bắc Kinh đến Thượng Hải. Trên mặt giày thêu hoa mẫu đơn và chim phượng hoàng tràn đầy không khí mừng vui. Có thể xem là người kết hôn sớm nhất trong đám bạn gái. Chỉ mong hôn nhân là kết thúc sau cùng của một nỗi cô độc nào đó, mặc dù trong thâm tâm tôi biết điều ấy không thành hiện thực. Tuy nhiên, đó vẫn là một chuyện cần chúc mừng.

Ngày bốn

Câu thơ

Em thân yêu ơi, anh không biết trước khi chết

Phải chăng em muốn chơi trò của lũ trẻ con mà tin rằng em cũng từng chơi

Trong trò chơi, em chạy men theo một bức tường hoa chật hẹp

Em xem bức tường là mỏm núi

Hai bên mỏm núi ngập chìm giữa màn trời đang đổ tuyết

Sâu không thể dò...

Phải tin rằng trên thế giới này, mỗi một phút đều có người có thể chết bởi bệnh trầm cảm. Chỉ vì các thành phần hóa học hợp thành serotonin^[1] trong cơ thể họ không đủ lượng tiêu chuẩn bình thường. Do đó, nhiếp ảnh gia Diane Arbus^[2] theo phương thức họ thường dùng, cởi sạch quần áo, trâm mình xuống nước, cắt mạch máu tự sát trong bồn tắm.

[1] Serotonin: Một chất dẫn truyền thần kinh Monoamine. Serotonin bị suy giảm dẫn đến việc cảm thấy buồn chán, giảm sự ham muốn, giảm quan tâm hoặc dễ dàng cáu giận, gặp khó khăn trong việc hoàn thành công việc. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

[2] Diane Arbus (1923 - 1971): Nữ nhiếp ảnh gia người Mỹ, nổi tiếng với các bức ảnh chụp những con người bất thường - quái đản, tâm thần, dị dạng...

Máu nhuộm nước thành màu hồng đầy nhục cảm. Từng cụm từng cụm chờ pha loãng. Bên cạnh bạn có lẽ có rất nhiều rất nhiều người. Nhưng vào lúc bạn cần họ nhất, thông thường họ đều vắng mặt. Hoặc là vào lúc đó, bạn cũng chẳng cần bất cứ một ai. Không ai có thể mang đến sự cứu rỗi. Thi thể

của cô, giống như kết cục mà những người tự kỷ nặng trong bệnh trầm cảm chuốc lấy: khi được phát hiện đã thối rữa.

Vì sự ra đi của cô, anh trai Diane đã viết một bài thơ. Bài thơ của năm 1971.

Ngày năm

Bươm bướm

Gặp gỡ đàn ông, giống như thu thập tiêu bản bướm bướm trong khe núi. Suu tập bướm bướm, yêu thích bướm bướm. Vì đôi cánh đẹp dễ trảng lệ, ý chí phóng túng, và cái chết bất đắc kỳ tử của nó. Các kiểu giả thiết này giải thoát sự bố trí phòng vệ của bạn. Nhắm mắt lại, liền có thể tự do tự tại. Bạn đi thu thập bướm bướm. Mong rằng bản thân có thể là bướm.

Sự phồn vinh giả tạo của tình cảm mê hoặc như vậy, cố ý che mắt, dựa vào đó để vượt qua nỗi hoang vu lạnh lẽo của sinh mệnh.

Làm tiêu bản của nhau, hơn hẳn làm thần tượng của nhau. Tôi nhất định không thể sùng bái bạn. Bởi lẽ tôi có thể tiến vào bạn.

Yêu một người, là vì trên mình anh ta có thể chiếu rọi ra cái tôi. Nếu một người đàn ông không khiến một người phụ nữ cảm thấy yêu thích bản thân hơn bởi sự tồn tại của anh ta, không khiến cô cảm thấy bản thân nhạy cảm phong phú hơn lúc ở một mình. Không thông qua anh ta làm chất môi giới mà xác định cá tính và tổ chất bí hiểm của cô, đồng thời vì thế mà nhận định là một dạng hấp dẫn. Không khiến cô cảm thấy phát ra ánh sáng giống như mặt trăng, và ảnh hưởng đến thế giới nội tâm.

Vậy thì, cô sẽ không yêu anh ta.

Ngày sáu

Năm mơ

Một ngày tháng Sáu, đã có một giấc mơ.

Thấy mình ngồi thuyền đi đến một vùng đất xa lạ. Men theo sông dài rộng lớn màu xanh lá ngược dòng mà lên. Nước sông chảy xiết, có cây cối cực lớn, từng gốc từng gốc đứng thẳng. Thân cây rất to, lá dày và rộng, mọc lên giữa dòng nước. Trên đỉnh núi xa tắp có thực dược đóa lớn nở rộ, ám thị có càng nhiều phồn hoa nở rộ chốn thẳm sâu. Lá xanh lớp lang rõ ràng, màu sắc biêng biếc.

Nơi này giống như rất nhiều miền đất xa lạ từng xuất hiện trong mơ, khiến người ta yêu thích, nhưng không rõ xuất xứ.

Rất nhiều giấc mơ đều liên quan tới đi. Thấy mình ngồi thuyền hay đáp máy bay (Không biết vì sao, thông thường là hai loại phương tiện giao thông này), đi đến các xứ sở xa lạ, gặp gỡ những người xa lạ. Thái Bình Dương, chiếc phà tròn trĩnh oi bức, nhìn xuống lúc máy bay lượn trên không, người Thổ Nhĩ Kỳ, thị trấn nhỏ không tên... Thường nhìn thấy sông, khe núi, màu sắc tươi đẹp của cây cỏ. Những người thân phận không rõ.

Lần đó trong mơ có một người đàn ông, toàn thân mặc đồ trắng, là vải cotton nhẹ mà mỏng tang, trong chiếc quần ống rộng bo gấu lộ ra vải lót màu đỏ sậm. Một cái bóng lưng, đi ra ngoài cửa. Dường như anh ta bị phân biệt đối xử. Nhưng tôi thấy anh ta có cảm giác kiêu hãnh vì diệu. Ấn tượng sâu sắc về anh ta.

Có những giấc mơ vừa tỉnh dậy đã quên mất. Có những giấc mơ đã trải qua thời gian rất dài rất dài, chẳng hạn hơn mười năm, một số chi tiết vẫn rõ

môn một, trở thành ký ức.

Giấc mơ của tôi có những sắc màu cực kỳ rực rỡ diễm lệ, đậm đặc hơn sơn dầu. Bầu trời đỏ tươi, từng đám lớn mây trắng vun vút lướt qua, giống như thời tiết bão bùng ở quê nhà. Ngồi thuyền, nhìn thấy nước sông màu xanh lông công và dãy núi màu xanh lá đậm. Cảm quan về màu sắc đó giống như con mắt tràn đầy những tia máu. Đây là lối ví von đột ngột song thỏa đáng.

Còn nhớ hình dáng bầu trời, ống khói, sương mù hình cột, từng luồng từng luồng đan xen, ngang dọc, rõ ràng tươi sáng tựa màu nước. Như thể vẫn đang không ngừng phun khí. Cảnh tượng hùng vĩ.

Một cảnh mộng từng lặp lại mấy năm trời là bị người ta truy đuổi, không ngừng chạy thật nhanh. Luôn chạy ở một nơi quanh đi quẩn lại, hành lang, hoặc từng cánh từng cánh cửa, con ngõ vô số lần rẽ ngoặt. Chạy đến mệt nhoài nhưng không thể ngừng lại. Có lẽ bản thân khi đó có khuynh hướng cực tuyệt và không thỏa hiệp vô cùng mạnh mẽ. Nhưng sau này biết rằng, đó là do thiếu cảm giác an toàn.

Hồi trẻ thơ hơn một chút, mơ thấy mình hết lần này đến lần khác nhảy xuống từ đầu cầu thang gỗ trong sân nhà. Nỗi sợ hãi và mỹ cảm khi bay lượn. Về sau rất nhiều người nhắc đến đều từng có trải nghiệm dạng này, có lẽ là thời kỳ niên thiếu bộ xương đang phát triển. Thuở bé còn từng mơ thấy người chết. Không nhìn rõ mặt mũi, không biết lai lịch. Chỉ thấy ban đầu người đó nằm ngoài cửa, sau đó đứng dậy gõ cửa. Đứng đối diện với người đó, cách một lớp cửa. Biết rằng người đó là hồn ma.

Có những người sẽ ghi chép lại giấc mơ của mình, Carl Gustav Jung^[1] là một trong số đó, một người bạn chơi nhạc Rock của tôi cũng vậy. Anh cho tôi xem tranh của mình, có vách núi, ngựa mọc cánh, bản thân anh, và một

bản thân khác đứng đối diện với anh. Chuyện xảy ra trong mơ là những thứ trong hiện thực không thể gặp được thậm chí không thể tưởng tượng. Nó trở thành một dạng tiếp diễn bên ngoài cuộc sống. Là một loại hiện thực kích động lòng người.

[1] Carl Gustav Jung (1875 - 1961): Bác sĩ tâm thần, nhà tâm lý học người Thụy Sĩ.

Nó giúp chúng ta có cơ hội nhìn thấy một bản thân khác đứng đối diện trong gương.

Ngày bảy

Câu hỏi

Khi bạn trôi dạt đến một hòn đảo, việc đầu tiên bạn làm là gì?

Cô nói, trước tiên đi khắp nơi xem thử. Quan sát môi trường một chút. Anh nói, sẽ tìm nước.

Đây thật ra là một đề trắc nghiệm tâm lý. Đáp án của cô chứng tỏ, cô là một người nhạy cảm, lòng dạ rộng rãi nhưng trời sạt thật thường. Đáp án của anh chứng tỏ, trong bất cứ tình huống nào anh đều nắm bắt bản chất hiện thực đồng thời mục đích cực kỳ rõ ràng. Hai người hoàn toàn khác nhau. Chỉ cần một con thuyền đi tới, sẽ nhanh chóng ai đi đường nấy.

Đúng vậy. Chúng ta không hề yêu thương nhau. Thứ ta yêu là một cái tôi khác khúc xạ trên người đối phương. Phản quang mạnh mẽ mà không chân thực. Cứ ngỡ rằng mình rục rở lắm.

Ngày tám

Tỉnh giấc

Một ngày nào đó nếu em thấy không còn yêu anh nữa, thì sẽ không cảm thấy tịch mịch. Buổi sáng tỉnh giấc, hồi ức đầu tiên xuất hiện trong lòng không phải là tên anh, cũng không phải là khuôn mặt trước khi anh và em chia ly. Mà là những chiếc lá xanh biếc của cây bạch dương ngoài cửa sổ. Chúng sinh trưởng tươi tốt dưới ánh nắng mùa xuân, khe khẽ rung rinh trong gió. Không biết buồn vui chốn nhân gian.

Thế là em cũng cảm thấy bản thân yên bình.

Ngày chín

Quan hệ

Trong *Sách của Job* nói: Nước trong biển hết cả, sông ngòi tiêu tan cạn khô. Con người cũng vậy, nằm xuống không đứng lên nữa, đợi đến khi trời không còn, vẫn không được tỉnh lại, cũng không được đánh y thức khỏi giấc ngủ. Đây là một đoạn miêu tả về cái chết.

Lúc còn sống, hưởng thụ mùa vụ luân hồi, thức ăn, phồn hoa như gấm, các loại mùi và vị, tình cảm với người, sự dịu dàng của nụ hôn, nụ cười, khúc lóc, và hoan lạc... Nhỏ bé đến một cơn gió đột nhiên phả vào mặt, ánh nắng sáng ngời nhảy nhót trên lá biếc, sự thay đổi nhiệt độ trên làn da người yêu, hương thơm thoang thoảng của ly cà phê rang buổi chiều, đều sẽ khiến lòng khẽ rung động.

Phải. Đây chính là sống. Tất cả sự lan tràn của thời gian, khoảnh khắc thoáng chốc, ánh sáng mang đến này khiến chúng ta có kiên nhẫn tiếp tục dần bước trên thế gian vắng vẻ. Tất cả mọi người đều hiểu rõ, một khi rời khỏi ánh sáng này, bắt đầu qua sông, đến bờ bên kia, thứ nuốt chửng chúng ta sẽ chỉ là bóng tối lặng ngắt. Không có lối về. Bởi vì nó chính là chốn về.

Cái chết, là sự ngừng lại hoàn toàn của thể xác một người. Bởi vì sự ngừng lại này, tất cả vun vén lao tâm khổ tứ của người đó mất đi ý nghĩa. Dục vọng và sự bơ vơ của thể xác, xưa nay đều không thể chống đối với thời gian. Nhưng khi người đó chết đi, sự bình tĩnh người đó có được giống như khi cởi bỏ chiếc áo cũ đang mặc, thoát khỏi trói buộc giành được tự do. Chúng ta sẽ vì nhìn thấy cái chết của người mình yêu nhất mà cảm nhận được sự tái sinh của người ấy, và do đó mà được thay đổi.

Rất nhiều người hy vọng mình có thể bất tử, hoặc vốn không suy nghĩ vấn đề này: Một ngày nào đó mình sẽ chết. Vì vậy họ không kiêng dè gì hoặc chưa bao giờ thử thay đổi. Chỉ có ở thành phố đã mắc bệnh truyền nhiễm, vào thời khắc cái chết trong giả tưởng áp sát, mọi người mới bắt đầu nghĩ đến việc gọi điện thoại cho người nhà và bạn bè của mình, hỏi han họ, thốt ra những lời ảm áp. Có một vài người từ chức, cao chạy xa bay. Lần đầu tiên muốn làm những việc mình yêu thích một cách thật sự, đối xử tốt với những người mình yêu thương.

Chân tướng của cái chết vốn có sức mạnh to lớn có thể làm cho chúng ta sợ hãi và không chế chúng ta. Trừ khi cố tình phớt lờ. Nó có xu thế không gì ngăn cản nổi. Tất cả những mối quan hệ giữa sinh mệnh và nó hoàn toàn không ngang hàng. Không thể thăm dò, chỉ có thể chấp nhận chi phối.

Chết, không phải là một mặt đối lập của sống. Mối quan hệ giữa chết và sống dường như là hình ảnh chiếu rọi lẫn nhau trong một tấm gương. Không có khác biệt. Bao gồm lẫn nhau. Đồng thời luôn luôn xem chừng và đối kháng lẫn nhau.

Khác biệt lớn nhất giữa người và người, thật ra là thái độ đối với cái chết của họ. Họ làm thế nào đối mặt với mệnh đề cái chết, quyết định họ sẽ lựa chọn phương thức đối đãi với sinh mệnh ra sao.

Sinh mệnh từ đầu đến cuối đều có sự tồn tại huyền bí đáng kính sợ của nó. Gánh vác đối với đau khổ, giống như khát vọng đối với vui sướng, cần phải坦然 đối diện bằng trái tim thuần khiết.

Ngày mười

Độc

Cô chân trần giẫm lên thảm trải sàn, vén rèm cửa sổ lên. Trên đường phố vắng lặng như tờ. Những hàng quán lớn nhỏ nằm rải rác đều đóng cửa. Trống trải không một bóng người. Trên người cô chỉ mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình của đàn ông. Lấy thuốc lá và bật lửa của anh, bắt đầu hút thuốc. Thường sau khi cùng người đàn ông ôm ấp sẽ lùi về một thế giới lạnh lẽo hoang vu. Niềm vui không thuộc về kẻ nát rượu tỉnh táo, cũng không thuộc về đứa trẻ đòi hỏi vô độ. Cô thấp nền bước qua hang động tối tăm, nhìn thấy chiếc bóng của mình.

Người đàn ông ngủ say trên giường. Cô nằm trở lại mé giường bên trái, quay lưng về phía anh, dựa sát vào người anh. Nhắm mắt, xoay ngược cánh tay lại, dùng đầu ngón tay, vuốt ve anh từng chút một. Trán. Sờ đến tóc. Đường nét bộ ngực rắn chắc. Eo. Làn da nóng rực nhưng nhẵn bóng. Sau đó về tới rốn.

Hít hà mùi hormone thuộc về người đàn ông này trong không khí. Giống như đọc một cuốn sách, từng dòng từng dòng. Nín thở truy hỏi. Mò mẫm tìm ra nốt ruồi màu nâu hơi nhô lên trên thân thể. Ký hiệu bé nhỏ. Chiếc giường y hệt một hòn đảo cô lập, mất đi mọi con đường dẫn đến bờ bên kia.

Họ tình cờ gặp gỡ trên một hòn đảo. Đích đến khác nhau. Bị ngăn cách. Ôm nhau, nhưng không tìm được lý do.

Ngày mười một

Bắc Kinh

Một đêm khuya nọ, xe taxi phóng nhanh trên đại lộ đã trông trải. Cảnh đêm đầu xuân, sương mù nhàn nhạt bao phủ. Chạc cây dương to khỏe trụi lủi đan xen ngang dọc giữa bầu trời lam thẫm, như thể dàn dựng một cảnh phim đầy đường nét xa cách. Chung cư tường gạch cũ kỹ, ngôi nhà kiểu Nga có ban công nhỏ, trên lan can sắt gỉ sét có dây leo xanh tươi. Cửa sổ be bé bên đường hắt ra ánh đèn ảm đạm, là cửa hàng có thể mua được thuốc lá và Coca.

Chiếc xe đột ngột rẽ ngoặt. Trước mặt là đại lộ thênh thang đèn đuốc sáng trưng, đèn xe sáng rực loang loáng rọi tới. Gió lớn phát ra tiếng rít gào.

Có một dạng trầm tĩnh thoát đến, khiến bầu không khí giữa con người và thành phố nhạy cảm vươn dài. Bỗng dưng cảm thấy thành phố này xưa nay đều không thể dùng bất kỳ từ ngữ giản đơn đẹp hay không đẹp nào để định nghĩa. Nó có một loại cảm giác cứng cỏi kiên định không dòi. Chẳng có chỗ nào diêm dúa, cũng không nặng lòng quyến luyến. Thứ mà nó đại diện chính là một loại khoảng cách và bao phủ chắc chắn. Đối với thành phố này, bạn không thể nào có cảm giác gần gũi. Bạn chỉ bị nó chinh phục.

Vô số khách tha hương quá độ, nghĩ lại, tụ tập, già biệt ở nơi này. Giống nước biển bào mòn vách núi, dần dà khiến nó thay đổi thuộc tính và cốt lõi, hoặc chỉ càng khiến nó thêm kiên định. Trong ga tàu điện ngầm bất kể ngày đêm, từng tốp lớn đám đông xa lạ chuyển động như thoi đưa dưới lòng đất của thành phố. Không biết đích đến, chẳng có chốn về. Còn thành phố mang khí chất lạnh nhạt, thúc đẩy và dung nạp họ. Như mệnh lệnh thần bí không thể làm trái. Nó chưa bao giờ thử hòa hợp với con người. Thậm chí không đến gần.

Đêm khuya, xe taxi chạy vùn vụt qua đường vành đai 3 phía Đông, những tòa cao ốc sáng rực ánh đèn san sát đứng trong màn đêm, nhất là khu vực cầu vượt Quốc Mật, lúc rẽ ngoặt khắp nơi là dòng chảy của xe cộ, ánh đèn nhấp nháy như những vì sao, cảnh đêm xao động mạnh mẽ. Lại riêng có một thứ cảm giác trống vắng.

Cho dù là thời khắc thế này, nó cũng chỉ là một thành phố vô tình, cuốn hút mà cứng rắn.

Ngày mười hai

Đồng hồ đeo tay

Đã rất nhiều năm không đeo đồng hồ. Chỉ từng mua một chiếc đồng hồ ở khu phố Latin^[1]. Đồng hồ màu xanh lá, hình tròn, phong cách quân dụng. Trông thô kệch nhưng sạch sẽ. Mua chiếc đồng hồ này là để lần sau khi đi du lịch có thể buộc trên ba lô xem giờ.

[1] Một khu phố thuộc Quận 5 thành phố Paris, nằm ở tả ngạn sông Seine, trải dài về phía Nam, bao gồm đồi Sainte Geneviève tới vườn Luxembourg.

Thường vội vàng mượn đồng hồ để đi du lịch, từng mượn phải một chiếc đồng hồ quảng cáo thương phẩm rẻ. Lần nào cũng khiến người ta xem nhầm một tiếng. Vì vậy cứ luôn dậy sớm.

Một thời gian rất dài tôi không có đồng hồ, gần như chỉ sống theo trực giác, sắc trời hửng sáng, tỉnh giấc thì dậy. Chuyên tâm làm công việc cần hoàn thành. Đói thì ăn cơm. Khát thì uống nước. Đau đầu thì ra ngoài đi dạo. Một mỏi thì lên giường ngủ. Hẹn người ta gặp mặt thì đến sớm chờ ở đó.

Trong năm, luôn cố định đến một thành phố miền Nam du lịch. Xuân ngắm đào, hạ ngắm sen, thu ngắm quế, đông ngắm mai. Làm khách thưởng hoa có tình có ý. Bởi thế bốn mùa rõ rệt.

Lúc nên yêu một người, tuyệt không lè mề. Lúc nên rời khỏi một người, cũng rất đúng lúc.

Luôn nhớ nói lời cảm ơn và chào tạm biệt trước với người khác.

Cảm thấy cái chết và kết thúc đều không đáng sợ. Sinh mệnh sẽ còn lại vền vẹn một ngày vào bất cứ lúc nào.

Giống như vậy. Cũng rất tốt.

Ngày mười ba

Lan trong rừng vắng

Bill Porter^[1] đến Đài Loan năm 1972. Sống trong một ngôi chùa Phật giáo ba năm. Ông đã kể về cuộc sống của mình như thế này: Trước khi trời sáng thức dậy tụng kinh, ban đêm nghe tiếng chuông, một ngày ba bữa ăn chay, một căn phòng, một chiếc giường, một chiếc màn, không có tiền mặt. Nếu chân tôi quá đau, tôi sẽ đọc sách.

[1] Nhà văn đương đại, dịch giả và nhà Hán học nổi tiếng người Mỹ.

Ba năm sau, ông rời khỏi chùa, ẩn cư ở một ngôi làng miền núi, bắt tay dịch một số danh tác của các ẩn sĩ Trung Quốc thời xưa: Hàn Sơn, Thập Đắc, Phong Can, Thạch Ốc và Bồ Đề Đạt Ma. Nhưng cuối cùng, ông quyết định tự mình đích thân đi tìm gặp các ẩn sĩ Trung Quốc, cho dù năm tháng trôi qua, ông vốn không thể biết trước liệu mình có tìm được họ hay không. Hoặc phương thức sinh hoạt gắn liền với tôn giáo này liệu có tồn tại hay không. Năm 1989 ông tìm người bạn của mình, nhà nhiếp ảnh Stephen, cả hai cùng lên đường đến núi Chung Nam.

Sau đó ông đã viết một cuốn sách. *Lan trong rừng vắng*. Bản dịch được xuất bản vào năm 2001 in bốn nghìn cuốn. Từng nhìn thấy bìa sách trên một cuốn tạp chí tiên phong. Là tấm ảnh được chụp trong chuyến đi. Tác giả chống gậy leo núi, mặc áo sơ mi vải màu lam, nhà nhiếp ảnh đội nón lá, đeo chéo chiếc túi. Hai người đàn ông Mỹ trưởng thành chan chứa nhiệt tình với văn hóa phương Đông. Vị hòa thượng trẻ đứng bên cạnh, mặc đồ đi đường, đầu trọc, lông mày rậm và đen, trên cổ tay trái quấn chiếc khăn mặt màu trắng. Dường như họ đang đi qua những bụi cây trên đỉnh núi cheo leo, sau lưng là đỉnh núi nhọn hoắt cùng sương mù dày đặc.

Tấm ảnh đen trắng này tràn đầy sức sống và ý vị của sự yên tĩnh thăm dò lẫn nhau. Bước trên con đường tìm kiếm, nhưng một kiểu tồn tại nào đó lại thần bí kiên định, không chút biểu lộ.

Trong sách có một tấm ảnh, ghi rõ: Xích sắt và thang sắt dẫn tới động Hạ Lão. Men theo vách núi dốc đứng chính diện Hoa Sơn, đi qua sạn đạo lát ván gỗ, có thể đến một trong mấy chỗ ẩn cư của đạo sĩ Hạ Nguyên Hi ở thế kỷ XIII. Sạn đạo trên không là nơi nguy hiểm nhất của ngọn núi này. Ông viết như vậy trong sách.

Tôi nhớ lúc đến Hoa Sơn từng đi qua con đường này. Chúng tôi có một nhóm ít người đi qua cây gỗ nhỏ hẹp và lung lay, tay nắm chặt sợi xích sắt, sau lưng chính là vực sâu muôn trượng vù vù tiếng gió hú. Nếu nhìn xuống dưới, liền cảm thấy bản thân hoàn toàn mất đi trọng lượng. Rơi xuống dưới, cũng sẽ không thể tìm thấy hài cốt.

Trải nghiệm kiểu này xảy ra vào năm tôi hai mươi tuổi. Nguy hiểm và tỉnh táo ập đến, khiến người ta cuối cùng từ căng thẳng tiến vào một sự bình tĩnh lạ thường. Trời đất ở ngay bên cạnh. Cái chết gần trong gang tấc. Đoạn vách treo dốc đứng này cực kỳ gần gũi với chân tướng của sinh mệnh. Đường như là một con đường nhỏ thông suốt giữa sống và chết.

Đương nhiên, đây là đối với người bình thường. Đối với những vị ẩn sĩ trong quá trình tu luyện kia, nó vèn vện chỉ là một con đường qua lại. Tiều đạo sĩ đi trên đó cũng có thể bước như tên bay.

Trong sách từng phỏng vấn một vài tiêu biểu của Đạo giáo và Phật giáo. Người cao tuổi nhất đã hơn chín mươi. Phần lớn bọn họ quanh năm sống trên núi. Trải qua cuộc sống đơn giản nhất. Tự mình trồng khoai tây và rau, ăn lá và phần hoa của cây thông. Tuân theo giới luật nghiêm khắc. Giới luật là yêu cầu của chính mình đối với bản thân. Giới luật khiến tu hành trở

nên có thể. Nếu bạn không đặt ra yêu cầu đối với bản thân, thì tu hành sẽ chẳng thu hoạch được gì cả.

Tôi nghĩ với sự đi sâu đi sát và giao lưu gần gũi của người đàn ông Mỹ này, ông ta sẽ phát hiện những vị đạo sĩ mà mình tìm kiếm hoàn toàn không phải là những người trong ý niệm lý tưởng của ông: ở trong mây, dưới gốc thông, ngoài trần thế, sống nhờ ánh trăng, khoai lang và cây gai. Những thứ cần thiết chỉ là một ít đất bùn, vài bó cỏ tranh, một mảnh ruộng dưa, vài gốc cây trà, một giậu hoa cúc, sự nghỉ ngơi giây lát khi mưa gió mịt mù.

Ngược lại, họ hoặc là chấp nhận nổi cô độc và bần hàn cùng cực, nung nấu ở nơi hoang vắng không dấu chân người; hoặc là nhẫn nhịn sự ồn ào nhốn nháo của du khách, những việc vụn vặt, ăn không ngồi rồi trong chùa; hoặc là bệnh tật triền miên, bình tĩnh chờ đợi cái chết đến gần. Trong cuộc sống của họ không phải là không có bất kỳ khiếm khuyết nào. Mà điểm tương đồng duy nhất là, họ có một ngọn lửa thuần túy song kiên định trong sâu thẳm tâm hồn. Đó chính là niềm kiên trì và tin tưởng vào việc tu hành của bản thân.

Những thứ mà tín đồ Đạo giáo và Phật giáo tìm kiếm là bất biến. Đây là nguyên nhân họ không theo đuổi danh lợi. Thứ họ tìm kiếm chỉ là *đạo*, chính là cái vô khi chúng ta sinh ra nơi đâu lại trở về chốn đó. Mục tiêu của chúng ta là sẽ hòa làm một với quá trình tự nhiên này. Một vị đạo trưởng nói trong cuộc phỏng vấn.

Đối với người thành phố, đặt mình vào bụi hồng cuộn cuộn sóng ngút trời, hằng ngày đối mặt với vô số dục vọng cùng khôn, nếu có thể giữ vững lòng kiên trì tự mình tu hành, tuân theo phẩm chất đạo đức và lương tri, thanh tịnh nhân từ, và nhờ đó hóa thành một đóa hoa lan đơn sơ thơm ngát trong lòng, cho dù không ở nơi khe núi sâu thẳm tĩnh mịch, cũng có thể tự mình

giữ lại một vùng trời đất thanh tịnh.

Đây hẳn cũng là ý nghĩa phổ biến nhất của cuốn sách này.

Ngày mười bốn

Hút thuốc và phim ngắn

Hình như bắt đầu hút thuốc từ lúc quen biết cô.

Trong đại sảnh của buổi tiệc rượu ngập ánh sáng lạnh lẽo tại Portman cô đến gần tôi, nở nụ cười hơi híp mắt mang tính tiêu chí với tôi. Mặc một chiếc áo len màu cũ, từ trong cổ áo để mở có thể nhìn thấy làn da trần trụi ở cổ. Trước giờ cô sống trong thành phố này, tốt nghiệp trường Phúc Đán. Song mọi thứ của cô dường như đều lưu lạc bên ngoài thành phố này. Không thích trang điểm, trong lời nói không có vẻ kiêu căng, hơn nữa luôn tự do tự tại.

Sau này tôi viết về cô trong truyện *Một trò chơi*. Rồi một lần nữa viết về cô trong *Hoa bên bờ*. Con người chơi bởi lâu lỏng này đã đổi vô số công việc ngắn ngủi, trên cơ bản lúc nào cũng ở trong trạng thái phiền muộn. Tôi nhớ mỗi lần chúng tôi gặp mặt, ngồi trong một quán cà phê nhỏ nào đó trên phố Hoài Hải, cô đặt một gói thuốc Hồng Song Hỉ lên bàn, có thể hút mãi đến hết. Sau đó nói mãi nói mãi, hai bàn chân đặt lên ghế, cả người ngồi xồm trên ghế.

Cũng có bạn bè bảo cô ăn nói và hành động bừa bãi, bất lịch sự, cô vui không thấy mệt, thường cãi vã, tranh chấp với người ta. Tôi tha thứ mọi chuyện của cô, và tha thứ rất lâu. Niềm vui cô mang đến cho tôi là một số hồi ức nhỏ bé mà khó hiểu. Khi chúng tôi từ biệt, tôi nhớ cô nhiều lần lớn tiếng hô sau lưng tôi, An Ni, tạm biệt. An Ni, tạm biệt. Cô hiếm khi che giấu tâm trạng chân thực của mình, do đó không giống một cô gái Thượng Hải cho lắm.

Có một lần, cho cô xuống xe giữa đường, hai giờ sáng cô đến nhà một người bạn đánh bài. Trên đại lộ trống trải heo lạnh, cô đi xuyên qua một ngọn đèn đỏ, bắt đầu chạy. Áo khoác để mở hất lên thật cao sang hai bên. Tư thế chạy cô đơn này rất giống một con chim. Tôi ngồi bên cửa sổ kính ở ghế sau xe taxi ngắm cô. Đây đúng là một cô gái mà tôi thích. Khó lòng nói rõ.

Về sau cô đã đi Mỹ. Thịnh thoảng gặp nhau trên mạng, cô liền nói mình gầy đi, hút rất nhiều thuốc. Cô tiếp tục nghiên cứu môn Triết học gần như vô dụng với mình, vẫn không có tiền, đồng thời thường xuyên cảm thấy buồn tẻ.

Chúng tôi đều đã rời Thượng Hải, sau đó cũng chẳng mấy khi có cơ hội cùng hút thuốc nữa. Mỗi người đều phải chấp nhận sự khiếm khuyết nảy sinh bởi sự trống vắng của một người nào đó trong cuộc sống. Tôi mất đi một cô gái người Thượng Hải từng ở bên tôi, rút thuốc ra khỏi hộp thuốc Hồng Song Hỉ của mình, rồi đưa cho tôi. Có một lần cô nói, cô muốn vượt ve tôi. Tôi đáp, được, cậu tới đây. Cô liền ngượng ngùng cười bảo, cậu luôn tốt với tớ như thế.

Sau khi cô đi Mỹ, thì thoảng tôi trở về Thượng Hải, liền bắt đầu nhớ cô. Nhớ đến dáng vẻ hút thuốc của cô, luôn có một nét lồi thoi lệch thếch. Da mặt cực kỳ thô ráp. Nhưng có một vẻ đẹp có lẽ chỉ có tôi mới nhìn thấy, cho dù mặc chiếc áo vải thô bảy mươi đồng mà tôi mua cho, cũng có mùi vị phóng khoáng tao nhã. Là chiếc áo mua ở một cửa tiệm nhỏ chuyên bán quần áo vải cotton trên phố Mậu Danh Nam, cả hai đều rất thích. Mỗi người một chiếc. Của cô là màu cà phê. Của tôi là màu lam phớt đỏ.

Một hôm lại về Thượng Hải, một mình xem MTV trong phòng khách sạn, sau đó tắt đèn, ngồi bên bậu cửa sổ lớn trong bóng tối, ngắm bầu trời đêm thành phố đèn đuốc âm đậm, châm một điếu thuốc cho mình. Luôn thích

hút thuốc vào lúc đơn độc. Dạng an ủi sâu sắc này chẳng ai có thể hiểu được. Có người từng nói, hút thuốc là một bộ phim ngắn về ảo tưởng tốt đẹp mà người hút thuốc chiếu cho mình xem. Còn đối với tôi, phần nhiều trong bộ phim này từ đầu chí cuối là chuyện cũ.

Ngày mười lăm

Ôm ấp

Là vào một đêm nào. Anh ôm em.

Chúng mình ngồi cùng nhau, dường như đang thay phiên thi tốc độ hút thuốc.

Im lặng trong khoảng thời gian dài. Sau khi im lặng, trong chiếc gạt tàn thủy tinh vun đầy những đầu thuốc dài có ngấn có và tàn thuốc rải rác.

Nếu chúng mình có thể im lặng như lẽ đương nhiên thế này, thì dường như chúng mình có thể trở thành người yêu như lẽ đương nhiên.

Anh không có quá nhiều lời để nói với em. Em cũng vậy.

Hút quá nhiều thuốc, do đó thường cảm thấy thiếu oxy, chóng mặt. Nhưng mong rằng em có thể đi theo anh một cách không tỉnh táo.

Cho anh xem tấm ảnh năm em hai mươi tuổi. Đường nét bút phóng túng, mắt trong veo. Gầy mà thanh tú như thế.

Ở ghế sau xe ô tô oi bức, ngồi bên cạnh anh. Hơi thở anh có sự đổi thay.

À. Em là người con gái nhạy cảm như vậy. Cho nên thường hay đỏ mặt và buồn bã.

Một mình cười hoài cười mãi, cũng sẽ rơi nước mắt.

Anh xoay mặt sang nhìn em. Không khí giữa chúng mình trở nên trầm tĩnh như nước.

Chúng mình dường như đối kháng. Nhưng luôn có một người thất bại tan tác trước.

Ai tinh táo hơn ai. Ai tàn khốc hơn ai.

Ngày mười sáu

Xuất hiện

Vào khoảng hai giờ mười bảy phút chiều, cô đi vào ga tàu điện ngầm Phúc Hưng Môn. Trạm trung chuyển giữa tuyến số 1 và tuyến số 2. Đám đông như nước thủy triều. Quảng cáo máy ảnh kỹ thuật số Minolta khổ lớn, dưới ánh nắng vẽ mặt của đôi tình nhân trẻ tuổi giống như hoa hướng dương vô tư nở rộ. Vợ chồng người mù trung niên, chồng gậy dò đường nắm tay nhau đứng đó, giọng hát đẹp như tiên trên trời. Người đàn ông áo đen bán đĩa phim lậu.

Đủ mọi cảnh tượng thế gian, gạn lọc từng thứ một. Cô đi qua thông đạo dài hẹp gió lớn rít gào. Đội chiếc mũ liền áo lên, bọc lấy mái tóc bị thổi tung.

Trên sân ga, cô nhìn thấy người đàn ông mặc chứng mắt ngủ của mình xuất hiện. Anh đi tất màu tím, mặc chiếc áo sơ mi vải lạnh Ấn Độ màu trắng đúng điệu, có nếp nhăn tao nhã lơ đãng và cảm giác thanh khiết. Ở thành phố miền Bắc không khí ô nhiễm này, hiếm có đàn ông mặc quần áo như vậy trong ga tàu điện ngầm. Đột ngột và buồn cười như thể một phụ nữ mặc lễ phục dạ hội đi chợ. Khóe môi bên dưới của anh có chỗ loét. Vành mắt do mất ngủ lâu ngày, giống như trái đậu biếng nhác trên ruộng hoang.

Khoảnh khắc anh xuất hiện, dường như là một đoạn sóng ánh sáng bị thất lạc trong thời gian. Giữa bóng người tuôn chảy. Anh gầy mà cứng thẳng tựa cành cây. Cuối cùng anh mất hút với hình thức đồng dạng, ở địa điểm đồng dạng.

Ngày mười bảy

Stay

Vì phim *E. T.* được chiếu lại nhân kỷ niệm hai mươi năm, đã mua một đĩa DVD về nhà. Tác phẩm thời kỳ đầu của Spielberg^[1]. Một bộ phim đơn giản. Dạng đơn giản này không phải là kỹ xảo và phương pháp thành thạo khi ông thao túng các bộ phim bom tấn sau này, có thể biến phức tạp rườm rà thành đơn giản súc tích, là sự thăng hoa của bậc thầy. Sự đơn giản của *E. T.* nằm ở chỗ thứ nó muốn biểu hiện vẹn vẹn chỉ là một câu chuyện thơ ngây.

[1] Steven Allan Spielberg: Đạo diễn và nhà sản xuất phim của điện ảnh Mỹ, đã giành được ba giải Oscar và là nhà làm phim đạt doanh thu cao nhất mọi thời đại, với tổng doanh thu đạt được ước tính khoảng 3 tỷ USD.

Hai sinh mệnh đến từ hành tinh khác nhau, tình cờ gặp gỡ, rộng mở tấm lòng, dần dần gần gũi. Nó đến từ hành tinh xa xôi, không thích ứng với nhiệt độ, ngôn ngữ, phương thức sinh hoạt, tâm thái và tính cách của loài người trên Trái Đất. Ở miền đất xa lạ nó yếu đuối như một con côn trùng cánh cứng nhỏ. Elliott bị lơ là trong đại gia đình, không có được sự giao lưu, vì vậy đôi lúc thích mở miệng làm tổn thương người khác. Nhưng nó xuất hiện trước mặt cậu, yếu đuối hơn cậu. Trơ trọi không ai giúp đỡ, cần cậu bảo vệ.

Nó chỉ có thể sinh tồn đơn giản trong tình yêu của cậu. Dùng sô-cô-la viên dụ nó về nhà. Nói cho nó biết tên của các đồ vật. Dẫn nó ra ngoài chơi. Trong tình yêu của cậu dành cho nó, cậu có được niềm an ủi, và hiểu được trân trọng tình cảm. Giã biệt dường như là chuyện đã định sẵn từ sớm. Do đó cậu nhiều lần nói với nó, *stay*.

Xin hãy ở lại. Khi nó rời khỏi căn phòng, cậu xin nó ở lại. Khi nó hấp

hồi, cậu xin nó ở lại. Khi nó sắp bước lên phi thuyền, cậu xin nó ở lại. Là vì có những thứ quý giá và khó rời xa biết bao, cho nên dù biết rằng không thể, cũng cứ phải níu giữ mãi. Khi một bé trai còn ở tuổi thơ ấu, đã bắt đầu nhận thức được bản chất của tình yêu, hiểu được ấm áp và đau khổ. Đây được xem là một may mắn hay bất hạnh? Câu nói này gần như khiến người ta rơi lệ.

E.T. đầu bự, không có mắt, nhưng tất cả hành vi của nó đều cởi mở mà ôn hòa. Quá đỗi yên tĩnh, hơi tò mò song không hề tinh nghịch. Nó nói đi theo tôi. Nhưng rốt cuộc, nó chỉ có thể mang đi một chậu hoa nở rộ. Nỗi tổn thương và giày vò mà nó thoát ly thậm chí sự đe dọa của cái chết, cuối cùng thuận lợi quá độ bằng một tình cảm sâu đậm của thiếu niên. Cậu nói, suốt đời này tôi sẽ luôn tin tưởng bạn. Tôi yêu bạn.

Đó là vì tình yêu thương và sự tin tưởng mà nó mang đến cho cậu đã giúp cậu tìm thấy con đường giao tiếp với thế giới và những người bên cạnh.

Rất nhiều đứa trẻ trong gia đình có vấn đề, không liên quan đến cá tính, chỉ là vì chúng chưa bao giờ có cơ hội có được con đường này. Không ai mách bảo chúng làm thế nào xây đắp con đường này. Cũng không ai dẫn chúng lên đường. Cuối cùng sống khép kín trong vực sâu của cái tôi. Có một số người trọn đời luôn mò mẫm tìm kiếm chân tướng của tình yêu, trọn đời mù quáng. Khao khát tình yêu như vậy, nhưng xưa nay không biết liệu mình có được nó hay không.

Trước khi đi, nó giơ ngón tay phát sáng chạm lên trán cậu. Nó nói, tôi sẽ ở đây. Nó sẽ ở trong quãng đời còn lại của cậu. Xuyên qua sinh mệnh, để lại ký tích không thể kể lại bằng lời. Phi thuyền vẽ ra cầu vồng rực rỡ giữa không trung. Thứ mà tình cảm mang lại cho chúng ta xưa nay đều không phải là nhận được. Mà vẹn vẹn là hồi vị.

Cây trong rừng rậm cao to, lùm cây bụi cỏ rậm rạp, tinh tú sáng ngời,

Elliott dùng chiếc xe đạp có giỏ xe to, chở E.T. bay lên bầu trời đêm xanh thẳm, bóng dáng lướt qua vàng trắng bàng bạc giống như tranh cắt giấy... Cảnh quay này đẹp như mơ. Đây có lẽ từng là ước mơ thời thơ ấu của Spielberg.

Cũng là ước mơ tuổi thơ mà mỗi khán giả xem E.T. trước màn ảnh từng có: Cảnh ngộ cô lập, sinh mệnh đến từ xứ lạ, sự tín nhiệm và hòa hợp. Bay lượn. Cho dù sau đó là sự giã biệt dài đằng đẳng cả đời.

Ngày mười tám

Phản tỉnh

Có một số người kết thúc sinh mệnh trong danh vọng phồn hoa, có lẽ là vì sự phản tỉnh nhiều lần trong suốt thời gian dài.

Người biểu diễn hoa lệ quên mất sở cầu của mình trong cảm giác hình thức. Còn người biểu diễn tỉnh táo nghe thấy tiếng nói của nội tâm và cố gắng tỏ bày. Hiềm nỗi, sau khi tỏ bày, tuy nhập vai và thoát vai chỉ cách nhau một bước, nhưng quá đổi nhập vai, cuối cùng ngơ ngẩn với việc con đường nội tâm nên dẫn tới đâu.

Muốn già biệt ám ảnh của nỗi cô đơn thuở bé, vì vậy tiến vào vòng xoáy ồn ã nhất. Muốn tìm kiếm sự an ủi về tình cảm, thế nên trải qua chuyện nam nữ, kiếm tìm điểm cuối của con đường tình yêu. Muốn kết thúc biểu diễn, tổ chức buổi nhạc hội từ biệt. Nhưng mấy ai chịu đựng nỗi nỗi quạnh vắng sau khi hạ màn, hơn nữa đã từng huy hoàng như thế. Rồi lại tái xuất... Người tỉnh táo không có nghĩa là có thể khống chế bản thân. Người đó nhìn thấy vấn đề, vùng vẫy kịch liệt. Ngược lại mất đi sự đơn giản và yên ổn sau một định hướng nào đó.

Đứng trên tòa cao ốc nhìn trọn cảnh đêm sôi động và muôn vàn ánh đèn, sau đó, tung mình nhảy xuống... Tôi nghĩ, thứ người đó nhìn thấy vẫn chỉ là nghi vấn không biết nên giải quyết thế nào.

Nếu có quá nhiều sự phản tỉnh đối với bản thân, chạm đến vực sâu của sinh mệnh, thì càng tăm tối, càng dài lê thê.

Ngày mười chín

Ánh nắng chiếu rọi

Anh giờ tay vuốt ve khuôn mặt cô trong bóng tối, từng chút từng chút vuốt ve đến trán, mắt, môi...

Cô thở thật khẽ. Anh nhận ra lời nói dối của cô. Làn da tựa hoa trà sau khi khô héo, nặng nề rơi xuống đất bùn, hoàn chỉnh song tiêu tụy. Người đàn ông ôm lấy cô từ phía sau. Cô cuộn tròn người lại, co thành một nắm nhỏ. Không ngừng thu mình, nhờ đó trốn chạy và đối kháng.

Sau hai mươi lăm tuổi, em trở thành một người tự kiểm chế và hướng nội. Giống như đồ đựng. Độ nguy hiểm mà một khi thành hình thì chỉ có phá hoại mới đập vỡ được. Cô nói. Cánh tay cô xoay ngược lại ôm lấy cổ anh. Khiến cảm anh áp sát lên gáy cô, nhẹ nhàng cọ xát. Anh giờ tay ôm quanh eo cô, vuốt ve da bụng mềm mại căng mọng.

Vị trí gần buồng trứng bên trái có một nốt ruồi màu nâu. Ký ức của anh quen thuộc vị trí này, anh liền dùng đầu ngón tay khẽ ấn lên nó.

Râu mọc qua đêm cứng cứng. Từng cơn run rẩy nhẹ nhàng lướt qua da thịt. Như thể cơn gió lộng lướt qua cánh đồng lúa mạch mùa hạ chưa gặt hái, trời biếc trong trẻo tích lũy đám mây menh mang. Là buổi chiều trầm lắng sắp có tia chớp vút qua. Cơ thể y hệt hai chiếc thìa úp sát vào nhau. Nền men trắng tinh. Độ cong không có chỗ hở nào để công kích.

Nếu trải qua đêm dài đằng đẵng. Khi ánh nắng chiếu rọi, em biết rằng em sẽ nhớ anh.

Ngày hai mươi

Cuộc sống của Betty

Sự tao nhã của phim Alias Betty là ở chỗ, đối với nó bất cứ tình tiết lạ lùng nào dường như cũng đều có thể là một nét lướt qua. Nhân vật phức tạp, lố nhố. Xuất hiện trong những phần độc lập riêng biệt. Tư thái độc lập, nhưng quần quít lấy nhau. Họ là người ảnh hưởng và bị ảnh hưởng của nhau.

Khi chế tác bất cứ tác phẩm nào, người Pháp đều không thích sự bình dị mộc mạc, chương mục rõ ràng. Họ luôn muốn tỏ ra rất thông minh. Do đó bộ phim Pháp này rất giống tiểu thuyết Pháp: Chú trọng kết cấu và lớp lang. Thích không chế người xem.

Betty có một người mẹ từng mắc bệnh tâm thần, do đó mang đến cho cô tuổi thơ u ám tràn đầy sợ hãi và lo nghĩ. Sau khi trưởng thành, cô trở thành nhà văn, một mình nuôi đứa con năm tuổi. Người mẹ đến Paris, tạm sống với cô một thời gian, nhưng con trai cô lại qua đời trong một vụ tai nạn. Để chữa vết thương của Betty, người mẹ ép buộc đưa về nhà một đứa bé cùng tuổi là Jose. Betty từ chối đi đến đồng tình, cuối cùng hoàn toàn chấp nhận đứa trẻ này, đứa bé rời khỏi Paris, ra nước ngoài sinh sống.

Vây quanh cuộc sống của đứa trẻ này và Betty, còn có sự xuất hiện thoáng trâm của rất nhiều nhân vật khác. Nhưng ảnh hưởng của lối xây dựng tình tiết ngoắt ngoéo linh hoạt này đối với bộ phim không lớn. Lập trường chủ nghĩa nữ quyền của đạo diễn khiến trọng tâm góc nhìn của bà đặt trên trạng thái sinh hoạt của một nhân vật nữ chính duy nhất. Cuộc sống của Betty hoàn toàn phù hợp với lập trường độc lập của một người phụ nữ Paris.

Đầu tiên, cô có nghề nghiệp thuộc lĩnh vực chuyên nghiệp. Betty là tiểu

thuyết gia ăn khách, kiếm sống nhờ viết sách, và rất thành công.

Bất cứ ai đều có nỗi ám ảnh tuổi thơ. Betty tự kiềm chế mà nhạy cảm, song vô cùng kiên định.

Cô chưa kết hôn đã sinh con. Cô là mẹ đơn thân. Bố đưa bé và cô từng yêu nhau. Khi anh ta đi du lịch khắp thế giới, cô một mình nuôi dạy con. Họ đều không vì đứa con này mà đánh mất sự độc lập của riêng mình.

Con cái và tình yêu là hai chuyện khác nhau.

Cô mua một căn hộ chung cư bằng nhuận bút. Căn nhà bài trí đơn giản sạch sẽ.

Không mua tivi, không xem truyền hình. Có chiếc xe đua màu lam của riêng mình.

Yêu con tha thiết. Cùng mua đồ, ăn cơm với con, cùng con vẽ tranh. Và lấy đó làm ý vị hạnh phúc trong cuộc sống.

Tôn trọng tình cảm của mình. Khi anh bác sĩ ở xa tận bên Ý tỏ tình với cô trong điện thoại, thái độ của cô bình tĩnh. Đêm Giáng sinh, cô cho phép anh đến căn hộ của mình, và vào giây phút mở cửa, nắm lấy tay anh, dẫn anh lên tầng. Dường như đó là chuyện cô đã suy nghĩ chín chắn từ lâu. Cô đối với anh không chủ động, cũng không từ chối.

Cuối cùng, giữa Jose – đứa bé nhận nuôi và anh bác sĩ, cô đã chọn đứa bé. Cô hiểu rõ mình muốn có cuộc sống dạng nào.

Có sự nghiệp của mình, nhà cửa, đứa con, và thái độ lựa chọn cuộc sống rõ ràng. Nhưng đặt hôn nhân, gia đình và đàn ông ở vị trí một nấc thang khác.

Dường như Betty chưa bao giờ đau khổ vì bất cứ người đàn ông nào, bất kể người đàn ông từng có con với cô, hay từ nghìn dặm xa xôi tỏ tình với cô. Đối đãi tốt với con. Bế bé lên chiếc giường nhỏ trong phòng ngủ, ở sân bay bé bé mua một tấm vé bay đến nơi xa xôi. Đối chiếu với tuổi thơ bất hạnh của mình, cô bằng lòng cho con những thứ ấm áp nhất. Và bởi vì như thế, ký ức ám ảnh khiếm khuyết của cô được khôi phục và thỏa mãn.

Viết lách, một mình sống đơn giản thanh bạch, nuôi đứa con bé nhỏ ngâm thơ, ngắm tranh màu nước bé vẽ, dẫn bé đến tiệm đồ chơi mua về con voi vải thật to, cùng ôm nhau đi ở đầu phố. Bộ phim này đưa ra mẫu mực sống của phụ nữ thành phố.

Ngày hai mươi một

Chụp ảnh

Lúc chụp ảnh cô thường mím môi, khẽ rướn cổ, ánh mắt cực kỳ cô đơn. Lúc chụp ảnh anh hay khoanh tay trước ngực, tuy sắc mặt tỏ ra phẫn chấn nhưng đó là biểu thị của cảm giác không an toàn. Lúc chụp ảnh cô thường hé răng tạo dáng vui cười, đèn flash vừa lóe sáng, nụ cười liền được tự động mở ra, hoàn toàn không đến từ nội tâm. Lúc chụp ảnh anh hay hát cầm đề lộ biểu cảm kiêu ngạo, song lại là một người đàn ông dễ bị chọc giận, hơn nữa thiếu tự tin.

Khi được chụp ảnh, con người ta tỏ vẻ bất định, được mất khó vẹn toàn.

Chụp người, thứ chụp được chẳng qua chỉ là mặt nạ, hoặc chân tướng của một con người

Ngày hai mươi hai

Nói chuyện

Anh nói. Có lúc anh hai mươi tư tiếng rồi lại hai mươi tư tiếng không thể chớp mắt. Mắt ngủ, giống như một kẻ bị cầm tù trong chiếc lọ thủy tinh trong suốt, luôn có một khoảng cách với thế giới bên ngoài. Đầu óc hiếm khi tỉnh táo. Thính lực giảm sút. Thị lực nhòe nhoẹt. Khứu giác tê liệt. Biểu đạt khẩu ngữ chậm chạp. Táo bón. Lở loét. Đau dạ dày. Bàng quang kết sỏi. Đó là vì anh đã mất ngủ.

Cô nói, chuyện này chẳng khác biệt mấy với em. Thi thoảng em hai mươi tư tiếng rồi lại hai mươi tư tiếng, không tìm được người nói chuyện. Em không nhận được một cuộc điện thoại nào. Em cũng không gọi cho người khác. Em chẳng có ai có thể trao đổi.

Trong một ngày này, đối tượng thử đối thoại đầu tiên của cô là nhân viên bán vé tàu điện ngầm ngồi sau ô cửa sổ nhỏ. Một phụ nữ trung niên mệt mỏi đến nỗi thậm chí không ngược mí mắt lên. Cô nói, một vé, cảm ơn. Đáp lại là một tấm vé tàu điện ngầm bé xíu mà mỏng manh.

Đi vào ga tàu điện ngầm đám đông nhón nháo. Một mỗi. Toa xe có mùi xú uế. Tiếng đường ray ma sát lặp lại máy móc. Những cơ thể xa lạ trùng trùng điệp điệp, không có sự nhạy cảm, y hệt cao su. Không khí vẩn đục. Cuộc sống thành phố chỉ xoay vòng quanh một tâm đường tròn. Tất cả như cũ, đồng thời duy trì thịnh vượng và thối rữa.

Tây Đan - Thiên An Môn Tây - Thiên An Môn Đông - Vương Phủ Tỉnh^[1].

[1] Tên các ga tàu điện ngầm thuộc tuyến số 1 của Bắc Kinh.

Cô cùng anh đi về phía quán sushi ở quảng trường dưới lòng đất. Vào hai giờ bốn mươi bảy phút chiều, bắt đầu ăn bữa chính đầu tiên trong ngày. Quán ăn nhỏ hẹp, dù đã vắng người, vẫn hết sức oi bức. Cô bắt đầu tiến hành thử lần thứ hai, sushi trứng cá chuồn, tôm ngọt, sò Hokkigai và cá hồi. Mỗi món hai phần. Nữ phục vụ trẻ ghi đơn, vẫn giống như mỗi lần cô đến, vội vội vàng vàng, không biết kết cục. Chẳng ai có hứng thú nói chuyện với cô.

Anh hỏi, khi không thể nói chuyện thì em làm gì.

Cô đáp, đến bách hóa mua một chiếc ấm cà phê bằng thủy tinh. Ngồi xồm dưới đất, kiên nhẫn đọc hết từng tờ từng tờ hướng dẫn sử dụng bằng tiếng Nhật mà mình xem không hiểu, làm rõ loại nào có thể bỏ vào lò vi sóng, loại nào có thể trực tiếp hâm trên lửa. Nhờ nhân viên bán hàng chạy đến nhà kho tới lui ba chuyến, sau đó xin lỗi anh ta. Và cuối cùng đã mua một chiếc ấm. Vì chỉ mỗi chiếc ấm này là có tên, nó tên Nassa.

Mang một chiếc ấm cà phê bằng thủy tinh tên Nassa về nhà. Ăn một hơi hết ba chiếc bánh mì vỏ xốp Đan Mạch. Cuộc sống không có người nói chuyện dùng thức ăn để thay thế. Cuối cùng khiến người ta từ từ béo lên. Cô nói, em ăn quá nhiều thứ. Đôi khi hai, ba giờ sáng vẫn ngồi ăn trước tivi. Ăn mì ăn liền, cá mòi đóng hộp, bánh kem, xúc xích, lạc... Tất cả những thứ đồ ăn khiến người ta không tỉnh táo. Giống như những bộ phim truyền hình dài tập sến sảm. Chúng khiến người ta không có nỗi đau khổ, dễ tin vào sự tốt đẹp của cuộc sống.

Cân nặng cố gắng khóa lấp sự thiếu vắng trong cơ thể do khó lòng trò chuyện. Em đã béo lên hai ký rưỡi. Cô nói.

Ngày hai mươi ba

Nỗi hổ thẹn của mùa xuân

Đêm khuya trên taxi về nhà, nhìn thấy hai bên đường có cây hoa trắng muốt nở rộ, không rõ là hoa anh đào, hoa đào hay hoa lê. Tháng Tư, tất cả hoa trong thành phố đều nở tung bùng. Nở đến độ chẳng biết giới hạn của thời gian. Quên đi sống và chết. Nở thành một vùng biển cả bị bỏ rơi.

Khí thế lẫm liệt, tầng tầng lớp lớp, đè cong cành cây, oằn xuống tận mặt đất bùn. Những đóa hoa cuồng nhiệt, cây thế ức hiếp người như vậy. Chẳng có hương thơm. Chỉ có màu sắc, hình dáng và tình thế. Mùa xuân được cung chiều tới mức không thể tiếp tục. Có thể nặng tình mãi đến khi tan tác tả tơi. Thói phóng túng kiểu dân lao phải theo lao. Về uể oải mất hết hứng thú.

Luôn có một nỗi thương cảm âm ỉ thiêu đốt trong lòng. Dự cảm bất an. Mùa xuân trước giờ không dễ dàng xúc động trước những sự việc lặp lại. Nó chưa bao giờ hổ thẹn. Cảnh đêm với gió xuân đắm say cứ đến như thế.

Ngày Hai mươi tư

Dép của Judy

Judy từ Thượng Hải gửi đến một chiếc thùng giấy qua dịch vụ vận chuyển nhanh của Đường sắt Trung Quốc, bên trong là gần ba mươi đôi xăng-đan và dép lê bện cói. Không biết cỡ của tôi, do đó có ba loại cỡ 35, 36, 37. Dù sao con gái thông thường đều mang mấy cỡ này. Cô từng viết một bức email, bảo muốn gửi dép cô tự làm cho tôi. Cô làm những đôi dép này, nuôi con gái học ở nước ngoài. Hỏi tôi xin địa chỉ. Hình như tôi đã hỏi âm cho cô, nói cảm ơn, nhưng không cần gửi đâu. Sau đó cô gửi thùng dép đến Nhà xuất bản Hội Nhà Văn.

Dép trong thùng giấy xếp rất ngay ngắn. Kèm một lá thư viết tay.

An: Chào cô! Dép cói mang phối với áo ngủ các kiểu nhé, gửi thêm vài đôi màu trắng mà tôi thích nhất, bẩn rồi thì vứt đi. Có một kiểu “bo” bện bằng cói màu đen là mùa đông năm ngoái tôi mày rồi thử, thử rồi lại may... Niềm yêu thích đối với công việc đều ở trong đó. Một kiểu dép buộc dây khác có thể mang đi khắp nơi. Ban đầu nên buộc dây lên phía trên chặt một chút (bo sau không đến nổi tuột xuống), định hình áp sát với gót chân là được. Nếu không thích cô có thể tặng cho những người bạn như Tô. Judy ngày 22 tháng 6.

Tô là cô gái mà tôi viết trong Tạm biệt, thời gian. Do đó sách cô đọc hẳn là *Đảo tường vôi*. Tôi nghĩ có lẽ mình sẽ mang một đôi dép cói màu xanh đậm trong số đó, đi thăm Đôn Hoàng và Lhasa. Sau đó tặng những đôi xăng-đan xỏ ngón màu đỏ xinh xắn cho một vài cô gái mình thích. Hai mươi mấy đôi dép còn lại đều cất hết đi.

Dép bện cói, mùa hè hằng năm đều đi chợ mua tận mấy đôi. về cơ bản là mang bán rồi thì vứt. Vì sau khi giặt đều bị bọt màu hoặc co rút, khó xử lý.

Không còn giữ địa chỉ email của cô. Vì vậy không biết nói lời cảm ơn với cô thế nào. Chỉ là buổi tối chọn ra vài đôi dép để chụp ảnh.

Ngày hai mươi lăm

Người yêu

Yêu một người, là một chuyện giản đơn. Cũng giống như dùng ly đựng đầy nước, trong trong mát mát uống xuống. Cơ thể bạn cần nó, cảm giác mình khỏe mạnh và vui vẻ. Lấy đó nhận định nó là một thói quen tốt. Do đó bằng lòng ngày ngày đêm đêm lặp lại.

Yêu một người, không trở thành một chuyện giản đơn, đó nhất định là vì độ sâu tình cảm không đủ. Nếu muốn hoài nghi, từ giá trị quan thẳng đến lỗ chân lông trên da, đều sẽ tồn tại chia rẽ. Từng điều từng điều lòi ra, bắt bẻ và đòi hỏi lẫn nhau. Giận không thể khiến người ấy giờ cao hai tay đầu hàng. Nhưng có lẽ đầu hàng cũng chẳng hề có tác dụng.

Bởi vì bạn yêu người này không đủ. Do đó ngay cả anh ấy nói thêm một câu cũng sẽ có lỗi.

Tình yêu tuổi trẻ, nhất thiết phải oanh oanh liệt liệt mới xem là hết mình. Món đồ chơi đã không phải là kiểu dáng cần có, nhưng quen nắm trong tay rồi, vì vậy vẫn không bỏ xuống được. Vừa trách móc vừa tuyệt đối không rời không bỏ. Đặt mình trong tình cảm và không hiểu được khoan dung thương xót. Ngoài đòi hỏi vẫn là đòi hỏi. Mở miệng vặn hỏi ắt là, vì sao anh không yêu em nữa. Dường như yêu là cực cùng của mọi ý đồ.

Phải qua rất lâu, mới hiểu rõ, yêu, tình không phải là công cụ để thỏa mãn nội tâm ích kỷ và kiêu ngạo của mình, cũng không phải là vũ khí để đối kháng bản chất hư vô. Nó chỉ là một kiểu phương thức tư duy. Nó là một kiểu tín ngưỡng.

Nhất định không được mong muốn giành lấy thứ bạn thiếu trên người

đối phương. Dù là vật chất hay tình cảm. Tha thứ cho đối phương cũng là con người yếu đuối có thiếu sót, lại làm sao có thể tham vọng anh che chở và thành toàn. Dù bạn cần một thần tượng. Nhưng đó nhất định sẽ không phải là người yêu của bạn. Đừng trông mong cứu rỗi lẫn nhau.

Anh nên giống như người bạn đường mà bạn đơn độc tình cờ gặp gỡ trong hành trình hoang vắng hơn. Đêm khuya hoa đẹp trắng tròn, các bạn ai nấy đi qua đường dài dằng dặc mệt mỏi, cảm thấy ngày tháng buồn tẻ mà lại dịu dàng thoải mái. Vì vậy, hẹn nhau ở dưới cây hoa lê trong khe núi, bày một bình rượu, dốc bầu tâm sự đêm dài.

Nó là sự tín nhiệm bằng lòng trong một khoảng thời gian nào đó, cùng một người trao đổi lẫn nhau quá khứ, ký ức và thời gian. Trao đổi phần quan trọng mà kín đáo trong sinh mệnh mỗi người. Lại không đòi hỏi đối với mỗi người.

Khi nó đã tồn tại, thì đã mất đi cái gọi là kết quả.

Ngày hai mươi sáu

Vuốt ve

Anh nói, hồi bé, khi đi bộ, bố anh sẽ như thế này. Giơ tay xách cổ anh. Như thể đang xách một con mèo. Cô vuốt ve từng nốt từng nốt đậu nhỏ xíu màu đỏ trên lưng anh. Còn có vết sẹo trên cánh tay và trên bụng anh.

Quá khứ của chúng mình định sẵn không đan xen với nhau. Là con thuyền lớn đắm chìm dưới đáy biển.

Còn tương lai là đôi bên tính toán thời gian. Kề cận một quả bom hẹn giờ.

Chỉ có hiện tại. Chúng mình kiên định duy trì sự vuốt ve đơn thuần của nhau.

Ngày Hai mươi bảy

Em trai

Lúc ra sân bay đón em trai là hơn tám giờ tối.

Máy bay lại đến trễ như thường lệ. Ở chỗ lối ra cả đám người chen chúc, một số người rõ ràng đã đợi rất lâu. Những người vẻ mặt mệt mỏi vừa kết thúc chuyến bay đêm đi ra cách quãng. Mỗi người đều đang tìm kiếm một khuôn mặt mình quen thuộc giữa đám đông.

Em trai mặc áo thun trắng, quần jeans và đi giày thể thao, đẩy xe vui vẻ bước ra. Trên mặt nở nụ cười. Có lẽ đây chính là tuổi thanh xuân. Khi đi một mình cũng sẽ cười. Thiếu niên khí chất thanh tân. Tóc cắt ngắn kiểu Hàn Quốc trông rất mát. Tôi luôn mong rằng em cắt kiểu tóc húi cua sạch sẽ, đã nói mấy lần cũng không có tác dụng. Hiện giờ em dùng một câu để qua loa cho xong chuyện với tôi: Em là thế hệ 8x, chị là thế hệ 7x, chúng ta có khoảng cách.

Tuy nhiên em vẫn đối với tôi rất tốt. Khi đi đường, thường đột nhiên nói với tôi một vài điều tâm đắc, đều là những quan sát thông minh mà cực kỳ nhạy cảm. Học xong mấy năm tại một trường cấp ba nội trú đắt đỏ, gia đình đã mất lòng tin đối với chuyện học hành của em. Có những đứa trẻ không thích ứng với trường học, không thích trường học. Làm gì cũng đều vô dụng. Trên máy bay em mang theo cuốn sách *Kafka bên bờ biển* của Haruki Murakami, sau đó bắt chuyện với cô gái tình cờ gặp gỡ ngồi bên cạnh, lưu lại số điện thoại của cô. Em sở hữu một thế giới tự có niềm vui của mình.

Chúng tôi trông không giống nhau lắm. Em có lúm đồng tiền, mắt một mí. Tôi thì không. Từ bé em đã gọi tôi là chị, không giống một số người gọi

tên chị mình để xưng hô. Có lẽ vì cô chị này là người phụ nữ đã bế em, dắt em, thay tã cho em, đét mông em, quá đỗi mạnh mẽ và đầy bản năng người mẹ.

Từ bé em đã thích đi theo đằng sau tôi và những thiếu niên cặp bồ với tôi. Họ chở em bằng xe đạp, mua ô mai cho em ăn, dẫn em đi chơi game. Những thiếu niên từng yêu đương ấy mỗi người đều để lại ấn tượng trong lòng em. Em biết lịch sử nội tâm và thay đổi theo thời gian của tôi.

Chúng tôi rất ít khi trò chuyện sôi nổi. Nhưng khi đi đường luôn nắm tay, khoác vai, hết sức thân mật. Hồi bé tôi luôn vuốt ve cổ và mặt em, bây giờ cũng vậy. Thế là em cũng thường bất thành linh đến sờ tôi một cái kiểu ấy.

Bố mẹ đều là người không quen âu yếm cơ thể. Phương thức này do chúng tôi tự phát minh. Và cực kỳ tự nhiên. Tôi không rõ vì sao người nhà luôn không quen bày tỏ tình cảm. Nhưng em trai hiển nhiên không như vậy.

Khi nắm tay em đi đường, cảm thấy bàn tay này vẫn mũm mĩm, chẳng khác gì hồi em còn bé. Nhưng bây giờ, cậu con trai có bàn tay mũm mĩm này đã bắt đầu thấy phiền não vì tình yêu. Em không những yêu sớm, mà còn thường xuyên đổi bạn gái, song tôi biết bản chất em là người vô cùng chất phác mà tinh tế. Hỏi em nguyên nhân, em đáp, bởi vì cô độc. Hơn nữa càng yêu đương càng thấy cô độc.

Em cùng tôi đi siêu thị mua thức ăn. Đứng bên cạnh nói em thích ăn gì, không thích ăn gì. Rất đỗi kén ăn. Sau đó giúp tôi xách cả mớ thức ăn cùng về nhà. Đương nhiên em cũng quan tâm tôi, hỏi thăm sức khỏe của tôi, hỏi sách tôi viết như thế nào nói cho tôi biết em lại nhìn thấy tôi trên cuốn tạp chí nào. Nhưng giữa chúng tôi chẳng có lấy một chút tò mò. Quan hệ dạng này đã không mang bất cứ yêu ghét gì. Nó trực tiếp, tự nhiên giống như máu vậy.

Em ngủ trong căn phòng nhỏ ở căn hộ của tôi, buổi sáng có khi vừa thức dậy đã xem DVD trong phòng khách. Lúc tỉnh giấc, nghe thấy tiếng động trong phòng khách, có cảm giác hạnh phúc. Trong nhà có người rồi. Có người đang bầu bạn với tôi. Nhiều năm qua rời xa gia đình ở bên ngoài, sự kiên trì và chông chênh khi thui thủi một mình quá lâu không phải là không có trả giá. Điều trong lòng luôn mong mỏi, lại là lúc tỉnh giấc có thể nghe thấy âm thanh người thân phát ra.

Mùa hè năm ấy, có em trai ở bên cạnh.

Ngày hai mươi tám

Tivi

Thường xuyên ở lì trong nhà suốt ngày. Chỉ có màu sắc của bầu trời bên ngoài cửa sổ đang thay đổi. Ánh nắng trong trẻo. Là buổi sáng, sắc chiều sâu đậm. Mãi đến hừng đông sương mù dày đặc. Dường như trong một căn phòng, đã trải qua toàn bộ biến hóa cảm quan của sinh mệnh.

Nhét đĩa vào máy. Một vài cô gái lộn xộn xuất hiện.

Thoạt đầu không rõ họ đang làm gì, có thân phận gì. Có người đang học tiếng Trung, sau đó nửa đêm về nhà liền ngồi cùng một con mèo ở ven đường. Có người mãi đảm nhiệm các kiểu vị trí nhân viên tiếp thị, đứng ở đầu phố nhét sản phẩm dùng thử miễn phí cho khách qua đường. Có người ngồi thần thờ ở phòng giặt đồ, trong quá trình đợi quần áo giặt xong cứ đắm đắm nhìn người đàn ông đang đọc sách bên cạnh. Có người ngồi quỳ bên chiếc bàn gỗ ăn mì, xem tivi.

Ổng kính mãi miết tích lũy sự vụn vặt và tương đồng. Tất cả những động tác trùng lặp mà họ làm. Cảnh vật thi thoảng lướt qua là bầu trời thành phố, tốc độ xe lưu động và tiếng ồn ào nhốn nháo. Dường như họ bị cuộc sống ngăn cách, nung nấu trong chiếc bình thủy tinh trong suốt gồm từng ô từng ô nhỏ. Không gian khép kín. Thoáng nhìn liền thấy hết mọi thứ.

Là một đĩa phim cũ. Nhưng trước giờ chưa từng xem, chỉ cảm thấy bìa rất đẹp. Bầu trời màu xanh xám, có ánh sáng trắng của bình minh thấp thoáng hiện lên. Sáu cô gái với thân phận khác nhau, rải rác nằm sấp bên lan can sân thượng. Phần giới thiệu ở trang bìa bốn là tiếng Nhật, có thể nhìn thấy tiếng Trung xen lẫn lác đác. Tokyo. Chiều hôm. Thường ngày. Hiện thực. Cô độc.

Mơ. Yêu. Tồn tại. Phía bên kia. Cho dù không hiểu ý tứ toàn văn, song cũng biết nó muốn nói gì. Rút ra mang đi.

Hình ảnh của một cô gái rõ dần lên. Đêm khuya cô đến quán bar làm tiếp viên chuyện vãn cùng khách, phần lớn thời gian, cô viết lách trong căn hộ chung cư đơn thân của mình. Dùng giấy và bút viết. Hút rất nhiều thuốc. Gặp gỡ một nam biên tập của tạp chí. Ánh nắng ban ngày. Căn phòng lúc nào cũng giống như nằm giữa một không gian đại chúng rộng mở nào đó. Còi xe ô tô, tiếng ầm ĩ của người đi đường, những thanh âm đan xen qua lại không ngớt. Gió thổi lay động những trang giấy xếp thành chồng trên chiếc bàn gỗ thấp bé. Cô trồng rất nhiều chậu cây cảnh nhỏ. Trò chuyện với chúng.

Cô nhìn thấy bóng lưng của cô gái Nhật Bản kia. Vào mùa hè cô mặc bra màu đen, ngồi xếp bằng bên chiếc bàn gỗ. Cơ thể lộ ra trẻ trung mạnh khỏe. Vốn tóc thành búi. Mặc nội y ngồi viết một cách đoan trang. Hút thuốc. Ngón tay rất dài, vì vậy tư thế tay cực kỳ đẹp mắt. Cô khẽ nói với một chậu lá xanh, cuối cùng mi đã lớn lên rồi.

Một hôm, cô tình cờ gặp một cô gái trong quán ăn nhỏ. Đưa về căn hộ chung cư uống rượu. Tảng sáng uống say, chạy nhanh trên sườn dốc. Vừa chạy vừa hét lạnh lạnh vừa trút bỏ quần áo trên người. Âm nhạc hay lạ lùng. Đoạn chạy này là cao trào. Dường như tất cả trầm lắng tích lũy chỉ để đạt đến đoạn đường này. Nhấn nài lâu như thế. Cảnh quay có lẽ dài tận mười phút. Piano và violon tuyệt đẹp.

Dưới ánh nắng sáng ngời, bụi bám trên màn hình tivi li ti tung bay. Có lúc sẽ ngủ thiếp đi. Có lúc cô đi vào phòng vệ sinh vốc nước lạnh rửa mặt.

Ngày hai mươi chín

Vincent

Sách tranh của ông tôi đều sưu tập. Trên tường dán tranh hoa diên vĩ ông vẽ, một đóa diên vĩ màu lam cô lập giữa những bông diên vĩ màu trắng, khiến người ta tin rằng xuất chúng khác người hơn hẳn sự truy tìm đối với hoàn mỹ. Và cả một cây hoa hải đường lặng lẽ, giống như tình cảm êm dịu sâu sắc trong lòng. Chòm sao ông vẽ phôi bày sự cố chấp dạng vực xoáy. Quán cà phê đêm có bầu trời xanh thẫm đến chết người.

Luôn khốn cùng chán nản. Ba mươi sáu tuổi, ở giữa đồng lúa mạch gần nghĩa trang, nổ một phát súng vào bụng, đi về căn phòng gác xép mình ở nhờ, nằm vài ngày cho đến chết. Căn phòng ở đầu cuối của một đoạn hành lang nhỏ u ám quanh co, chật hẹp, lạnh lẽo. Chiếc giường ông nằm trước khi chết vẫn được đặt ở đó. Những nỗi tuyệt vọng này, người ngoài không thể đoán chừng. Vì đây chỉ thuộc về vực sâu của riêng ông. Chẳng ai đến được.

Bởi vì tự sát, khi chôn không thể có được một cây thánh giá. Cha xứ khoan hồng độ lượng của thị trấn nhỏ cầu nguyện cho ông.

Cô bé trong phim, trong mơ đi ngang qua cánh đồng nóng bức vùng Auvers-sur-Oise, nhìn thấy ông đội chiếc nón rom cũ rách, mang theo bầu thuốc và rượu Anis, quét màu sơn dầu đậm đặc như máu, ghi lại ảo giác đầy lo lắng của nội tâm mình. Ánh nắng chói chang, cây cỏ sum suê, hương thơm trong không khí. Nỗi đau khổ của sinh mệnh vẫn tồn tại khắp nơi một cách không hề có lý trí. Dường như ông chỉ là một đứa trẻ thơ. Luôn không toại nguyện, nhưng cách tâm linh rất gần. Tôi thà rằng tin tưởng ông có tín ngưỡng đối với thiên đường.

Trong bụi cỏ dại ven đường hái một bó nhỏ hoa cúc, đặt những đóa hoa nhỏ nhắn màu vàng lên trên bia mộ ông. Bia mộ bằng đá, đơn giản không hoa mỹ, chỉ viết họ tên và thời gian tồn tại của ông. Không có một lời nào khác. Nằm sát bên cạnh là bia mộ của em trai ông. Dây thường xuân đã bò đầy trên mộ. Không biết vì sao, vào buổi chiều mùa hè dịu dàng quang đãng thế này, tôi lại rơi lệ.

Đã đi xa như thế. Chỉ là một tiếng hỏi thăm.

Ông là Vincent van Gogh^[1] thân yêu của tôi.

[1] Vincent Willem van Gogh (1853 - 1890): Danh họa Hà Lan thuộc trường phái Hậu ấn tượng.

Ngày ba mươi

Cảnh đêm

Trong sự sắp xếp nhịp nhàng đầy bài bản của công ty PR, sau tiệc rượu cocktail và lễ trao giải sẽ là thời gian dạ tiệc.

Những nhân viên phục vụ trẻ trung vận trang phục màu đen, đeo tạp dề đỏ tía qua lại như con thoi khắp sảnh, dọn đi và thay mới từng chiếc từng chiếc đĩa sứ trắng, mãi không biết chán. Trên đĩa chỉ bày mỗi món một chút xíu, có điểm tuyệt tinh tế, dùng một bó nhỏ hành tây thái sợi mảnh màu trắng, vài ba cọng hành lá xanh biếc, vài khúc măng lau, hoặc chỉ là một đóa linh lan nho nhỏ. Chưa ăn được vài miếng đã bị dọn xuống. Cứ như vậy, có đến mười lăm món.

Cuối cùng ăn đến món thứ sáu, có người bắt đầu không nhẫn nại nổi. Thi nhau rời bàn tiệc.

Tôi nhìn chỗ cách chừng một mét phía trước, hai phụ nữ đã đến tuổi trung niên nhưng nhan sắc vẫn còn mặn mà thường xuất hiện trên tạp chí thời trang và mấy ngôi sao nhí ôm eo nhau, trước mặt các phóng viên nhiếp ảnh đang quây lại, nở nụ cười chiêu bài thành thạo. Người phụ nữ nổi tiếng ở tuổi trung niên không chịu già ấy mặc váy siêu ngắn và đi tất lưới màu đen, để lộ rõ đường nét thừa thệt rành rành của vòng ba. Bọng mắt to tướng dưới viền mắt màu đen. Trang điểm đậm, quyết chí muốn làm một đóa hoa tươi kiên cường như hoa nhựa trong phạm vi xã giao.

Trong phim ngắn của lễ trao giải, đột nhiên nhìn thấy bốn chữ “xã hội thượng lưu”. Nổi bật bật. Không kìm được cúi đầu bật cười. May thay, các phóng viên tùm tùm bên cạnh đang để đèn flash và nút chụp phát ra tiếng ồn

âm ỉ. Át mất tất cả.

Ngồi ở vị trí hàng thứ hai, để hai người nước ngoài bên cạnh tiện nói chuyện, bèn đổi chỗ với họ. Đúng lúc gần sát với các phóng viên kia. Họ trên cơ bản là làm theo số đông. Họ nhau nhắm chuẩn cùng một người. Dùng cùng một góc độ. Một đám cộng tác viên trốn tránh khó nhọc, không hề có ý mới.

Đến dự một buổi party chẳng có một ai quen biết. Lý do đơn giản đến không thể đơn giản hơn. Một người bạn quá yêu thích sản phẩm của họ, nhất quyết đòi người ta đến lấy tặng phẩm mang về cho cô ấy. Một mình đi tới đi lui trên ban công. Đám đông và náo nhiệt dường như chẳng có mảy may liên quan. Cuối cùng đành tìm đến một căn phòng yên tĩnh xem tạp chí. Suýt nữa ngủ thiếp đi.

Lúc lên món thứ mười, người đàn ông ngồi ở đối diện hỏi tôi, cô định về khu trung tâm thành phố bằng cách nào. Tôi đáp, ngồi xe đưa đón của họ. Khi đến cũng ngồi xe này. Anh ta nói, thế thì tôi cho cô quá giang. Tôi trả lời, được.

Vậy bây giờ chúng ta xuất phát chứ?

Được.

Tuy vẫn chưa ăn no. vẫn rất có hứng thú nếm món thứ mười bốn - bánh kem Tiramisu. Vừa mới. Cả một bàn lớn những người không mảy may quen biết bị miễn cưỡng ghép cùng ăn cơm, đã trao đổi danh thiếp cho nhau. Tôi biết anh ta là một vị đạo diễn, một người đàn ông thuộc chòm sao Sư Tử.

Cầm túi xách lên theo anh ta ra cửa. Giữa chốn sơn dã đã tối đen như mực. Đám đông nhao nhao tản ra chuẩn bị về trung tâm thành phố. Chiếc áo thêu cộc tay bằng tơ tằm đang mặc rõ ràng không chống đỡ nổi gió lạnh. Lấy

ra chiếc áo cotton vạt mở màu đen khoác vào. Vẫn phớt tỉnh mặc quần jeans đến đây. Chỉ đổi giày thể thao thành giày cao gót.

Xe của anh ta là một chiếc Audi đời cũ. Trông cũ rích. Có vẻ đã chạy lâu lắm rồi. Anh ta lên xe, khởi động hồi lâu. Bãi đỗ xe đã trống trơn. Sau đó anh ta lái xe lên một con đường núi mà tôi hoàn toàn không nhìn rõ phương hướng. Lùm cây đen kịt, khi bị đèn xe chiếu rọi có một cảm giác như cảnh mộng. Màu sắc của bầu trời là xanh đen, nhưng thẩm thấu ra một vệt đỏ thẫm âm u bất định. Không gian núi rừng trống trải. Anh ta mở cửa sổ xe, bảo rằng nếu cô thấy không lạnh thì chúng ta hưởng thụ không khí trong lành này một chút nhé. Tôi đáp, được.

Nghiêng đầu đi, nhìn thấy những ngôi sao lớn phía trên khe núi bên tay phải. Sáng ngời lấp lánh. Ánh sáng lạnh giá dường như nhỏ giọt xuống tựa nước sương. Xe của anh ta cứ lượn vòng mãi trên con đường núi quanh co, rõ ràng không phải là con đường lúc chúng tôi đến. Anh ta nói, thử vận may thôi, xem có thể tìm thấy lối ra đường cao tốc hay không. Phương hướng không sai mà.

Chỉ thấy rằng con đường đó vẫn càng đi càng hẻo lánh. Chẳng có lấy một chút vết tích của dân cư và xe cộ khác. Một người đàn ông xa lạ mới gặp mặt khoảng hai, ba tiếng trước. Xe của anh ta. Chỉ có hai người. Ha ha. Tôi bị thói to gan của mình làm phần chấn. Phải. Tin tưởng chính là một cuộc mạo hiểm.

Anh ta bỗng mỉm cười, hỏi, cô có sợ không.

Tôi đáp, không sợ. Chúng ta có thể lượn mãi thế này đến khi trời sáng.

Anh ta nói, lượn như thế sẽ hết xăng mất.

Tôi kể, hồi bé tôi đi Phúc Kiến du lịch, từng ngồi xe chở hàng của tài xế xe

tải đường dài. Cũng đi đêm. Là trải nghiệm khó quên.

Chúng tôi bèn tán gẫu về phim ảnh và tiểu thuyết suốt dọc đường. Nhìn thấy một trạm thu phí đèn đuốc sáng trưng. Nhưng quả thật vẫn đi nhầm đường. Anh ta xuống xe hỏi thăm, tôi ngồi bên cửa sổ xe, dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp lại những ánh đèn màu vàng cam lơ mờ không rõ ấy.

Cuối cùng nhìn thấy ngã rẽ của cao tốc. Dừng xe nhận thẻ. Tôi vô cớ ngáp một cái. Anh ta hỏi, nghe nhạc nhé? Tôi đáp, được. Thế là anh ta liền mở Jazz. Hình như là chất giọng thuần hậu của một phụ nữ da đen trung niên. Lên bổng xuống trầm như mắc bệnh thần kinh. Xưa nay tôi không thích Jazz, trong lòng rất lấy làm tiếc rằng mình không mang nhạc điện tử mới mua về. Là t.A.T.u.^[1] mua với giá năm đồng ở trạm tàu điện ngầm. Một đôi thiếu nữ người Nga.

[1] Ban nhạc Nga gồm hai thành viên Yulia Volkova và Lena Katina.

Vừa lên đường chính, mọi thứ liền tỏ ra an toàn và nhạt nhẽo kiểu có dấu vết để lần theo. Xe bắt đầu tăng tốc chạy như bay về phía trung tâm thành phố Bắc Kinh đèn đuốc thấp thoáng với tư thái thả lỏng. Bốn mươi lăm phút đường như trôi qua rất nhanh. Đã nhìn thấy kiến trúc và cây cối quen thuộc ven đường vành đai số 3. Từ cầu Trường Hồng vừa rẽ ngoặt, liền nhìn thấy khu Sanlitun trong cảnh tầm hoan hưởng lạc trước sau như một.

Anh ta hỏi, có mệt không. Nếu không mệt thì đi xem phim của tôi. Vừa quay đây.

Tôi đáp, hay là để hôm khác nhé. Mấy hôm trước tôi đều thức đến bốn, năm giờ sáng mới ngủ. Liên tục mấy ngày trời ngủ không đủ giấc.

Anh ta cũng không miễn cưỡng, nói, được thôi. Vậy chúng ta điện thoại.

Được. Điện thoại.

Sự kiện thông thường hay xuất hiện với phương thức đột ngột vào lúc gần kết thúc. Xe của người lạ. Con đường ban đêm. Sao trời. Ánh đèn của trạm đổ xăng.

Ngày ba mươi một

Đĩa hát

Là động vật mê nhạc điện tử. Thích tất cả âm nhạc mơ hồ hư ảo, cảm giác máy móc, có đặc tính dân tộc xứ lạ, sự dữ dội trấn áp được, tình cảm êm dịu thu phát tự nhiên, và chẳng rõ nói gì, không đầu không cuối. Điện tử hợp thành.

Có một đĩa Flamenco Fantasy, là vũ khúc. Khi mở bài thứ ba *Soleá Canon*, tình cảm êm dịu xót xa. Nhịp điệu hết sức rõ ràng. Hết thấy tình cảm sôi nổi chân thành đều sẽ đi từ đỏ đến xám.

Đôi lúc cũng nghe Dido^[1]. Bởi vì cô tỏ ra hoang mang và dậm bạc.

[1] Dido Florian Cloud de Bounevialle Armstrong, được biết đến rộng rãi với nghệ danh Dido, là một nữ ca sĩ kiêm sáng tác nhạc nổi tiếng người Anh.

Trong quán bar chọn cả đồng lớn CD bao bì đơn giản. Đối với ca sĩ mình không hiểu rõ thì chỉ dựa vào tên bài hát và thiết kế bìa để phán đoán.

Đĩa CD đầu tiên mua là kèn túi Ireland. Nhưng bây giờ không nghe nữa. Bắt đầu từ từ thích cello. Dường như piano đều thuộc về thiếu niên. Chỉ có tâm già đi mới thấu hiểu cảm giác lẩn cấn ngừng ngắt ấy của cello.

Một ngày nào đó nếu em thấy không còn yêu anh nữa, thì sẽ không lại cảm thấy tịch mịch.

Lại một ngày. Tỉnh giấc...

Lại ngày một

Quán trọ

Quán trọ nằm ở ven đường cái hẻo lánh. Rèm cửa và biển quảng cáo rất nhỏ. Thang máy kêu ầm ầm, khi ngừng lại sẽ rung dữ dội. Một cú, tiếp theo một cú nữa. Tổng cộng hai cú. Ra khỏi thang máy là hành lang chật hẹp quanh co. Ánh đèn tù mù chiếu lên cửa. Mở cửa ra. Căn phòng bé như tổ chim, vừa khéo có thể đặt lọt một chiếc giường lớn trải ga trắng, tủ áo bằng gỗ, bàn sách bằng gỗ. Phòng vệ sinh lát gạch men viên nhỏ. Không có dép lê, không có kem đánh răng.

Buổi sáng đầu tiên. Nằm trên giường. Tia sáng mờ mịt không biết ánh mặt trời. Gối rất mềm. Trên tivi có chương trình thể thao, MTV và loạt phim nhiều kỳ. Trong chiếc tổ chim này, tắm bằng nước nóng, xem tivi, ngủ, ăn, uống nước... Tất cả hành vi tự giải trí tự thỏa mãn nảy sinh. Là một dạng định vị của sự chuyên dời vĩ độ không gian.

Ngoài cửa sổ không có phong cảnh, là giếng trời sâu thăm thẳm tịch mịch, âm u lạnh lẽo, đối diện cửa sổ phòng bếp căn hộ chung cư bên cạnh. Bị sốt. Trán nóng hầm hập. Uống thuốc viên.

Nếu một ngày nào đó chết đi, thì sẽ chết trong nỗi cô độc, không ai hay biết. Chỉ có bản thân nhìn thấy. Một người đàn ông từng nói với tôi như vậy.

Cô rất yêu anh.

Vẫn là ở Paris.

Lại ngày hai

Mưa to

Trên đỉnh núi, một cơn mưa to sắp xối xả trút xuống. Sấm vang chớp giạt đan xen.

Vừa đi xuống khỏi đồng đá hoang tàn của đài phong hỏa. Lúc này vẫn có hai lựa chọn, trở lại đài phong hỏa trú mưa, hoặc đợi mưa xuống núi. Chúng tôi chọn phương án sau.

Hạt mưa to tương đã nặng nề quất mạnh lên người, chẳng mấy chốc liền đan xen dày đặc. Cả dãy núi được bao phủ trong màn sương mù mờ mịt, sắc trời tối tăm, gió lớn thổi mưa thành một tấm thiên la địa võng. Bạn quay đầu hỏi, cậu sợ không? Tôi đáp, không sợ.

Lúc này cả vùng rừng núi trống trải không còn dấu vết con người. Mưa to nhanh chóng tưới ướt đầm quần áo và đầu tóc, trong mắt toàn là nước mưa. Con đường núi khúc khuỷu giữa những bụi cây biến thành bãi bùn nhão, trơn đến nỗi không thể đặt chân. Núi cao mà hiểm trở. Đoạn đường xuống núi trong cơn mưa này, lối đi phía trước không rõ.

Có một người bạn từng lên đỉnh núi cắm trại nói với tôi, khi đêm tối ập xuống trên Trường Thành bỏ hoang, kiểu đen tối đó giống như tấm màn vải vậy, soạt một cái liền kéo lại. Nghỉ qua đêm ở đây, thứ ta cảm nhận chính là sức mạnh của sự đen tối này. Cũng là thứ mà họ muốn tìm kiếm khi đeo ba lô còng kèn tre lên đỉnh núi.

Lúc lên núi tình cờ gặp một cô gái không muốn tiếp tục đi về phía trước nữa, nhàn nhã nằm đọc báo dưới bóng cây nơi khe núi, chờ bạn đồng hành trở lại. Còn người khẳng khẳng leo lên đỉnh, mua một lon Coca ướp

lạnh đất đỏ, ngồi trên tảng đá, cảm giác nhìn xuống mây mù trong núi bao la mịt mờ giữa gió lộng cũng rất khoan khoái.

Thuở mười mấy tuổi, có thể đeo chiếc ba lô, một mình đi khắp núi cao sông rộng, gần như bị nghiện. Bây giờ khi leo đến lưng chừng núi, lại cam tâm quay về. Leo đến đỉnh núi thì sao nào? Chính là một câu hỏi đơn giản như thế, khiến người ta không phân biệt rõ là tâm đang đam bạc vì già đi, hay là “vô vi”^[1] vì kinh nghiệm. Có lẽ lựa chọn không có đúng sai, tiêu chuẩn duy nhất chỉ nằm ở chỗ trong lòng có vui vẻ hay không.

[1] Vô vi là tư tưởng của triết gia Lão Tử. Vô vi không có nghĩa là không làm gì, mà để sự việc phát sinh tự nhiên trong sự hòa hợp với Đạo, cần thực hiện những gì cần thiết một cách nhẹ nhàng thoải mái, không vượt quá nhiệt tình và hành động mù quáng vốn được coi là một trở ngại. Nó là một thái của sự im lặng nội tâm, vào đúng thời điểm, hành động đúng có thể xảy ra mà không cần nỗ lực của ý chí.

Lúc xuống núi đến nửa đường, mưa bắt đầu nhỏ hạt. Cây lê và dương xỉ sum suê khắp núi, lá xanh biếc mượt mát. Sắc lục đậm nhạt không đều sáng sủa mà nuột nà. Sương mỏng nhẹ vờn, trong không khí ngập tràn hương thơm của đất bùn và cây cỏ. Toàn thân từ đầu đến chân đều ướt sũng, dính đầy bùn nhão. Nhưng khi tiếng mưa ngưng bật, tiếng chim hót trong trẻo lại vang lên nơi sâu thẳm trong rừng cây, đột nhiên cảm thấy hóa ra thu hoạch này không dễ có được.

Có lẽ những người an toàn trú mưa ở dưới chân núi sẽ không nhìn thấy khoảnh khắc tuyệt đẹp này.

Thay quần áo trong xe, uống nước, lên đường về nhà. Lái xe được khoảng mười lăm phút, bạn nói mệt rồi, phải chớp mắt một lúc, khép mắt lại, mau mắn đi vào giấc ngủ. Tôi tỉnh như sáo, châm một điếu thuốc, ngồi trong xe ngắm cảnh đồng nội ngoài cửa sổ. Một dãy hàng rào gỗ, cả vạt lớn lá xanh và dây non của cây đậu Hà Lan bò lan tràn. Trên đại lộ được cây xanh ôm ấp

thỉnh thoảng có chiếc xe vút vút vút lướt qua như bay.

Cứ nhớ mãi cơn mưa to này.

Lại ngày ba

Nở rộ

Yuka một mình ngồi trên xe buýt du lịch hoặc taxi, đơn độc du lịch trên đảo.

Hỏi anh chàng trẻ tuổi ở quầy tiếp tân mượn hai cuốn tiểu thuyết, ngày hôm sau theo anh ta về phòng, rồi làm tình với anh ta. Mặc áo thun của anh ta soi gương uống nước, yên lặng. Chiếc ly rơi xuống đất vỡ tan.

Kensaku trông nom một cụ già đã trở thành người thực vật để có thể có được một ngôi nhà cũ kỹ. Yuka gặp Mika, bắt đầu sống chung với cô. Còn Mika vốn là bạn gái trước đây của Kensaku, lại bắt đầu yêu đương với Tatsu...

Bốn con người, một vùng biển cả, từ đầu chí cuối uống bia, lạnh nhạt làm tình và hôn nhau. Gần như không có bất cứ phát triển tình tiết nào. Chỉ có cảnh quay chậm rãi, bình đạm. Nhưng đều khiến người ta ghi nhớ. Đây là một bộ phim khác. *Sóng*.

Nếu không thể làm tình, khi cơ thể từ chối một người đàn ông, có lẽ chỉ là đang từ chối một dạng khả năng của dân sâu. Một số tín ngưỡng nào đó dễ vụn vỡ, do đó cần phải kiên định. Không thể để ngổ bản thân. Hoa không thể nở rộ.

Yuka một mình ngồi trên xe. Cô luôn cô đơn như vậy. Song vô cùng an tĩnh. Như thể chẳng có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Lại ngày bốn

Đàn ông

Mỗi người phụ nữ đều có lòng hiếu sắc đối với đàn ông. Tự nhiên như uống nước vậy. Đàn ông tuần tú tựa hương hoa trong không khí, tuy không phải là nguyên liệu cơ bản của cuộc sống, nhưng có liên quan đến tự ám thị của phương diện tinh thần. Nó khiến một người phụ nữ nảy sinh sự nhạy cảm đối với cơ thể và tình cảm của mình.

Tiêu chuẩn về cái đẹp của thế gian xưa nay vẫn nhạt nhẽo. Mắt trong sáng, môi răng ngọt ngào. Một đôi tay khớp xương rõ ràng, trên mu bàn tay tĩnh mạch màu lam uyển chuyển vươn dài như dãy núi nhấp nhô. Người đàn ông như vậy, trên mặt sẽ pha trộn đặc trưng đường nét của phụ nữ và trẻ con. Như thế anh ta mới đẹp.

Họ rất ít xuất hiện. Không có tiến triển mang tính thực chất đối với nội dung thực tế sinh hoạt của bạn. Bạn sẽ không hy vọng có một cuộc tình với anh ta. Vì sợ rằng thử xuyên qua cái vỏ ngoài rực rỡ kia, chạm phải một trái tim tầm thường và chẳng có khác biệt gì với thiên hạ. Họ xuất hiện như tia sáng. Không bờ không bến, chiếu sáng trời đất. Đây là tác dụng duy nhất.

Trong khi đó, những người đàn ông bình thường mà ta gặp được nhiều nhất thì nét mặt tương tự, ăn mặc đơn điệu, có tính tình na ná, đảm nhận nhiều vai trò và thiết thực: cộng sự, yêu đương, trò chuyện, hoặc kết hôn. Họ giống như chiếc bàn chải đánh răng chắc chắn mà giá cả phải chăng ta có thể mua được, hằng ngày đều phải gặp gỡ và sử dụng. Cứ qua vài tháng là muốn đổi, nhưng đổi và không đổi cũng chẳng có khác biệt rõ rệt.

Bạn có thể gặp anh ta vào một thời gian và địa điểm bất kỳ. Nhiều lần

xuất hiện. Là một nửa kia của liên minh đôi bên đã định sẵn.

Khi ngủ, bị thương, ăn cơm, tín nhiệm một người phụ nữ nào đó, đàn ông sẽ giống một đứa trẻ, có nét yếu đuối và thuần phác tự nhiên. Còn phụ nữ thì khác. Phụ nữ sẽ trở nên cứng cỏi, thực dụng theo năm tháng.

Trong sự lựa chọn cụ thể đối với đàn ông, mỗi người phụ nữ đều sẽ có một vài ký hiệu nhỏ bé của mình. Có những phụ nữ thích đàn ông có lông mi dài (khi rơi lệ khiến con tim người ta tan nát), cắt tóc húi cua thật ngắn (tượng trưng của tính tấn công) mặc quần nhung kẻ (tính cách ôn hòa), thỉnh thoảng mặc một chiếc sơ mi vải lanh màu trắng trông hết sức sạch sẽ (nội tâm có tật ưa sạch sẽ đối với mối quan hệ và ước mơ). Đây đều là phức cảm cá nhân hóa.

Cô đối đãi với bố, anh hoặc em trai mình thế nào, thì sẽ đối đãi với người đàn ông cô yêu thế ấy. Càng là tình cảm so đo, thì càng ỷ lại đến tận xương tủy. Có lúc cô vô tư như một người mẹ. Có lúc đòi hỏi như đứa trẻ con. Đàn ông rất khó hiểu rõ tình cảm của phụ nữ dành cho họ.

Mà trong cả đời của một người phụ nữ, thật ra rất ít có cơ hội gặp được người đàn ông thật sự thích hợp với mình. Cô sẽ lãng phí vô khối thời gian vào việc sinh tồn dựa dẫm lẫn nhau với chiếc bàn chải đánh răng bình thường, kể từ thời kỳ thanh xuân đen tối. Cũng giống như sóng lớn đãi cát, cuộn cuộn dâng trào, thân bất do kỷ. Tư thế đi trong siêu thị tìm kiếm một chiếc bàn chải đánh răng của cô, xem ra là một hình thức bị kịch. Có đi thế nào, cũng là ở trong siêu thị. Có tìm ra sao, thứ tìm được cũng chỉ là bàn chải đánh răng. Mỗi ngày đánh răng xong, thì vẫn thất vọng.

Người đàn ông tốt có thể giúp một người phụ nữ nâng cao bản thân. Dẫn dắt cô tìm ra một bình diện khác của tâm hồn, mở ra một cánh cửa cho cô nhìn thấy thế giới nơi khác. Vì thế cô càng yêu thích cái tôi được khai quật

mới mẻ đó. Được một đôi tay thông tuệ gọt giũa, đã có dáng dấp cao quý. Cô có được sự cải tạo.

Nhưng người đàn ông như vậy. Hiếm hoi vô cùng. Hơn nữa sau khi đắp nặn xong một tác phẩm họ thường có tâm trạng mệt mỏi. Vì họ không phải là bàn chải đánh răng, không thể bị đem ra sử dụng hằng ngày hằng đêm.

Thái độ của phụ nữ đối với một người đàn ông, hoặc là giống như ngắm pháo hoa bờ bên kia, trong lòng kinh động, mắt ngập ánh sáng, nhưng chẳng hề hấn gì với cái lợi và hại của bản thân. Hoặc là âm lạnh tự biết, máu thịt quần quýt, không được như ý thì dây dưa không bỏ. Cô chưa bao giờ có trạng thái trung gian.

Lại ngày Năm

Truyện ký

Dùng cách thức nhanh chóng viết xong kịch bản.

Khi ý nghĩ này vẫn thu hút bạn, làm xong việc này.

Biện pháp khống chế người ta.

Sự ỷ lại đối với phương thức đoàn thể và ham muốn làm lãnh đạo.

Tuổi thơ không tồn tại.

Trao tặng và hoài nghi.

Thuốc phiện và tự sát.

...

Bỏ ra một ngày len lỏi giữa đám đông. Ăn sushi trong quán vắng vẻ. Dùng di động gửi tin nhắn trong quán cà phê. Uống cà phê lên men, và thử đọc xong một cuốn truyện ký về Fassbinder ^[1]. Hút hết ba điếu thuốc, uống một cốc trà. Bên cạnh có đám đông xa lạ tiếp tục qua lại không ngớt. Người. Vẫn là người.

[1] Rainer Werner Fassbinder (1945 -1982): Đạo diễn phim người Đức.

Mỗi người vẫn chỉ có thể tự sinh tự diệt trong giới hạn phạm vi được cho phép.

Lại ngày Sáu

Chưa hoàn thành

Mùa hè anh không thích mở điều hòa, một chiếc quạt điện giản dị nhỏ nhỏ đã phát huy công năng cực hạn. Cho dù như thế, vẫn cảm thấy rất oi bức. Ngoài cửa sổ là âm thanh ồn ã của phố bar sau cơn mưa. Đèn neon rọi vào phòng, bóng sáng chập chờn ảnh hiện trên tường.

Họ đứng bên chiếc giường lớn trong phòng ngủ. Dường như đứng trên một sân khấu dựng tạm, có nhiều âm thanh bao bọc, ngược lại đã có sự bình tĩnh. Điều không muốn qua loa cho xong chuyện. Anh cởi quần áo của cô, dùng ngón tay và môi, từng tắc từng tắc khởi động cơ thể cô. Bóng sáng di động đến trên lưng cô, phản xạ ra ánh sáng màu trắng. Trên bả vai một đôi xương bướm đứng thẳng. Gầy gò. Chặt chẽ.

Anh nhìn thấy bên trái phần vai và lưng cô có một vết thương đang bị viêm tấy, rỉ mủ. Trong bóng tối cô bật cười. Tiếng cười khe khẽ mà trong trẻo, như thể tiếng của thiếu nữ. Vết thương đó trên lưng cô khiến anh chăm chú mà căng thẳng. Anh giơ tay nắm lấy mái tóc mượt mà của cô, áp lên eo cô. Cô nói, em không muốn ân ái với anh. Anh hỏi, vì sao. Cô đáp, bởi vì em chưa nghĩ chín. Em thật là một cô gái kỳ lạ. Cô cười nhẹ. Âm thanh khe khẽ phát ra trong bóng tối như khoang mũi bị tắc nghẽn.

Sao thế.

Chẳng sao cả. Em thường như vậy. Hay khóc.

Cũng giống như nụ cười của cô xưa nay đều không đại diện cho niềm vui. Tiếng khóc của cô cũng chẳng có bất cứ ý vị gì. Cô nói, được rồi. Chúng mình trò chuyện một lát nhé. Cầm lấy váy và nội y, mặc vào từng chiếc một

với vẻ vô cùng trầm tĩnh. Thái độ xa lạ rõ rệt, như thể muốn rút về thế giới của mình.

Họ lại khôi phục trạng thái của người xa lạ. Cô không tín nhiệm anh nữa. Dạng tín nhiệm trao thân thể cho một người xa lạ đó thật ra không hề tồn tại trong tâm trí của cô.

Có thể uống một ly gì đó không.

Whisky thêm đá nhé?

Được.

Lại ngày Bảy

Ai vậy

Anh ngồi trong quán nhỏ bán cá nấu chua nóng nực ồn ào nói với tôi, anh nghĩ rằng mình yêu cô ấy. Nhưng không biết nên yêu như thế nào. Cũng không biết tình yêu này sẽ bao giờ chấm dứt. Song hình như bọn anh chưa từng bắt đầu. Cô ấy chỉ hay khóc. Lại chưa bao giờ nói cho anh biết vì sao mình khóc. Như thể một căn bệnh.

Còn tôi, giữa tràng lá nhài của anh, xả một bồn nước nóng thật đầy, rắc muối tắm thảo dược. Trần trụi ần nấp. Chạm rãi trâm mình xuống. Để làn nước nóng màu lục đỏ đang tỏa ra mùi hương nồng nàn dịu dàng phủ lên cơ thể, đầu tóc và mặt. Trâm luân thành cây rong nước không thốt một lời. Tôi nói, em từng tưởng tượng sẽ để tóc dài. Để thật dài. Đen nhánh như tơ lụa. Không cắt, không uốn, cũng không nhuộm nữa. Hằng ngày đều gội, dùng mặt nạ dưỡng tóc trà xanh và tinh dầu oải hương. Để chúng đen đến mức tỏa ra ánh sáng màu lam sẫm. Sau đó nở rộ thành cây hoa ở bên gối anh.

Anh nói chuyện của anh. Em nói chuyện của em.

Em nghĩ chúng mình có thể như vậy, tiếp tục mạnh ai nấy mà nói yêu nhau.

Lại ngày Tám

Buổi tối hiếm hoi.

Cùng một người bạn hẹn nhau đi ăn tôm hùm cay. Trên phố treo đầy đèn lồng đỏ. Trong quán ăn nhỏ giá rẻ tiếng người huyên náo, ánh đèn chói mắt chiếu sáng choang, khắp nền nhà toàn là rác nhòn mỡ. Hai bên đường ngoài những quán ăn nhỏ san sát, còn có cửa tiệm xăm mình và xỏ lỗ, nhà vệ sinh, hàng thuốc lá.

Chúng tôi ăn từ tám giờ rưỡi, đêm khuya sau mười hai giờ, bắt đầu có đám đông các cô gái ăn vận diêm dúa xuất hiện. Có những người lái xe đua cực kỳ đẹp dễ đắt giá, hẳn là hát Karaoke hoặc xã giao xong, đến đây ăn khuya. Tóc dài đen nhánh như tơ, thân hình hoàn mỹ, mặc váy vải voan. Cô gái xinh đẹp và sành điệu thông thường chỉ xuất hiện vào thời gian riêng biệt tại địa điểm riêng biệt, thường ngày hoàn toàn chẳng thấy tăm hơi. Còn có những nhân viên văn phòng hiền nhiên làm thêm giờ xong, cả đám đồng nghiệp cùng đến ăn cơm. Bầu không khí vô cùng sôi nổi.

Cả con phố lớn, có không khí đi trên biển giữa đêm khuya, giống như con tàu chở khách đèn đuốc hoa lệ.

Người ngồi đối diện là bạn rất thân. Thường ngày là nhân sĩ chuyên nghiệp sáng chín giờ đi chiều năm giờ về, nhất định phải mặc sơ mi trắng không một nếp nhăn. Một người đàn ông thâm trầm kín đáo. Nhưng trong buổi tối gió lộng mát lạnh thế này, ăn đồ cay, ngừng ngừng nói nói, bắt đầu dần dần thả lỏng.

Đột nhiên lẩm lời hẩn lên. Nhắc đến một số chủ đề thâm kín, thường ngày ắt hẳn anh không muốn cho bất cứ ai biết, vì có quá nhiều ý vị mềm

yếu. Tôi ăn chút ít, nghe anh nói chuyện. Bắt đầu có dự cảm rằng đêm nay anh sẽ say.

Sự trao đổi chân tình giữa người và người giống như nước biển, có lẽ chỉ cần một lời dẫn, liền tuôn trào ra.

Uống hết ba chai bia, anh vẫn gọi tiếp. Tuy tôi cảm thấy không ổn nhưng vẫn chiều anh. Cứ thế, sau khi uống hết sáu chai, bắt đầu cảm nhận được anh rõ ràng là lời không đạt ý. Nhân lúc anh đi vệ sinh, bèn đổ già nửa bia trong chai xuống gốc cây.

Lúc thanh toán đã ba giờ sáng. Tôi đề nghị vì lý do an toàn, tốt nhất cùng bắt taxi về. Nhưng anh khẳng định đòi lái xe đưa tôi về nhà, và cố gắng thuyết phục tôi, để tôi tin rằng tuy anh hơi say song lái xe tuyệt đối không thành vấn đề. Tôi lên xe. Khi chạy đến nửa đường, anh nói với tôi, anh hoàn toàn không biết mình đang lái xe như thế nào.

Lúc này trên đường vành đai số 2 đã vắng tanh, nhưng vẫn còn một vài chiếc xe chạy thật nhanh về nhà. Nhẹ nhàng mà mau lẹ lướt qua bên chúng tôi. Anh không ngừng tăng tốc, chiếc xe dường như sắp bay lên vậy. Trong khoảnh khắc con đường lớn yên tĩnh chẳng khác nào một cơn ác mộng, khiến người ta kinh hồn bạt vía. Tôi ngậm miệng, từ lúc ấy không thốt một lời. Nếu sắp xảy ra chuyện gì, giờ đây bất cứ thay đổi nào cũng đều muộn màng. Là cảm nhận chưa từng có.

Con người ta đến độ tuổi nhất định, thì sẽ chẳng mấy khi làm chuyện nguy hiểm. Buổi tối thế này, người tỉnh táo sẽ uống say, người luôn kiềm chế sẽ thổ lộ hết tâm sự, người hay hoài nghi sẽ tin tưởng. Còn anh rõ ràng buông thả hơn tôi, vì anh đã say. Do đó anh có cơ hội nói những lời mình muốn nói, làm những việc mình muốn làm.

Về sau ngẫm lại, đây thật sự giống như đã đặt cược một ván.

Lại ngày Chín

Ra ngoài.

Khi ra ngoài, luôn đeo một chiếc túi vải thô thật to, mang theo tất cả đồ vật có khả năng dùng được đến trong tương tượng. Cảm giác an toàn cần có nặng mà rườm rà đến thế. Hai ba cuốn sách đang đọc (khi nghỉ ngơi ở quán cà phê có thể lấy ra xem), sổ tay bìa cứng (dùng để ghi chép), máy vi tính xách tay, bút chì, bút bi (vẫn dùng để ghi chép), nước hoa (có mùi rêu và hoa súng), khăn choàng thuần cotton nhuộm màu thực vật, giày xăng-đan da lộn gót nhọn (những thứ này trên cơ bản là để đó không dùng).

Máy ảnh kỹ thuật số và máy ảnh phim “point and shoot” Contax T3 (chụp ảnh sẽ khiến thái độ đối với thời gian của con người ta phát sinh thay đổi, có lẽ là một thứ cảm giác trịnh trọng hơn.) Thịnh thoảng còn bỏ vào túi một quả quýt màu xanh chưa chín muồi (ăn hoa quả tốt cho sức khỏe).

Lại ngày Mười

Không liên quan

Đêm khuya người vắng, tài xế thô bạo, một khi xe lao vút trên đường cái trống trải liền có một thứ tốc độ của bay lượn. Chạy nhanh như bay. Ở ghế sau xe, anh cúi đầu xuống hôn chiếc tất lưới trên đùi cô. Cô cắt kiểu tóc ngắn cũn cỡn. Nhuộm màu vàng nhạt. Bắp chân có đường cong thanh mảnh, giống như thiếu nữ. Anh nói, bạn gái trước đây của anh cũng thế. Hoặc là để chân trần, hoặc là đi tất lưới màu đen phối với giày thể thao. Đây là thói quen xấu.

Vậy nên đi giày gì.

Giày cao gót.

Anh thích phụ nữ đi giày cao gót ư?

Đôi khi.

Vào lần đầu tiên gặp cô, người đàn ông trẻ tuổi này đã thẳng thừng cho rằng trên người cô tồn tại *bad taste*. Đầu lưới mềm mại của anh, di động từng tác từng tác trong ô lưới của chiếc tất, mơn trớn làn da bắp chân của cô. Ở phía trước tài xế vặn mở đài phát thanh, đổi hết kênh này đến kênh khác, ngừng lại ở kênh tin tức nửa đêm ồn ã. Có người đưa tin chiến tranh, dịch bệnh, chính khách, kinh tế, các kiểu tin tức. Thế giới không ngừng đổi mới này chẳng có một chút liên quan nào tới họ.

Cô ngả đầu ra phía sau tựa vào đệm ghế có mùi hôi hám, nghe thấy tim mình đang đập một cách rõ ràng. Cô nghe thấy anh khẽ nói bên tai cô, theo anh về nhà.

Lại ngày Mười một

Chạy bộ

Có lúc hơn mười một giờ khuya, ra phố chạy bộ. Chỉ cần mang giày thể thao vào, đi ra phố là được. Sải bước chạy, thế giới liền dường như có sự thay đổi nho nhỏ. Xe và dòng người đều quấy nhiễu hành động của con người như nhau, không khí thành phố cũng vẫn đục. Sải bước chạy, con người ta liền vùng ra khỏi một dạng trói buộc, nảy sinh cảm giác mạnh mẽ siêu thực.

Chạy đến vã mồ hôi, cảm thấy muốn nôn. Đi vào siêu thị mở cửa 24 giờ mua một chai nước suối.

Người khác không chạy. Bạn đang chạy. Bạn bèn cảm thấy mình có sự khác biệt.

Tương tự, tôi từng nghĩ sẽ viết về một người chạy bộ trên máy chạy bộ.

Giống như quá trình của sinh mệnh, không ngừng lặp lại tiêu hao, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Có lúc chạy bộ khiến người ta cảm thấy ứ rữ.

Lại ngày Mười hai

Quà tặng

Một bạn đọc, là nữ sinh ngành khoa học tự nhiên của trường Thanh Hoa, từng viết thư cho tôi trong một khoảng thời gian rất dài.

Hôm đó vẫn có thư đến, trong thư đề cập: *Trong phòng có bạn học sắp mừng sinh nhật hai mươi tuổi, cả phòng gần như trò chuyện đến khi trời sáng. Ký ức trong quá khứ, con đường trong tương lai, tình yêu, tình bạn, đủ thứ tưởng tượng và nghi ngờ. Sau đó lên giường không sao ngủ được nữa. Cảm thấy sinh mệnh mười chín tuổi của em giống như bị ép phải tiếp cận một độ cao khác, mọi chuyện xảy ra hồi mười mấy tuổi đều bị phong ấn một cách không thể tránh khỏi, mờ tối đi trong cảnh nền. Em chưa chuẩn bị sẵn sàng để đi làm, để kết hôn, để xử lý những việc râu ria vụn vặt mà chân thực. Nhưng chúng càng lúc càng gần rồi...*

Có lẽ sự khác biệt giữa người và người được thể hiện ra như thế. Khi một số cô gái mê muội với phim Nhật, sơn móng, cái ôm của nam sinh lớp bên cạnh, một chiếc váy kiểu mới nào đó ở công ty bách hóa, cô gái khác đã đi đến đằng trước, đứng ở rìa nội tâm mình, ngóng nhìn vực sâu tăm tối, thử tìm thấy ánh sáng lúc trời vừa rạng.

Suy nghĩ buồn rầu thuộc về tuổi thanh xuân dạng này vô cùng quen thuộc, vền vền chỉ là vì cô đi trước một bước nhỏ so với những người bên cạnh. Thứ cô nhìn thấy càng nhiều, thì niềm vui cũng càng ít.

Nhưng thời gian thật ra luôn vượt qua tưởng lượng của chúng ta. Tâm của chúng ta có thể vượt lên phía trước thời gian, song những thứ đánh mất là tiếp nhận vẫn phải tuân theo nguyên tắc của thời gian.

Chẳng hạn trải nghiệm từng khao khát ngưỡng mộ vào thời niên thiếu, đôi lúc phải đợi đến sau khi biến cả hóa nương dâu mới có thể thực hiện.

Ảo giác và ảo tưởng mãi nắm chặt không buông, cuối cùng cũng sẽ bị buộc phải học cách buông tay đối với chúng.

Người từng yêu, chuyện từng làm, sau này sẽ thấu hiểu tuy thành thực nhưng không hề chính xác.

Suốt dọc đường vừa đi vừa vứt bỏ vừa tìm kiếm. Con gấu chó nhặt cây gậy không phải là ngu xuẩn, nó chỉ đang làm một việc theo trực giác của nó, có lẽ nó sẽ có hai kết cục, rốt cuộc trong tay trông trơn, chẳng có gì cả. Hoặc là nắm chặt cây gậy cuối cùng nó nhặt được, tự nhủ, chính là cái này rồi.

Chính là như vậy. Kết cục có nhằm nhò gì. Nếu chỉ vì kết cục, thế thì chúng ta có thể từ khi chào đời liền đi thẳng đến tử vong.

Do đó, muốn nói với em, đối với những thứ càng lúc càng gần, không cần do dự. Bất kỳ thứ nào đến, đều chưa chắc là kết cục sau rốt. Thứ mà chúng ta sở hữu trong tay, thứ dôi ra, chẳng qua cũng chỉ là một quá trình lưỡng lự và rầu rĩ như vậy. Ở đây không hề có bất cứ tiêu chuẩn phải trái đúng sai nào, chỉ có từng trải.

Khi về lại quê nhà, ở trong căn phòng mình từng sống thời thiếu nữ, tìm thấy thư cũ từ mười năm trước. Cả đêm đọc thư xưa. Sau đó tìm thấy người viết thư cho mình. Trong năm năm từ mười bảy đến hai mươi một tuổi, từng viết cho nhau khoảng ba trăm lá thư. Toàn bộ là viết tay, gửi bưu điện. Nói với anh, đây có lẽ là dấu ấn duy nhất mà thanh xuân để lại cho chúng ta.

Đáng quý biết bao. Đối với một người, viết lại lâm sự của mình, dùng sự hòa hợp nổi lòng thẳng thắn dịu dàng của đôi bên. Lá thư dạng này có lẽ là khả năng mà từ nay về sau trọn đời đều sẽ không khôi phục. Khả năng yêu

của tuổi niên thiếu ấy.

Mọi chuyện quá khứ quả thật đều bị phong in một cách không thể tránh khỏi, mờ tối đi trong cảnh nền. Trong sinh mệnh trước sau có thứ áp sát và không thể vượt qua. Theo tuổi tác lớn dần, bắt đầu tin rằng, trong cả đời người, tài sản lớn nhất chính là hồi ức.

Thời gian trao tặng món quà mà nó gói ghém. Chúng ta không mang theo nỗi nuối tiếc mà đi tới.

Lại ngày Mười ba

Mắt

Mắt là bộ phận dễ già nhất trên cơ thể con người. Mắt già đi, người cũng già đi.

Người phụ nữ dần lớn tuổi, có thể tiêm hoặc áp dụng các thủ thuật khoa học kỹ thuật khác để là phẳng nếp nhăn trên trán và khóe mắt. Khiến gương mặt nhắn bóng như trẻ thơ. Nhưng cô sẽ không có bất cứ cơ hội nào để sửa chữa đôi mắt già đi của mình. Trên một khuôn mặt muốn làm phai mờ dấu vết thời gian, nếu có đôi mắt già nua, sẽ khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Cũng có những người phụ nữ, từ từ già đi, nhưng đôi mắt vẫn như trẻ thơ. Sáng ngời, trong veo. Ý chí và lòng dạ như ngọc thạch. Hoặc là con gái nhà giàu sang, kiếp này bình yên, không chịu mấy may tổn hại, cho dù là một hạt đậu Hà Lan nhỏ nằm dưới tấm nệm nghìn lớp nhung tơ, cũng không có cơ hội tồn tại. Hoặc là người con gái kiên cường dẻo dai đến dùng nội tâm lớn mạnh, cuối cùng khiến tâm ý bản thân vô tình như trời đất, không hề giữ lại bất cứ ám ảnh nào.

Trên mặt con người, thứ dễ tiết lộ chân tướng nhất chính là đôi mắt. Nó tiết lộ sự tin tưởng và không tin tưởng mà thời gian để lại cho chúng ta.

Lại ngày Mười bốn

Tám ảnh

Máy ảnh của cô rất nặng, hình dạng xấu xí, nhưng khung hiển thị có thể xoay, vì thế có thể để chế độ chụp tự động một cách tiện lợi. Cô chụp rất nhiều gương mặt của mình. Làn da thô ráp, hoặc thần sắc lạnh nhạt. Xưa nay không có nụ cười.

Cô chụp một đại lộ trong màn đêm. Xung quanh là bóng râm rải rác của cao ốc và ngọn cây. Ánh đèn màu vàng lấp lánh mập mờ. Đường như chìm đắm trong sương mù của thành phố ven biển. Là ảnh chụp khi ngồi trên bệ cửa sổ căn phòng khách sạn ở tầng hai mươi ba. Cô từ trên giường bò xuống, cầm lấy máy ảnh kỹ thuật số, chụp con phố giữa cảnh đêm ấy.

Buổi chiều ánh nắng thanh đậm ảm áp. Ngồi trong quán cà phê xư la vắng vẻ không người. Anh nói, sao chúng mình có vẻ giống đôi vợ chồng già. Ngồi đối diện nhau im lặng. Anh tựa đầu lên đùi cô, nằm xuống nhắm mắt lại. Cô dùng áo che cho anh, nhẹ nhàng vuốt ve tóc anh. Mái tóc đen cứng mà khô. Đột nhiên thiên hoang địa lão. Cô biết, họ chắc chắn sẽ bỏ rơi nhau trong tương lai sắp tới. Nhân viên phục vụ đứng một bên, nhìn họ. Ánh mắt chan chứa niềm thương xót.

Cô chụp khuôn mặt nghiêng trong giấc ngủ của anh. Long mi rất rõ ràng. Kể cả đôi mày đen thanh tú của anh. Cô chụp tay anh. Trong đủ kiểu trường hợp và tia sáng. Một đôi tay thon dài xương rõ rệt.

Cô thử chụp cơ thể trần trụi của anh. Anh đứng trước rèm cửa sổ vải bố dày nặng màu đỏ, để cô tùy ý sắp xếp và kiểm soát anh. Cô chụp bụng, nách, gót chân anh, xoáy tóc trên trán, những nốt ruồi, và cả khí quan kiêu hãnh mà

kín đáo giống anh.

Cô chụp anh ngồi hút thuốc trên bồn cầu rút nước. Dưới nền nhà là những mảnh nhỏ gạch men Ý màu đỏ sẫm. Cô cuộn tròn thân thể mình trên đó. Hướng ống kính máy ảnh nhắm vào trán mình. Từ từ ngủ thiếp đi.

Lại ngày Mười lăm

Thị trấn nhỏ

Thị trấn nhỏ có một xưởng kẹo do nữ tu mở, dùng hộp thiếc tròn đựng những viên kẹo nho nhỏ, ngâm dưới đầu lưỡi liền từ từ tan ra. Con đường nhỏ rải đá cuội. Ở ngã rẽ có người dựng sạp hoa quả rao bán đào tươi, vừa to vừa thơm ngọt. Nhà cũ tường xám buông rủ màn cửa sổ trắng như tuyết, xuyên qua khe hở có thể nhìn thấy phòng bếp bày bàn ăn bằng gỗ.

Một dòng suối màu xanh lá trong vắt, thông thả tuôn chảy dưới ánh sáng li ti của nắng, hội tụ thành hồ nước êm ả. Thiên nga an tĩnh bơi lội. Nếu có người đứng bên cạnh cầm miếng bánh mì kêu gọi, liền sấn đến tìm thức ăn. Người mẹ trẻ dùng xe đẩy đưa con đi dạo... Dường như có thể chậm rãi trải qua những năm cuối đời như vậy. Tất cả sự vật quá đổi phong phú trọn vẹn đều cho người ta cảm giác đình đốn.

Trong quán ăn nhỏ có món khoai tây nướng do bà chủ làm. Bà nấu món Pháp gia đình, mùi vị tình người nóng hổi hổi còn hơn cả thức ăn. Bà cụ gần bảy mươi tuổi, gầy mà có sức sống, mặc váy tơ lụa màu đen, lưng trần lộ ra áo ngực màu đen, đeo dây chuyền trân châu, hết sức thời trang. Ăn cơm xong tặng khách tấm huy chương nhỏ do quán tự làm. Quán đẹp. Khắp nơi treo đầy tranh sơn dầu, thực vật, đồ trang trí, vô cùng náo nhiệt, vừa tục vừa nhã. Bé xíu, chỉ chứa được hơn mười người dùng cơm.

Nhà thờ nhỏ. Gạch đá lát nền có một thứ cảm giác tinh tế sản sinh do cọ xát trong thời gian dài. Màu sắc và hoa văn ảm đạm cũ kỹ. Gạch hình vuông từng viên từng viên nhỏ. Giữa sảnh lớn kê những hàng ghế đan bằng cành hương bồ. Ghế cũng cũ mềm. Ánh nắng rót vào qua cửa sổ lớn vòm cong, từng luồng từng luồng nghiêng nghiêng gieo trên ghế. Không có người.

Có tiếng nhạc văng vẳng. Như thế, liền khiến con người ta rất muốn được ngồi yên tĩnh một chốc. Có thể ghi nhớ và lãng quên rất nhiều chuyện.

Là nơi yêu thích nhất trong các nhà thờ ở Pháp mà tôi từng đến thăm.

Lại ngày Mười sáu

Ngủ

Họ cùng nằm trên giường xem DVD, ở giữa đặt một chiếc gạt tàn thuốc. Trên ga giường có lỗ thủng nhỏ xíu do đầu thuốc gây ra. Cô thường đột nhiên cảm thấy mềm yếu, một mình choàng dậy ngồi trên chiếc ghế kê đối diện giường hút thuốc.

Khẩu âm tiếng Anh trầm tĩnh vòng đi lượn lại trong phòng. Máy vi tính phát ra tiếng đĩa cứng chuyển động lách cách lách cách. CD quay nửa chừng lại mắc kẹt. Trên đường cái có tiếng còi ô tô. Ánh đèn chiếu hình trên bức tường màu trắng. Nhìn thấy mái nhà hóa ra rất cao. Vì thế trong phòng có vẻ trống trải. Lộ lộ ra thân thể như cành cây. Mùi của trẻ con. Chấn động nhẹ.

Hiện thực sống nghèo nàn. Yêu nhau. Thời gian bởi vậy bị thiêu bỏng tỏa ra nhiệt lượng và mùi thơm. Trở đi trở lại. Trong căn phòng u tối có âm điệu du dương uyển chuyển... Khúc ca ấy hát rằng, chưa từng nghe tiếng ngón tay cái của em làm lay động cánh hoa, chưa từng thật sự buông tay nên ngỡ rằng ôm ấp sẽ dài lâu.

Sau khi anh ngủ, cô nghe nhạc anh lưu trong máy vi tính. Là nhạc mà cô gái trẻ anh yêu lúc trước chép vào từng bài một. Cô gái nhỏ hơn cô mười tuổi đó đã mất tích hồi sáu tháng trước. Dường như là cảm nhận càng sâu sắc. Tình yêu bất ngờ giữa hai người xa lạ.

Lại ngày Mười bảy

Gạt tàn thuốc

Nhìn thấy nó trong chợ ở Tân Cương. Có lẽ là tại Kuqa. Cầm lên thấy nó nặng trĩu, có một số hoa văn thô ráp vụn vặt. Chẳng biết có nên mua hay không, do dự mãi, định bỏ qua. Lại quay lại, bảo, tôi lấy nó.

Thường có thời khắc như vậy xảy ra.

Có lúc lần thứ hai lại quay đầu đi tìm, vật đó hoặc người đó thường đã không còn nữa.

Đã muốn. Thì nó luôn tồn tại.

Đã bỏ qua. Có lẽ chỉ là thời gian gặp gỡ chớp thoáng như thế, kiếp này sẽ mãi cách nhau đôi ngả.

Sử dụng nó lúc hút thuốc. Ưu điểm của nó, theo tiến triển thời gian, dần dần nồng đậm.

Lại ngày Mười tám

Đơn giản

Một cô gái người Mỹ dạy ở trường đại học, đã mua ngôi nhà cũ ở Toscana miền quê nước Ý, tự tay trồng ô liu, nho và cỏ thơm trên đồng mòng xung quanh. Cô dùng một cuốn sổ tay màu xanh lam, ghi chép vào đó những phát hiện, dạo chơi và cuộc sống thường nhật trong quá trình này của mình. Đồng thời nhét đầy trong sổ thực đơn, bưu thiếp vẽ tay, thơ ca và bản vẽ vườn hoa.

Cô viết cách làm mứt đào, sơn cửa sổ lá sách của ngôi nhà cũ, trồng hoa hồng, giờ lành cảnh đẹp chốn sơn dã, nấu món Ý, và vào sáng sớm vừa uống cà phê vừa ngắm nông dân bán cà chua trên quảng trường. Cuốn sổ tay màu lam này sau đó được xuất bản thành sách, trở thành một quyển sách cuốn hút tràn đầy mỹ cảm trên bảng sách bán chạy.

Cung điện đồ sộ xây nên bởi vật chất và danh tiếng tuy nguy nga tráng lệ song yếu ớt không thể nương tựa. Một ngày kia nếu nghiêng ngả, thì không thể tìm lại được bản thân. Bởi lẽ trong đó không hề có cái tôi vững chắc.

Đơn giản, nhưng lại có thể thỏa mãn cuộc sống mà nội tâm mình cần, nhất định là cần tình yêu. Cho dù chỉ là một người làm nghề nhàn tản, ở nhà nhỏ, lái chiếc xe xoay xở xinh. Người đó nhất định phải thử xây dựng quan hệ thắm thiết với những người bên cạnh. Quan hệ đó không phải là sự dãi bôi và ứng phó. Mà là trao đi thiện ý, đôi bên tìm hiểu, phát hiện và tôn trọng lẫn nhau. Và chung sống một cách chân thực.

Cảm giác cô đơn của con người tăng lên theo thời gian. Thành trì của cái tôi bắt đầu kiên cố từng ngày một. Bảo vệ bản thân hơn cả thành ý đối đãi

với người khác. Nhưng tình cảm có thể giúp nhu cầu nội tâm có được cội nguồn lớn mạnh của sự thỏa mãn.

Nên chú trọng nhiều chi tiết trong cuộc sống hơn. Mùi ẩm ướt của ngày mưa to, ánh dương buổi chiều của ngày hè quang đãng, ánh trăng mát lạnh chảy tràn trên nền nhà, hương thơm ngọt ngào của hoa tường vy trong gió, đường nét trong màn đêm của cây bạch dương, tiếng ngâm nga khe khẽ của đồng lúa mạch, luồng khí khi chiếc xe gào rít lướt qua trên đường vành đai, ở quán ăn nhỏ uống rượu tán gẫu lưu luyến đến rạng đông mới rời đi... Thành phố nơi chúng ta nương thân tuy rộng lớn mà thô ráp, áp lực nặng nề, song có thể tìm thấy đôi chút tốt đẹp ngăn ngui.

Quý giá biết bao. Nó có lẽ vừa thoáng lơ lửng liền mất hút. Có lẽ như ẩn như hiện. Cần bạn nhận thức và quan sát nó một cách nhạy cảm, ngừng lại vì bạn. Và tích lũy cảm nhận mới của nội tâm bạn.

Vì cuộc sống mà bản thân muốn trải qua, đừng cảm buông bỏ một vài thứ. Thế giới này thiếu sự công bằng chính trực, bạn cũng mãi mãi không có được cách thức vẹn cả đôi đường. Nếu muốn tự do, thì phải hy sinh an toàn. Nếu muốn nhàn tản, thì không được người khác đánh giá là thành đạt. Nếu muốn vui vẻ, thì đừng so đo thái độ của người xung quanh. Nếu muốn đi tới, thì phải rời khỏi nơi bạn đang dừng lại.

Luôn là như vậy. Chúng ta lựa chọn gì đó, thì phải buông bỏ gì đó. Có được gì đó, thì phải mất đi gì đó. Phải có tiêu chuẩn thuần túy mà cứng rắn đối với chính mình, mới có thể đi theo trực giác và niềm tin.

“Trong một tuần tiếp theo, chúng tôi cùng nấu nướng, đến Arezzo và Perugia du ngoạn, tản bộ, mua khăn choàng và ga giường ở chợ, hỏi thăm nhau về tình hình gần đây của những người bạn khác... Đêm mưa rất thích hợp ăn món súp mì với rau củ. Chúng tôi men theo con đường cổ La Mã đi

dạo đến thị trấn, mua ít pho-mát, rau cải lông, lại uống một cốc cà phê. Quả anh đào lúc nào cũng ngon miệng như thế, cứ hai mươi tư tiếng chúng tôi lại chén hết một ký...”

Tưởng tượng cô gái cư trú ở thôn quê châu Âu ấy, mỗi khi canh khuya viết lách hơi mệt, có lẽ sẽ đi vào bếp rót một ly nhỏ rượu nho tự ủ, đứng trên ban công kiêu dáng cổ xưa nhà mình, phóng mắt ngắm ánh trăng và bóng cây trên đồng nội bằng phẳng. Một người không muốn thay đổi trải nghiệm vốn có của mình, mà dần bước vào cuộc mạo hiểm với đất nước mới, cuộc sống mới, tinh thần và thị giác mới, thì sẽ không có được cơ hội thâm nhập cốt lõi của sinh mệnh.

Sự lựa chọn của cô cung cấp một kiểu khả năng của cuộc sống đơn giản.

Lại ngày Mười chín

Quan sát

Khi cô xuất hiện trong quán cà phê, là một giờ bốn mươi ba phút chiều. Khu quán bar sau cơn mưa nhan nhản những vũng nước khó dò nông sâu. Tôi đang dùng bữa trưa. Đại sảnh sơn màu trắng thường xuyên bởi vì vắng người mà có vẻ thông thoáng sáng sủa. Bên ngoài cửa sổ kính, con mèo Mỹ màu xám của cửa tiệm đồ gia dụng bên cạnh nằm ngủ trên chiếc tủ thấp kiểu Trung Quốc. Trước tiên cô chụp ảnh con mèo, sau đó đứng ngoài cửa do dự không quyết. Nhân viên của quán ân cần mở cửa, cô liền ngập ngừng đi vào, trên mặt lộ ra biểu cảm e thẹn rụt rè. Giống như thiếu nữ bị bắt chợt đẩy đến trước bao con mắt nhìn chăm chăm, hốt hoảng nóng lòng muốn tránh né.

Mà trên thực tế, trong quán chỉ có tôi đang ăn một phần mì chay kiểu Ý. Ba nhân viên phục vụ ngồi không vì nhàn rỗi.

Tôi có đủ thời gian để tỉ mỉ quan sát cô. Váy cotton nền nâu hoa trắng, màu sắc rối rắm nhưng nom hài hòa. Chân trần, đôi xăng-đan bản từng giẫm trong nước mưa. Trên mặt giày có viên ngọc thạch lớn màu đỏ và vỏ sò màu trắng. Trên tai đeo đôi khuyên bằng bạc dài thông. Là điểm lấp lánh duy nhất trên người cô. Ngoài điểm này ra, chỉ là một cô gái trông có vẻ bình đạm mà nhút nhát.

Cô tìm một góc tối ngồi xuống. Sự lựa chọn mang tính trực giác. Vô thức tránh né nơi ánh nắng rạng rỡ. Lựa chọn ẩn nấu bản thân song có thể nhìn thấy vị trí toàn cục của đại sảnh. Kể cả nhìn thấy tôi đang ngồi trên ghế sofa cạnh cửa. Cô gọi một ly nước khoáng có ga, một phần salad Walldorf. Một loại salad được làm chủ yếu từ táo, rau sống, cần tây và nho đen khô. Đặc biệt nói rõ với nhân viên phục vụ, không dùng sốt salad. Tôi biết cô luôn

trực tiếp ăn sống. Châm một điều thuốc, lấy từ trong túi vải to mang theo bên người ra một cuốn tạp chí giải trí, lật đọc. Thuốc cô hút không phải hàng chính hiệu của Nhật, mua bừa ở sạp nhỏ đầu phố. Có lẽ là tùy theo tình hình kinh tế mà quyết định.

Ngón tay và cổ tay trắng nõn. An tĩnh. Đó là bộ phận mà tôi thích khi quan sát ở khoảng cách gần. Một thứ phẩm chất nghề nghiệp có cảm giác thanh khiết.

Phòng khách của tôi đối diện phòng ngủ và phòng sách của cô. Do đó phần lớn thời gian, chỉ cần tôi có hứng thú thì có thể nhìn thấy cô ở tầng bốn tòa nhà phía bên kia. Chính giữa ngăn cách bởi một hàng cây bạch dương cực lớn. Cô cho rằng chẳng ai nhìn thấy, từ sau khi dọn vào căn hộ chung cư cũ này hồi mùa hè, liền mặc nội y đi lại trong nhà.

Thường xuyên ở trong nhà, thi thoảng cũng ra ngoài. Ngồi trước máy vi tính rất lâu, có lúc mãi đến bốn, năm giờ sáng.

Tắm xong, mái tóc đen ướt rượt xoa trên vai, mở cửa tủ ra tùy tiện lục quần áo. Cũng chẳng có gì để mặc.

Một hôm cô mặc chiếc váy thêu màu lam Thổ Nhĩ Kỳ, hướng về tấm gương dài ở cửa phòng sách khiêu vũ. Hai tay giơ lên quá đỉnh đầu, chậm rãi uốn éo eo.

Cầm một chiếc máy ảnh, nằm sấp trên bệ cửa sổ chụp vết nước mưa đọng trên kính.

Ăn liên tục. Ăn tôm và cua. Chỉ uống nước suối đóng chai.

Có một người đàn ông xuất hiện. Nhưng hình như chỉ xem tivi ở phòng khách. Không cãi vã, song không trò chuyện với nhau. Như thể anh ta là một

chậu hoa cỏ trong nhà cô.

Cô trồng những loài thực vật đuôi chồn như hoa nhài, dạ lý hương, xương rồng, bày trên bệ cửa sổ. Tưới nước cho chúng. Ngồi thật lâu trên bệ cửa sổ. Lặng lẽ hút thuốc.

Chưa từng có ai khác xuất hiện trong nhà cô. Dường như cô chưa bao giờ nói chuyện, cũng chẳng có bạn bè.

Thỉnh thoảng cô lỏa thể. Đó là lúc thay quần áo chuẩn bị ra ngoài. Cơ thể gầy mà mang theo cảm kỳ. Chân rất thon dài, phần ngực đầy đặn, có xương quai xanh sắc nét. Lần lượt mặc quần lót, áo ngực, váy. Không bao giờ đi tất tơ.

Nhìn cô, hình ảnh xuất hiện trong óc vẫn là cơ thể vừa thoáng nhìn đã thấy hết của cô. Cô khiến tôi cảm thấy thân thiết. Muốn bước tới khẽ ôm một cái. Nhưng tôi chỉ thanh toán, châm điếu thuốc, đứng bậy ra về. Khi đi qua bên cạnh cô, cô đang cúi đầu ăn miếng táo mỏng được thái rất nhỏ.

Cô không nhìn thấy nụ cười hàm nghĩa không rõ của tôi.

Lại ngày Hai mươi

Cô độc

Anh nói, hy vọng đến lúc ba mươi tuổi, sẽ không cô độc như hiện tại. Suốt ngày một mình một bóng. Là nỗi cô độc thiếu thốn chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cô nói, em đang già đi, nhưng hiện tại vẫn cô độc như hồi hai mươi lăm tuổi. Cô độc và tuổi tác không có liên quan. Chỉ cần anh sống, thì sẽ cô độc.

Gian phòng tối đen. Cành cây trụi lủi ngoài cửa sổ kính vỡ nát. Thiết bị hiển thị của vi tính vẫn tỏa ra ánh sáng bức xạ nhợt nhạt. Trong bóng tối, cô ngồi trên ghế. Hút một điếu thuốc. Chẳng có chôn vùi.

Lại ngày Hai mươi một

Sáng sớm

Ngày cuối tuần đó, khoảng một giờ sáng, cùng đi hát với bảy, tám biên tập viên tạp chí. Con gái hát tình ca kiểu S.H.E và Mạc Văn úy. Hát nửa chừng có người ngủ, tỉnh dậy lại tìm micro. Liên tục uống rượu, vào vào ra ra nhà vệ sinh. Tầm sáu giờ rưỡi, trời đã hửng sáng. Cuối cùng kết thúc, quyết định về nhà ngủ.

Lâu rồi chưa từng chơi bởi thả cửa như vậy. Chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm của Bắc Kinh rất lớn, trong không khí cảm nhận được cái lạnh lẽo và co ro. Mấy cô gái vì mặc váy lễ phục ngắn dây mảnh và đi giày cao gót nên khi ra cửa đều ôm vai, trên mặt có tàn dư son phấn. Cả đám liếc nhìn nhau, người nào người nấy sắc mặt xanh xao, quầng mắt thâm đen. Vội vàng nói tạm biệt, ai nấy bắt xe về nhà.

Cùng hai người khác lên xe của một người bạn chung đường. Xe chạy rất nhanh. Con đường cái trống trải mang vẻ tịch liêu vừa thức tỉnh, bầu trời giữa các tòa nhà hơi ánh lên màu trắng xám ảm áp. Không khí hơi ẩm ướt. Không có sự ùn tắc giao thông của đoàn xe nối dài, không có đám đông tựa nước triều tuôn chảy. Thành phố lúc này, mát lạnh, rộng lớn và hiu quạnh. Dường như chẳng có một chút quan hệ nào với nó của lúc ban ngày nóng nực khô khan và ban đêm say sưa mơ mộng.

Là thành phố buổi sớm mai lần đầu tiên nhìn thấy từ bấy lâu nay. Giống như kỳ ngộ.

Lại ngày Hai mươi hai

Tuyết lớn

Cô nói, thông thường tôi đều cảm thấy buồn tẻ, tuy tôi không biết là gì.

Cô nói, chúng ta yêu một người, có lẽ là yêu đáng vẻ khi yêu của mình. Đường như chẳng mấy may liên quan đến bộ mặt vốn có của tình yêu, và người đàn ông đó là ai.

Lúc về nhà cô ngồi tàu điện ngầm. Hôm đó hình như giá rét khác thường, gió lớn rít gào. Chuẩn bị ngồi tàu ở Tây Trục Môn, lại nhận ra ở đây là tuyến số 6. Trong khi tuyến nên ngồi là tuyến số 4. Điều đó có nghĩa là đi ngược trở về theo đường cũ. Đi về thế này gần hai mươi trạm, bao gồm hai lần đổi tàu. Không còn lời nào để nói. Sửa chữa sai lầm ngay tại chỗ.

Hôm đó cô dạo chơi trong trạm tàu điện ngầm mãi đến đêm khuya. Gần như qua lại quá nửa vòng Bắc Kinh ở dưới đất. Mãi đến khi người bên cạnh từ nhón nhịp trở nên vắng vẻ. Trong ánh đèn trắng nhợt của khoang xe tàu điện ngầm, cô mệt mỏi đến cùng cực, bắt đầu ngủ gục. Khi tỉnh lại, phát hiện mình ở trạm cuối của Bình Quả Viên, trong khoang xe trống trơn chẳng có một người nào.

Không có ai đánh thức cô. Cô đột nhiên cảm thấy trong khoang xe dưới lòng đất dường như đổ xuống một trận tuyết lớn. Hoa tuyết khô khốc mà lặng lẽ rơi. Cô tựa hồ đã bị tuyết đọng chôn vùi. Lúc đứng lên, có thể nghe thấy máu toàn thân chảy ào ạt. Cô lùi thối đi ra khỏi thông đạo dưới đất. Đi thật lâu trên con đường mà màn đêm đã buông xuống, chặn một chiếc taxi có thể chạy đến trung tâm thành phố. Sắc trời thấp thoáng ánh lên màu lam sẫm ngả tím. Cô khẳng định mình đã nhìn thấy một trận tuyết lớn.

Cô nói, cuộc sống của tôi thường xuyên mất đi tất cả lối ra. Nhưng đó vẫn là tự do của tôi.

Lại ngày Hai mươi ba

Trước ngày đền tội

Nữ tu Helen muốn cứu rỗi linh hồn của tên tử tù Matthew, để hắn quy y tôn giáo, triệt để sám hối tội lỗi của mình trước khi chịu tử hình.

Không bỏ sót một câu thoại nào. Nhưng vẫn cảm thấy trong cả bộ phim, từ đầu đến cuối không đạt đến sức mạnh lay động lòng người như dự kiến. Giống như đứng ở bờ biển chờ xem thủy triều, nhìn thấy nước triều không ngừng cuộn trào nhấp nhô, song không thể gào thét vỗ đến ngay trước mặt. Không rõ là nguyên do gì.

Nhắc đến nó với một người làm điện ảnh lâu năm. Anh nói, người viết tiểu thuyết và người quay điện ảnh xem cùng một bộ phim, góc độ chắc chắn khác nhau. Giống như mọi tác phẩm đều để cho người xem tự nhận lấy thứ mà mình cần. Điều họ khai thác trước sau đều chỉ là phần mà mình muốn có. Sẽ không phải là toàn bộ của tác phẩm. Không có một tác phẩm nào có thể được người xem hiểu rõ thật sự.

Vì bao hàm nguyên tố nhân tính và tôn giáo cực kỳ phong phú mãnh liệt, nên bộ phim này khiến người ta tràn trề mong đợi đối với xung đột mâu thuẫn mà nó thể hiện. Hơn nữa theo dự liệu nên có lời thoại sâu sắc trí tuệ, là sự giao phong linh hồn giữa hai cá thể đối lập mà hòa hợp lẫn nhau. Song lại sơ sài qua quýt ngoài dự đoán.

Susan là nữ diễn viên có kỹ năng diễn xuất tinh tế, toát lên khí chất khiến người ta tôn kính. Nữ tu mà cô diễn tuy cực kỳ hiền hậu, nhưng cũng không phải là tuyệt đối kiên định. Sean Penn diễn một người đàn ông bản chất bình thường phạm tội do xung động một cách tinh bơ. Trong ống kính

luôn chải kiểu tóc vuốt ngược ra sau gọn gàng sạch sẽ mà quē mùa, thần sắc ngây thơ mềm yếu. Đeo còng tay chām thuốc, khi nhìn người ta cảm hơi thu lại, mắt hướng lên trên.

Hai diễn viên đều có sức quyến rũ cá tính mạnh mẽ, và mang nó vào trong thiết kế của vai diễn. Mà hai vai này, đều không phải là điển hình của nữ tu hay tội phạm. Họ có điểm lóe sáng và thiếu sót yếu kém riêng. Sự khắc họa nhân vật kiểu này là nhân tính hóa, không hề hạ thấp hoặc nâng cao một cách cứng nhắc. Trút bỏ lớp áo khoác thân phận của riêng họ, chỉ là hai con người mạnh ai nấy vùng vẫy ở vực sâu nội tâm.

Trước khi thu hình thời gian trôi đi theo kim giờ của đồng hồ, áp sát từng khắc. Người đàn ông ăn, gặp mặt người nhà của mình và nói lời vĩnh biệt với họ. Yêu cầu đi đôi dép của mình lên đài tử hình, và sau khi bị trói sấm hồi với bố mẹ người chết.

Đối diện với cái chết, trước mặt vị nữ tu suốt ngày bôn ba xuôi ngược phục vụ cho mình, cuối cùng anh ta có thể cầu khẩn cho người chết và thừa nhận lỗi của mình, thế nên tất cả mọi người dường như rút cuộc đều nhẹ nhõm.

Anh ta được cứu rồi bởi sự sám hối của mình. Còn họ được cứu rồi bởi cái chết của anh ta.

Hành động của mỗi người đều có lý do của nó, và những lý do này có vẻ chính xác rõ ràng, nhưng nó vẫn không cung cấp bất cứ tiêu chuẩn phán xét nào. Nói cách khác bản thân tiêu chuẩn này có tồn tại hay không đã khiến người ta hoài nghi. Không biết đây phải chăng chính là nguyên ước ban đầu của đạo diễn.

Lại ngày Hai mươi tư

Lời nói dối

Anh đột nhiên nói với cô, cảm thấy trong lòng trống vắng. Vô cùng trống vắng. Thâm tâm có một thứ cảm giác đau đớn kỳ lạ.

Cô hỏi, trong cuộc sống của anh có điều gì mà anh cho rằng quan trọng, nên nghiêm túc đối đãi không?

Anh cực kỳ nhạy cảm, hỏi ngược lại đầy gay gắt, em muốn bảo anh nói gì?

Cô đáp, em không muốn bảo anh nói gì cả, chỉ hỏi thế thôi. Anh nói, anh không biết. Anh không nghĩ. Anh là người không có linh hồn.

Anh luôn dùng phương thức phủ định và tránh né nào đó để bảo vệ bản thân. Không gỡ xuống chiếc mặt nạ của mình.

Đành không ngừng nói những lời giả dối.

Lại ngày Hai mươi lăm

Hát

Việc hoa đã xong và Hành khách, nhạc giống nhau. Nhưng cảm thấy lời bài hát của phiên bản tiếng Quảng Đông có ý vị hơn... Cho em cảm ơn anh, tặng em niềm hoan hỉ, hãy nhớ phải quên đi, tạm biệt với anh lại có hề gì... Nếu không có Lâm Tịch, bài hát của cô e rằng phải bị mất đi. Anh là linh hồn của sự chói chang mà kiên định trong âm nhạc cô.

Có kèn trumpet dài hơi theo sát, phong cách điện tử hóa nhẹ nhàng. Cảm giác ấm áp mà đau buồn, sáng sủa, hoan hỉ, cũng là đậm bạc, không có gì lưu luyến. Giọng hát theo kiểu của Vương Phi, vẻ uể oải xưa nay vẫn thế, không mấy may mắn, lại có thể dễ dàng thấm vào trong lòng. Ca sĩ quốc ngữ lớ nhỏ, nhưng đều là mây khói thoáng qua, hơn nữa đều là mây khói lồi thoi lếch thếch có vị chát, không hề hoa mỹ. Cô khiến người ta nhớ nhưng như thế, đương nhiên là có ưu điểm độc đáo.

Hôm đó đúng lúc tình cờ gặp một vị sếp công ty đĩa hát. Tiện tay đưa cho đĩa tuyên truyền album mới của một ca sĩ đang được lăng xê. Nữ ca sĩ hiển nhiên chưa từng nổi tiếng, hát ba bài mình tự viết lời, trong một đoạn phỏng vấn dài ra sức trình bày bối cảnh cùng quan niệm ca hát và viết lời soạn nhạc của mình. Dùng ngôn ngữ sách vở, trong đó xen lẫn nhiều từ ngữ như hy vọng, giản dị, yêu mến, lý tưởng, nhân sinh...

Tôi không mấy may hoài nghi rằng cô gái này là một ca sĩ bụng dạ hiền lành, hơn nữa có tình cảm mãnh liệt đối với âm nhạc. Có điều nghe xong ba bài hát, lại chẳng nhớ được gì cả. Lời bài hát là tự viết, cũng giống như ngôn ngữ của cô, tràn đầy một thứ mong muốn bày tỏ long trọng, giống như đứa trẻ học cấp Ba viết thư tình, chân thành, bất lực. Rất có vẻ như vô tội, nhưng

khiến người ta không có lòng kiên nhẫn.

Do vẫn chưa thể xác định bản thân rốt cuộc muốn nói gì, cho nên vừa nói liền nói rất nhiều. Hiềm nỗi nói nhiều như thế, vẫn không nắm được nội dung chủ yếu. Cũng chẳng có một chút ảnh hưởng nào đối với người khác.

Bởi vậy lời bài hát trước sau là linh hồn. Lâm Tịch là cao thủ, nhẹ nhàng lột phốt, cũng làm người ta thương cảm ba phần, khiến người ta quán chiếu được tâm tư và cảm hoài vào lúc nào nơi nào đó. Niềm vui nho nhỏ, thấp thoáng hoang vu, nhìn thấu một số chân tướng thế gian, cho nên không muốn nhiều lời. Vền vền mấy câu, chỉ khiến người nghe tự mình phỏng đoán. Thường ngày lại cực kỳ kín đáo và ẩn dật. Nếu vị trí đạt đến một cao độ nào đó, thì có thể có chỗ dựa không lo sợ.

Vì thứ bạn có, người khác không có. Nếu người khác ngay từ đầu đã không có, thế thì người ấy từ đầu đến cuối sẽ không có. Đây có lẽ chính là tư chất bẩm sinh.

Cho dù trong đĩa hát sau này, phần lớn chỉ chọn ra được hai, ba bài hát hay, những bài khác cũng chỉ qua loa cho xong chuyện. Nhưng bởi vì có mấy bài như thế, ấn tượng quá sâu, nên vẫn không cảm thấy thất bại. Có điều tất cả đĩa từng mua đều vô duyên vô cớ lần lượt biến mất, cũng không nghĩ đến việc phải gấp tâm sưu tập trở lại.

Một bài hát. Một cuốn sách. Hoặc một con người. Đều là như thế. Từng yêu thích là rất tốt. Vì yêu thích thật ra không hề dễ dàng. Nó kén chọn nhường ấy. Rất trực tiếp sâu sắc, cũng rất vô căn cứ. Hơn nữa trong năm phút đầu tiên gặp gỡ, dự cảm đã quyết định tất cả. Có sự tồn tại của ánh chớp chiếu rọi trong khoảnh khắc. Thế thì sau đó cho dù bỏ lỡ hay thất lạc, cũng nên thôi.

Lại ngày Hai mươi sáu

Chảy sâu

Nước một khi chảy sâu, sẽ không phát ra tiếng. Tình cảm con người một khi sâu sắc, cũng sẽ tỏ ra đậm bạc.

Tôi không cho rằng những động vật xã giao kéo bè kết đảng, bên cạnh luôn có cả đám người vây quanh không cảm thấy quạnh quẽ trong sâu thẳm nội tâm. Tình cảm chân thực mà sâu sắc tuyệt đối không có biểu hiện bề ngoài náo nhiệt.

Càng lớn tuổi, càng khó có được bạn bè. Bởi lẽ bạn rất khó bằng lòng nhân nhượng và thỏa hiệp với người khác nữa. Thế nên rất nhiều người tung bừa tụ tập uống rượu ăn cơm, ba hoa khoác lác một cách dễ dàng. Cho dù kết thúc lửng lơ, trong lòng đôi bên cũng chẳng có mảy may lưu luyến. Đó là phương thức của động vật xã giao. Chỉ cần không bàn đến tình cảm thì rất dứt khoát.

Xưa nay tôi không thích tham gia bất cứ nhóm hội nào, vì tự thấy mình thiếu bản lĩnh giao tiếp, chỉ muốn giao lưu với mọi người bằng tính cách chân thực. Chưa bao giờ nịnh hót cũng không chửi bới. Như thế tâm mới công chính trong sạch.

Tôi kính trọng những người hiền hậu. Vì họ biết xem xét đến lập trường của đối phương, đặt thông minh ra đằng sau. Quả thực có một số kẻ thông minh khiến người ta không thích. Thông minh mà không hiền hậu thì càng tỏ ra dung tục. Không cần liệt kê đặc trưng. So ra, người hiền hậu giống như hương hoa, cần tỉ mỉ cảm nhận, đồng thời có thể hồi vị lâu dài.

Trong thời đại quen tiêu dùng một lần, phải chăng tình cảm của con

người cũng có thể bền vững đến mức đủ để chèo chống nhiều lần tiêu dùng ngắn ngủi?

Vui say cùng anh ba nghìn bữa, chẳng kể sau ly biệt.^[1]

[1] Một câu trong bài Nam hương tử của Tô Thức thời Tống.

Cách đối đãi trịnh trọng mà lưu luyến giữa người và người này có lẽ đã trở thành chuyện xa xỉ, song đáng để truy tìm.

Lại ngày Hai mươi bảy

Vui vẻ

Cô tỉnh giấc trong bóng tối của buổi sớm oi bức đầu hạ. Đi vào bếp pha cà phê, mở vòi nước cho chảy mạnh, gội rửa anh đào và mâm xôi mua về từ chợ sáng. Chát lỏng màu đỏ sẫm trên đầu ngón tay bôi lên môi giống như thuốc nước trị ho. Động vật âm nhạc điện tử. Nghe Chill Out là đang uống một liều thuốc nước. Trong chiếc tủ âm tường nhỏ của phòng vệ sinh có thuốc nước đựng trong chai chai lọ lọ. Uống thuốc vào, bạn sẽ biết nội tâm mình là chờ đợi hay vui vẻ.

Vui vẻ. Đó dường như là chuyện không thể nào. Hỏi thăm một người, xưa nay đều không thể nói rằng, hôm nay anh có vui không. Điều đó sẽ khiến chính bạn lông tơ dựng đứng.

Cô chỉ hay khóc một cách không có lý do. Một mình khóc trên taxi. Nửa đêm khi tỉnh giấc, khóc trong bóng tối. Ngồi ăn cơm mặt đối mặt với anh trong quán ăn, lại bắt đầu khóc. Anh buông đũa xuống, nghiêm túc nhìn mắt cô. Cô nói, chính là như vậy. Từng cơn từng cơn. Cho em vài phút. Rất nhanh sẽ ổn thôi. Đừng nhìn mắt em. Em xin anh. Anh hỏi, bắt đầu như vậy từ lúc nào. Cô đáp, không biết. Có lẽ là vì em già rồi. Em có từng nghĩ đi khám bác sĩ tâm lý không. Từng nghĩ. Nhưng mãi vẫn chưa đi.

Giữa đám đông, cô dùng ngón tay che đôi mắt sưng húp của mình.

Lại ngày Hai mươi tám

Sáng tác

Họ viết thư cho tôi, nói rằng, An, có một số người rất thích sách của cô, có một số người không thích. Tôi cảm thấy như vậy rất tốt. Có người thích, làm thế nào cũng sẽ có người không thích. Tác phẩm không dẫn đến yêu ghét, thì trước giờ tương đối đáng nghi ngờ.

Nhưng đối với bản thân sáng tác, đây lại là chuyện có thể không liên quan, có thể coi nhẹ.

Hiện giờ tôi cho rằng sáng tác chỉ là một việc cần cá tính chân thành.

Câu chữ trước tiên phát sinh tác dụng đối với nội tâm tác giả, sau đó mới đến nơi khác, sinh ra ảnh hưởng đối với độc giả. Phải viết vì bản thân. Từ trong một hạt cát, một đóa hoa ngấm thế giới vũ trụ. Tiêu đề sáng tác của chúng ta là vì nội tâm phong phú nhạy cảm, không phải là vì bất kỳ bối cảnh hoặc thời đại tuy hoành tráng nhưng không thích hợp nào khác.

Cho dù đề cập đến bối cảnh hoặc thời đại, cũng chỉ có trong thể nghiệm mang tính cá nhân, mới hiển hiện một mặt đáng tin nhiệm của nó. Ghi chép về nội tâm, chính là ghi chép chân thực nhất về thời gian. Còn những thứ khác, có lẽ là âm mưu, lời nói dối, hay vên vện chỉ là một lời ảo tưởng.

Tôi chỉ tin tưởng thời gian.

Cất giữ tiểu thuyết và tập thơ của một số tác giả vô danh hoặc biệt tích. Giấy ngả vàng. Đi đến đâu mang theo đến đấy. Đối với một tác giả, nếu độc giả của anh ta già đi, cuốn sách này vẫn được cất giữ trong tủ sách của người đó, có một chỗ đứng, hoặc người đó vẫn sẽ lấy ra, lật giở một lần nữa. Thế thì

đây chính là giá trị bản chất nhất của một cuốn sách. Vượt qua tất cả các quan định luận ^[1].

[1] Nghĩa là sau khi đặt nắp quan tài lại (sau khi chết), mới có thể bàn luận đúng sai, hay dở về một con người nào đó.

Quyền đánh giá cuối cùng về tác phẩm chỉ nằm trong tay độc giả.

Một tác giả, biến mất trong dòng thời gian, còn tốt hơn bị định luận theo kiểu hiểu lầm.

Sách trao ra tình cảm, thì sẽ được tình cảm cất giữ. Đây chính là nơi tiếp diễn sinh mệnh của một người sáng tác, là tài sản mênh mông không hào nhoáng cuối cùng của người đó.

Sáng tác, đây sẽ là một công việc cô đơn nhất từ đầu đến cuối trên thế gian này. Giống như một người đứng trên sân khấu tăm tối, trang bị một chùm tia sáng rõ ràng cho bản thân. Do đó người ấy nhìn thấy chính mình, cũng được khán giả nhìn thấy.

Lại ngày Hai mươi chín

Biểu diễn

Họ đi xem một buổi biểu diễn ở quán bar vào vào lúc chín giờ đêm. Ban nhạc nước Anh. Cô gái da đen hát chính mặc một chiếc váy dài màu đỏ nhảy Flamenco, vạt váy tầng tầng lớp lớp, giày xăng-đan cao gót có dây mảnh quấn trên bắp chân, trên cánh tay có hình xăm màu đen. Chất giọng mềm mại êm ái như nhung tơ, động tác cơ thể không nhiều, thỉnh thoảng giơ cánh tay lên, khẽ đung đưa.

Tiếng hát tuôn ra một cách rất đời tự nhiên và khiến người ta yêu thích như thế.

Người đứng trên ban công tầng hai, nằm sấp trên lan can, khẽ lắc lư cơ thể theo nhịp điệu. Người đứng phía sau không nhìn thấy gì cả, ngồi xỏm trong góc uống bia. Cô gái trẻ cởi áo khoác, trên người chỉ mặc nội y ren màu đen. Trên làn da để trần lấp loáng mồ hôi. Bên ngoài là nhiệt độ khoảng 0 độ. Bắc Kinh vào mùa đông.

Thứ âm nhạc tràn trề này, tựa như chất lỏng, vui vẻ lấp đầy tất cả giác quan. Giống như phương thức tình cảm vừa đúng mực, tự tin, bởi vậy có sự tao nhã thông dong.

Lại ngày Ba mươi

Tàu điện ngầm

Dấu ấn cuối cùng mà Paris để lại cho tôi, là một tấm bản đồ tuyến đường tàu điện ngầm và một tấm vé tàu điện ngầm màu tím. Chúng khiến tôi nhớ đến sân ga tàu điện ngầm bẩn thỉu tối tăm. Mùi của những người Ả Rập thoát ần thoát hiện, và đôi chân dài xinh đẹp của cô gái da trắng. Lúc hoàng hôn, con tàu chạy lên trên mặt đất. Ánh nắng oi bức, rọi lên lá xanh và tòa nhà chung cư rộng lớn mà nặng nề. Ngồi ở bên cửa, vì trong người không khỏe nên buồn nôn. Nhưng tôi biết rằng mình sẽ nhung nhớ người tình đã mất một thời.

Trong toa tàu không có kẻ ăn mày đến ghé sát người để cưỡng ép xin xỏ, mà có nghệ sĩ chơi đàn accordéon, đứng một bên yên tĩnh kéo khúc nhạc vui. Trước khi xuống trạm, cởi mũ cầm trong tay, nhìn xung quanh. Nếu có người tỏ ý, liền bước tới nhận vài đồng tiền xu. Nếu không có thì đeo cây đàn của mình lên, bước ra khỏi toa tàu.

Người nghệ sĩ ấy ung dung như thế. Dường như ở đâu cũng đều có thể là nhà.

Dường như có thể từ đây, biến mất không gặp nhau nữa.

... Rồi lại một ngày. Nhớ..

Rồi lại ngày Một

Hỏi

Mái tóc bù xù của anh rất mềm mại, thấm ướt mồ hôi, bốc lên thứ mùi riêng có của người đàn ông đang say ngủ. Một hỗn hợp mùi của thú non và trẻ con. Mang nét ngây thơ thô dại. Cô lấy di động xem giờ. Ba giờ bốn mươi lăm phút sáng. Căn phòng chìm ngấm trong bóng tối. Chiếc giường lớn trải ga giường vải cotton trắng tinh, đối diện với cửa sổ kính sát đất của nguyên một mặt tường hình vòng cung. Rèm cửa sổ bằng nhung tơ màu trắng xám dày nặng rủ thấp, do đó tia sáng sau khúc xạ âm u không chôn dưng chân.

Năm mươi bốn tuổi, cô đến một hòn đảo ở biển Hoa Đông miền Nam du lịch. Từng thấy biển cả lúc canh khuya, giống như bị bóng đè ngủ mê không tỉnh. Gió lớn dữ dội. Chỉ có ánh sao sáng ngời lạnh lẽo tựa kim cương. Hùng đông sắc trời hừng sáng, chiếc giường như thế dập dềnh trôi theo nước triều trong yên lặng. Cô thậm chí có thể cảm nhận được sự tròn trành lắc lư của nó giữa sóng nước. Không biết sẽ trôi giạt về đâu. Biển cả đen tối. Chẳng có một tia sáng nào.

Đi đến đâu. Cùng đi với ai. Chẳng khác nào tìm kiếm một ký hiệu không hề tồn tại trên bản đồ. Từ đầu chí cuối đều là nghi vấn. Cô một lần nữa hỏi bản thân.

Rồi lại ngày Hai

Mì Tokyo

Một chàng trai trẻ khát khao mua được chiếc Citroen màu hồng, đồng hành cùng một cô gái tóc đỏ giữa đồng nội bát ngát của châu Úc. Chàng trai này đến từ Tokyo. Mùi của Tokyo là mùi của mì. Ngày ngày đêm đêm. Âm ảnh của tình dục tuổi thơ. Một màn nhảy chung trong quán trọ nhỏ và đôi mắt mù lòa. Đạo diễn giống một nhà thiết kế mặt bằng xuất sắc hơn, từng ống kính đều là hình ảnh. Màu sắc đậm đà sống động, không chút kiêng dè như vẩy mực tung tóe. Hình ảnh lưu động tràn đầy ồn ã và mơ mộng.

Bộ phim rực rỡ đến cực điểm. Tỏa ra mùi ẩm áp thơm tho như máu.

Cả mái tóc đỏ của cô gái vỡ tan như ngọn lửa. Bên ngoài quần jeans mặc váy ren ngắn. Không ai biết quá khứ chôn giấu phía sau nụ cười như thiên thần này. Còn anh chỉ là một chàng trai nuôi thần lẩn, có lúc một mình mặc áo lặn cô đơn đi lòng vòng trong phòng. Cuộc sống ở sau lưng mỗi người đều là một vực sâu.

Cảnh cây đen tối trong màn đêm. Cô gái lỏa thể ngồi trên bụng chàng trai. Cô nói với anh, anh hãy ôm em, ôm em, sau đó vừa lắc lư người vừa bắt đầu khóc. Ban đầu anh từ chối, rồi cuộc vì thương xót nên không nữa. Cơ thể che phủ khuôn mặt đang khóc của cô gái, trong màn đêm làn da giống như vóc lụa trơn trượt. Trên sống lưng nhúc nhích gợi cảm này, thứ nhìn thấy chỉ là nét ngây thơ và hiền lành của một người đàn ông.

Tình dục của niềm thương xót không tồn tại dục vọng. Nó là một màn cầu xin. Chỉ thế mà thôi.

Cuối cùng anh nói với cô, anh muốn cưới em, đưa em đi. Anh không

thể bỏ lại em trong một thế giới không có mì. Chiếc Citroen màu hồng chạy về phía cánh đồng bát ngát cỏ xanh trời biếc, vẻ đẹp và sự hư ảo không tưởng tượng nổi. Cô thầm nhủ sẽ không như vậy, chắc chắn sẽ không như vậy. Nên là chàng trai này xé rách hành lý của mình về với thế giới mì của mình. Bởi vì ngay từ đầu cô đã không thuộc về thế giới của anh.

Đôi bên đều thấy rõ. Thương xót có lẽ có thể cứu rỗi linh hồn của một con người, nhưng lại không dễ dàng thay đổi cuộc sống.

Là bộ phim vào mùa hè năm ngoái. Cô nhìn thấy chàng trai ngồi trước quán mì ở Tokyo ăn mì, mặc áo sơ mi trắng và quần Tây, lông mày đen đậm. Anh nói bằng thứ tiếng Nhật đục ngầu, Tokyo là mùi của yêu, là mùi của mì. Sau đó anh lên đường đi gặp một cô gái mù.

Cô đã phải lòng nỗi thương xót của một chàng trai trong phim.

Rồi lại ngày Ba

Đơn thuần

Nếu áp sát lên tóc anh, hít hà thật mạnh mảnh da nhỏ bên tai anh, thì sẽ ngửi thấy mùi rất đơn thuần. Giống như bé trai chơi bời lêu lổng, có các loại mùi hỗn tạp như ánh nắng, mồ hôi, hormone, nước cở, đồ ăn, thất vọng, vân vân. Nhưng ngây thơ như thế, đến nỗi rõ ràng rành rọt.

Anh bảo, trong lòng em có một *babe* nhỏ bé. Cô bé ấy thích anh. Cô nói, đúng vậy. Cô bé ấy còn thích làm việc tùy hứng. Muốn đi đâu thì đi đó. Muốn làm gì thì làm vậy. Cho nên, cô tự làm tự chịu. Phải đón nhận trừng phạt.

Anh kể trước đây anh từng làm thơ. Thời học cấp Ba là cậu thiếu niên ít nói tham gia hội Văn học. Sau này học một trong những trường đại học khoa học tự nhiên tốt nhất cả nước. Anh không biết vui vẻ là gì. Chỉ nhớ bố dắt anh đi ăn một đĩa ốc. Đĩa ốc đó kết cấu phức tạp, mùi vị cay xè. Đủ hồi vị tất cả tháng ngày nhạt nhẽo túng thiếu. Sau khi ông đi.

Anh nói, anh cần phải kiểm soát bản thân. Qua vài ngày thì xác định trong lòng, nếu em rời xa, ít nhất anh muốn để mình không buồn bã. Như vậy thì cần không chế không để mình bị cuốn vào.

Cô đáp, anh quá nhiều lời rồi. Anh ngủ quá ít. Thế nên anh nói quá nhiều. Họ đứng trên sân ga tàu điện ngầm. Phương xa là tiếng ầm ĩ của con tàu đang rít gào lao đến. Ánh đèn chói mắt chiếu sáng vàng trán cô. Cô nhắm mắt lại.

Rồi lại ngày Bốn

Tình yêu chay tịnh

Một cô bạn thích cuộc tình một đêm, thích nhất ở quán bar bắt chuyện với người đàn ông gặp mặt lần đầu, đưa anh ta về nhà. Nắng lên, ai đi đường này.

Có nam giới công khai tuyên bố ba nguyên tắc yêu đương lớn của mình, không chủ động, không từ chối, không tiêu tiền vì phụ nữ. Lại có một anh chàng người nước ngoài điều kiện ưu tú, nhắc đến những cô gái nội địa tiếp cận mình vì đủ thứ mục đích, nói họ quá xu lợi. Nhưng tôi cũng có thể đón nhận thân thể mà không cho gì cả. Lời lẽ hùng hồn đồng dục.

Quán trà. Cô gái trẻ đẹp ma mị như hoa ngội cạnh người đàn ông trung niên đã kết hôn đáng vẻ dung tục. Bột cao đen bóng. Một đôi bột hàng hiệu có giá thị trường trên mười nghìn đồng, phải chăng đáng để bán rẻ thanh xuân. Vật chất và nhận biết đối với tình yêu so kè với nhau.

Còn cô nói. Dù sao thì thanh xuân sớm muộn cũng sẽ qua đi. Tôi vẫn sẽ chẳng có gì cả, vẫn nghèo túng. Đêm khuya qua lại trong toa tàu điện ngầm bẩn thỉu, người mẫu mười tám tuổi quần áo xanh mét. Ánh mắt thờ ơ.

Những động vật thành phố có tình yêu kiểu ăn liền của họ. Liên tiếp không ngừng, rầm rầm rộ rộ, náo nhiệt như thế, nhưng cũng quạnh hiu. Giúp nhau lúc khó khăn, chi bằng quên nhau chốn giang hồ. Giang hồ quá đổi rộng lớn sâu xa, khiến người ta có nỗi sợ hãi. Luôn cảm thấy đi không dài, cũng đi không xa. Người chỉ lo lợi ích trước mắt dùng nước bọt còn thừa của dục vọng thấm ướt trái tim hèn mọn.

Tất cả những chuyện, tất cả những người này, giống như phim nhựa

điện ảnh kéo qua một cách không có thứ tự. Điểm giống nhau là lời thoại đặc sắc tới tấp phơi bày, nhưng đều hình như chẳng liên quan gì đến tình yêu. Chúng sâu cay thơm ngon, hình dạng lạ lùng, thứ thiếu vắng duy nhất lại là tình cảm thâm nhuần lặng lẽ.

Luôn cho rằng sẽ có một thứ tình yêu chay tịnh. Thanh đạm, mộc mạc. Ăn vào vô vị. Trồng trọt thủ công là quý nhất. Chuyện cách nhiều năm, vẫn sẽ khiến người ta cảm thấy từ tốn. Và dịu dàng. Giống như tiếng gió thổi qua cánh đồng trong phim *Ngày xuân tươi đẹp*. Dầu có nhiều nước mắt và trắc trở hơn, đến cuối cùng, thứ giữ lại cho bản thân, vẫn có thể là một vùng trời đất bao la trong sáng.

Tâm tình của người đàn ông trung hậu hiu quạnh ấy trong *Ngày xuân tươi đẹp* là phương thức bày tỏ gần với tình yêu chay tịnh.

Là mùi vị của nụ hôn thức tỉnh khi đi giữa gió rét đêm khuya lạnh căm căm. Một đôi tay ấm áp và mềm mại khác có thể nắm trong giấc mơ. Lời thề hẹn dịu dàng đã trao, cho dù không thể thiên trường địa cửu. Điều này đến từ lời thú nhận của nội tâm, cũng vì thẳng thắn mà đã có được sinh mệnh. Từ từ cùng đi. Sinh lão bệnh tử. Trong lòng có tình yêu, cho nên sẽ có lo có sợ, khiến người ta trở nên yếu đuối. Song ngọn lửa này giúp người ta thấy ấm áp, và được sống lại.

Cho dù là rời xa. Cũng phải ghi nhớ điều tốt của đôi bên. Luôn luôn tưởng niệm. Đây chính là một đốm lửa ấm áp nho nhỏ giữ lại cho mình giữa thế gian xao động. Có tình có ý. Lòng vương lưu luyến.

Rồi lại ngày Năm

Tư chất bẩm sinh

Anh nhìn thấy cô trong một buổi tiệc rượu. Đêm khuya lạnh lẽo tuyết lớn bay lả tả. Cô là một nhạc công chơi violon, đang nổi tiếng, có tư chất bẩm sinh ung dung hòa quyện giữa cổ điển và hiện đại. Mặc váy liền và đi giày khiêu vũ kiểu ba-lê, tóc vấn thành búi tròn, vẻ mặt căng thẳng và e thẹn như trẻ con.

Khi đến gần cô, thấy rõ cánh tay không cạo đi lông tơ của cô, làn da không mịn màng lắm, có vết nám và lỗ chân lông to để lại sau khi phơi dưới nắng gắt lâu ngày. Lông tơ màu nâu nhạt tảo tợn hơi dựng lên trong khí ẩm. Cánh tay cô mang đến dấu hiệu của thô lỗ, để lại thị giác cay xè trong ký ức anh. Thấp thoáng lộ ra một thứ chiều hướng phát triển trong cốt cách.

Biểu diễn hoàn tất. Cô thay đồ, ngồi trên chiếc sofa bọc nhung cũ kỹ màu đỏ tươi kê ở một bên góc tường. Quần jeans lưng trễ, áo sơ mi trắng. Thân hình gầy gò, dường như bẩm sinh, không hề tiết chế. Cử chỉ không tự nhiên mà lạnh nhạt.

Cô uống cạn ly Vodka anh lấy đến cho cô, đứng dậy cáo từ. Quấn chiếc áo lông màu đen óng ả lấp lánh, đẩy cánh cửa kính ra, bước vào đêm tuyết mênh mang. Chân trần, đi một đôi xăng-đan cao gót, trên mặt vải đoạn có kim cương thủy tinh nhỏ vun. Anh mừng tượng dáng vẻ đôi chân trần này giẫm trên tuyết đọng dày cộp, bên trong chứa mỹ cảm rất đổi phấn khích và kỳ lạ. Cô không đeo bất cứ trang sức nào, không trang điểm, nhưng trên ngón chân tô son màu đỏ quả hạnh tươi sáng.

Không có may mắn gì nữa. Cánh tay và đôi giày này của cô tiêu biểu

cho bí mật và tư chất bẩm sinh chân thực nhất của cô.

Rồi lại ngày Sáu

Giống như người tình

Một hôm. Bạn một mình ngồi trên bệ cửa sổ trong phòng khách sạn, nhìn ra ngoài qua cửa sổ kính của tầng mười bảy. Thành phố đã tắt nắng chìm đắm trong cảnh chiều hôm: Chóp nhọn của tòa nhà Kiều Tây. Cây xanh. Ban công của chung cư cũ. Dòng xe trên phố Diên An đằng xa. Và đèn neon nổ rộ. Tắm kính mà tay sờ đến có hơi ẩm. Vì là giữa mùa hè. Ga giường vải cotton trắng có mùi xa lạ.

Trong quán ăn nhỏ ở con ngõ hẻo lánh, ăn bữa tối mười giờ mới bắt đầu. Gọi một con cua lớn, thông thả ăn. Đám nhân viên nam của công ty Nhật ngồi ở bàn lớn phía sau uống rượu, hút thuốc, không khí trầm lắng. Lại gọi đậu xanh bách hợp, cao quý linh, lạch đào xay sống. Đồ ngọt bày trong bát nhỏ đĩa nhỏ. Ăn cơm xong, ra phố khuya đi dạo.

Trời vô cùng oi bức. Hơi nước khiến luồng không khí nóng bỏng trở nên đặc quánh và có hình dạng. Đi trên phố lớn trong màn đêm, nhìn thấy mặt trăng phía trên cao ố và công trường bỏ hoang, mờ nhạt mà hơi vàng, như thể bị bóng lửa. Trên phố Cự Lộc. Bóng râm loang lổ của lá cây ngô đồng rơi nghiêng như lan tràn. Tiệm nhỏ ven đường treo bóng đèn sáng rực, người đàn ông mặc quần cộc ngồi trên ghế mây, trông coi sạp hàng nhỏ. Dưa hấu, nho, xoài tươi rói, thức uống đóng lon, cùng thuốc lá và bật lửa. Bên trái là ngôi nhà tường đá cũ nát, thực vật dây leo rậm rạp, bên phải là chung cư cao tầng đất đỏ, máy điều hòa chạy âm âm, gắng hết sức tống ra khí thải nóng hầm hập và vết nước.

Phố lớn trong màn đêm, vì không thể phòng chống, biến thành vết thương lửa lò cực lớn. Dừng bước một chút, gió, rào rào chảy qua.

Tôi và nó, dường như ở trong thẳm sâu kẽ hở của thời gian. Chẳng có lời nào để nói, bình tình như thế. Thành phố có lẽ sẽ biến thành biển cả trong cái nóng. Tất cả mọi người, thời gian, kiến trúc, ký ức... toàn bộ chìm ngấm. Tôi nói lấy một lon Coca ướp lạnh, một chiếc bật lửa. Mò ra tiền xu, đồng tiền rơi trên da lòng bàn tay. Âm vang rất khẽ, đến từ sự tiếp xúc có tính chất xa lạ. Mở lon Coca, để chất lỏng chứa cafein ngọt ngào xuyên suốt từng dây thần kinh trong cơ thể.

Lúc này. Một giờ sáng. Đêm hè oi ả. Tôi, và một người đàn ông của sạp hoa quả. Lún sâu trong nghi vấn vết thương của một thành phố. Nó to lớn, trầm mặc. Không có tiếng động.

Dường như có một bóng dáng đen tối, men theo con đường phía Nam chật hẹp quanh co chạy nhanh tới. Ánh sáng và âm thanh nơi xa thoát ần thoát hiện. Nếu chúng ta kịp, trốn chạy trước khi thành phố đắm chìm thành biển cả. Nhưng tôi nhất định sẽ nhìn rõ khuôn mặt bạn trước đã. Cho dù mờ nhạt và hơi vàng.

Ống kính máy ảnh kỹ thuật số mờ sương vì hơi ẩm, lau hết lần này đến lần khác. Chụp ánh đèn lác đác trong màn đêm.

Tháng Bảy giữa mùa hè. Ký ức liên quan đến thành phố này, đêm tối nóng nực ẩm ướt, ống kính máy ảnh bị mờ sương, ga giường màu trắng trong phòng khách sạn chật hẹp, cua xào gừng hành, hoa nhài. Xa cách mà ngọt ngào. Thành phố giống như người tình.

Rồi lại ngày Bảy

Ích kỷ

Khi thời tiết càng ngày càng nóng nực, cô chỉ mặc quần áo màu trắng.

Tất cả đều bằng vải cotton, lanh Ấn Độ. Rất khó xử lý, sau khi giặt nhăn nhúm, bạc màu nghiêm trọng, màu trắng cũ kỹ xỉn đi. Có một số người có thể mặc quần áo hơn một nghìn đồng như thể nó chỉ đáng giá mười đồng. Chỉ có người mắt nhìn cực tốt mới thông qua những chi tiết nhỏ bé của chiếc áo cũ, ví như đường kim mũi chỉ hay một chiếc cúc, phán đoán ra giá cả của nó. Nhưng người như vậy và quần áo như vậy đều không thường gặp.

Cô bình thản như không. Tốn ngàn ấy tiền, nhưng chẳng đẹp chút nào. Một thứ tư thế áo gấm đi đêm. Có vẻ kín đáo, thật ra chính là niềm kiêu hãnh khiến người ta hận chết đi được. Anh nói. Em phô bày rành rành đáng vẻ không liên quan đến người khác. Như thể thế nào cũng được. Nhưng kỳ thực thế nào cũng đều không nằm trong phạm vi và giới hạn của em. Sao em có thể như vậy, ích kỷ.

Rồi lại ngày Tám

Một lần

Khi anh từ New York trở về, mang đĩa CD này cho tôi. Joni Mitchell^[1]. Bảo rằng, đây là một nữ ca sĩ mà anh rất thích. Bìa CD chính là chân dung cô gái đó vẽ cho mình. Trong quán bar, ngón tay kẹp điếu thuốc lá, đối diện một ly rượu màu đỏ, mặc áo khoác màu xanh lá, tóc vàng.

[1] Roberta Joan “Joni” Mitchell: Ca sĩ, nhạc sĩ, họa sĩ người Canada. Các tác phẩm của Mitchell nhận được nhiều đánh giá cao, và bà là nghệ sĩ có ảnh hưởng lớn tới nhiều thể loại âm nhạc khác nhau.

Tôi nhìn mặt sau của CD, bị cẩn thận xé đi giá tiền. Dường như là một món quà nho nhỏ trịnh trọng mang đến. Thế là cũng nghiêm túc đón nhận. Chúng tôi gặp mặt ở khu cà phê ngoài trời của khách sạn. Anh mặc chiếc áo thun màu tím đậm dường như mới moi ra từ máy giặt, nhăn nhúm. Quần vải thô màu đen cắt may rất đẹp, tất và giày thể thao màu đen. Vừa cạo đầu trọc sạch sẽ. vẫn chưa điều chỉnh được chênh lệch múi giờ, do đó sắc mặt hơi tối, nom có vẻ rất mệt mỏi.

Vào hai năm trước, anh đọc tiểu thuyết của tôi, hỏi thăm số điện thoại của tôi để tìm tôi. Chúng tôi hẹn ở quán cà phê, anh kể với tôi về một bộ phim điện ảnh anh đang lên kế hoạch. Sau đó, trong hai năm nay, chúng tôi đại khái chỉ gặp mặt chưa tới mười lần.

Một lần, anh đưa tôi đến quán bar Nhân xem biểu diễn. Tôi cắt tóc ngắn cùn cớn như con nít, đeo hoa tai bạc dài thông. Xem được một nửa, mọi người chen ra cửa để hít thở chút không khí, hút thuốc. Ngồi bệt ngay trên bậc thềm bằng đá. Bị người ta hắt một ít Coca lên vạt váy. Anh quen biết rất nhiều người, chào hỏi khắp nơi. Đi theo sau anh, chẳng ai nhận ra tôi.

Một lần, vào buổi chiều anh gọi điện cho tôi, bảo tôi cùng đến 798 xem một cuộc triển lãm nhiếp ảnh. Anh nói anh không còn số điện thoại của tôi, quên một chữ số trong đó, kết quả thử điện thoại cả đêm mới gọi được. Anh nói, không tìm được bạn nữ cùng đi xem. Những lời này nghe có vẻ hơi hí kịch hóa. Đúng lúc tôi đang đi một đôi giày cao gót dạo chợ. Đi cả buổi chiều, cảm thấy mệt nhoài.

Một lần, ngày tuyết bắt đầu rơi nhiều của Bắc Kinh, ở quán cà phê, anh giẫm tuyết mà đến. Đang quay bộ phim của mình, hằng ngày hai giờ sáng bắt đầu công việc. Trông có vẻ rất mệt nhọc, ngồi bên nhau không thốt một lời. Sau đó bảo muốn mời tôi cùng đi xem một bộ phim khoa học viễn tưởng. Nhưng tôi quyết định về nhà.

Một lần, hẹn ở quán bar khu Hậu Hải, ngồi trên ban công tối tăm trò chuyện với tôi. Chúng tôi theo lệ cũ nói mãi nói miết rồi yên lặng. Sau đó tôi đứng dậy bảo, em phải đi rồi. Anh dường như không muốn nói lời tạm biệt với tôi. Nhưng tôi cảm thấy anh tuyết nhiên đã không muốn nói gì nữa. Tôi cũng chẳng biết mình có thể nói gì.

Một lần, chúng tôi ăn món Thái ở quán ăn trong con ngõ tồi tàn. Anh gắp từng con từng con tôm lớn vào đĩa tôi, bảo mình không ăn loại tôm này. Xuyên qua cửa sổ kính có thể nhìn thấy lá xanh trên nóc nhà. Xưa nay tôi chưa bao giờ hút ngàn ấy điếu thuốc trước mặt một người đàn ông. Anh luôn có thể khiến tôi không thoải mái. Nhưng lại cảm thấy sự đè nén trầm mặc này vô cùng tự nhiên.

Tóm lại, số lần gặp mặt đều nhớ rất rõ. Mỗi lần đều đột ngột, điện thoại đột nhiên gọi đến. Mỗi lần tôi cũng luôn lời thôi lách thích xuất hiện trước mặt anh. Mỗi lần, anh muốn nói chuyện hay vắn vện chỉ là muốn tìm một người ở bên cạnh. Thứ mà cho dù giữa đôi bên không có khoảng cách thì vẫn

không thể gặp nhau đó, có lẽ chính là cô quạnh.

Cô quạnh khiến người ta giữ khoảng cách với thế giới bên ngoài. Do đó, chúng tôi chỉ là những người cô quạnh giống nhau.

Tôi chỉ cất giữ đĩa CD ấy, chưa bao giờ định mở ra nghe.

Rồi lại ngày Chín

Đối thoại

Cô hỏi, có thể ngồi một lát không?

Đương nhiên.

Bạn gái của anh đâu?

Một năm trước tôi đã ly hôn. Cuộc hôn nhân kéo dài mười năm. Đám cưới lúc hai mươi hai tuổi. Là tảo hôn.

À. Tôi ngưỡng mộ người đàn ông tảo hôn và lâu dài.

Vì sao?

Lúc đó nếu không làm được, thì sau này càng khó làm được.

Thật ra không phải tôi muốn ly hôn. Là cô ấy đòi đi.

Cô ấy phải lòng người khác ư?

Cô ấy cảm thấy tôi ân ái với quá nhiều cô gái.

Vì sao?

Lúc đó vẫn chưa đủ già.

Bây giờ thì già rồi?

Phải. Già rồi.

Hiện tại anh sẽ không ân ái với cô gái thế nào?

Cảm thấy giữa đôi bên nên có quan hệ sâu sắc hơn. Ân ái sẽ cản trở nó.

Đễ dàng thích một người hay yêu một người?

Thích khó hơn yêu. Yêu rất dễ xảy ra, chỉ là một kiểu nũng nịu. Bên trong thích có kính sợ.

Anh từng có rất nhiều phụ nữ phải không?

Sao cô có nhiều câu hỏi như thế?

Thật ra tôi vốn không có câu hỏi nào cả, chỉ muốn tìm chút chuyện để nói. Cô đáp, tôi đi đây.

Được. Chúc ngủ ngon.

Tạm biệt.

Tạm biệt.

Rồi lại ngày Mười

Thích hợp

Khi tình yêu được thành lập, mọi thứ trở nên vừa vặn đúng mức.

Gặp vô số người, từng trải bề dẫu cũng vậy. Du hí nhân sinh, vui cười giận mắng cũng vậy. Phóng túng buông thả, lột phốt hời hợt cũng vậy. Ngươi lòng nản chí, vững không thể phá cũng vậy. Chỉ cần bạn đang yêu, thì bạn vẫn là thiếu nữ mười sáu tuổi. Áo trắng váy xanh, trên mái tóc vương cánh hoa dành dành thơm ngát, đôi mắt vô tội mở to, trái tim tựa thủy tinh buồn lo không yên.

Bạn dường như quên khuấy tất cả người và việc. Chỉ để gặp gỡ với anh. Anh một lần nữa mở ra thế giới của tuổi thơ cho bạn. Thỏa mãn hết thấy mong đợi mà bạn từng có đối với tình cảm. Mọi bụi bặm thuộc về thời gian tự động rơi xuống vỡ tan. Bạn vì anh mà trở nên đơn giản, trong sáng và ngây thơ. Do đó, anh chính là *right man* ấy.

Bạn sẽ biết, gặp được một người đàn ông đích thực mà mình cần, khó biết nhường nào.

Rồi lại ngày Mười một

Tiếng địa phương

Tranh cãi, tiếng Ninh Ba gọi là "tạo nghiệt". Là cách dùng từ kiểu cũ mang một thiên ý. Rất chính xác. Đôi bên cãi vã, chính là đã tích lũy oán hận, làm tổn thương trái tim đối phương, không phải tạo ra oan nghiệt thì là gì.

Yêu một người, lại gọi là "hoan hỉ". Anh yêu cô, chính là anh hoan hỉ cô. Từ hoan hỉ này dùng hay hơn từ "thích". Tiền đề của yêu chính là phải có hoan lạc hỉ hả trong đó, là một thứ tình cảm đại tiền đề rộng rãi, không giống như thích, có thể mang khuynh hướng ích kỷ.

Đôi thoại, là “nói chuyện phiếm”. Tôi và bạn dốc bầu tâm sự suốt đêm, nói chuyện phiếm suốt đêm. Chuyện phiếm, cũng là ngôn ngữ vô dụng.

Nếu miêu tả một người nào đó hoặc một chuyện nào đó quá đáng, gọi là “phá cách”. Đó chính là ý nghĩa không công chính lắm, vượt qua một số kết cấu và cách thức của lễ trời, trong từ, chữ đã có ý vị trừng phạt.

Còn “biết lựa hướng”, chỉ người mọi chuyện biết chừng mực, trong đôi nhân xử thế biết thuận tiện cho người cũng thuận tiện cho mình. Biết phân biệt phương hướng, thì biết chừa lại chỗ đứng cho người khác, không khiến người ta khó xử. Biết không tiếc chi tiêu, không tăng thêm phiền phức cho người khác. Đây cũng là một từ mà hồi bé nghe được nhiều nhất từ bố mẹ. Làm một người biết lựa hướng, là lời dạy dỗ rất quan trọng. Có lẽ cũng là một đặc trưng nổi bật nhất trong tính cách của người Ninh Ba.

Tính cách của một người hào sảng chân thành, thì là người “thẳng ruột ngựa”. Người phiền phức khó chơi, thì là “phức tạp”. Nếu cảm thấy khoái trá tràn trề, người Ninh Ba liền gọi thẳng là “sảng khoái”. Ăn rất “sảng khoái”,

măng rất “sảng khoái”. Trời đẹp rất "sảng khoái". Đại loại như thế. Chữ khoái này đại biểu cho khoan khoái.

Còn có một từ là "ghê gớm" hay "kinh khủng" ý là rất, vô cùng. Nếu là ý rất đau khổ, thì là "buồn bã ghê gớm" hay "buồn bã kinh khủng". Trong tiếng Ninh Ba, bất cứ từ đại biểu đau khổ bị ai nào đều là buồn bã. Buồn bã là miêu tả tâm lý duy nhất. Còn "ghê gớm" và "kinh khủng" rất giống một kiểu ngữ khí cường điệu. Mạnh mẽ, lại không muốn bày tỏ rõ ràng. Điều này rất phù hợp với tính cách kín đáo mà cứng cỏi của người Ninh Ba. Tình cảm đối với bản thân của họ luôn có một mức độ kiểm soát.

Nếu tình cảm giữa người và người ăn ý, đôi bên tình đầu ý hợp, thì là "tốt với nhau". Tôi và bạn rất "tốt với nhau", là độ sâu sắc của tình cảm. Từ "tốt với nhau" này giống như một phương hướng được chỉ dẫn, phải luôn đối xử thật tốt với nhau. Mà từ "tốt" này, cũng bao hàm tất cả nội dung tình cảm.

Nếu tỉ mỉ truy cứu và cân nhắc, thì trong tiếng địa phương Ninh Ba có một thứ ý vị và hứng thú cổ điển.

Rồi lại ngày Mười hai

Mùi

Cô nói, tìm kiếm và phân biệt mùi trên cơ thể một người đàn ông. Thứ mùi này, trong năm phút ban đầu đã có thể thấy rõ. Nếu có, tức là có. Nếu không có, thế thì từ đầu chí cuối đều không có. Không có chuyện có thể thử phá vỡ. Điều này giống như trong tính chất trời sinh của hoa lan có hương thơm thanh khiết. Hoa trà có điểm lệ đến mấy rồi cuộc vẫn là mỹ nhân vô vị.

Phụ nữ cần được đàn ông thăm dò. Nếu anh ta muốn ằm một ngọn đèn lên, men theo con đường hầm này đi về phía trước. Thế thì anh ta sẽ phát hiện, anh ta nguyện ý đi bao xa, con đường này sẽ có bao xa. Nếu anh ta không hề có hứng thú đi tiếp, thì con đường cũng kết thúc. Do đó, đàn ông có thể hưởng thụ phụ nữ một cách trọn vẹn, thông thường là một người đàn ông tương đối có cảm giác tự tin.

Có sự tồn tại của cảm giác tự tin, anh ta sẽ tương đối lời lỏng. Sẽ không vì sắc mặt bạn thay đổi liền dễ dàng nản lòng. Sẽ không có lòng so đo với bạn. Sẽ không thử khiến bạn khuất phục trước anh ta. Cũng sẽ không lấy dễ bỏ khó, không muốn có quá nhiều trao ra. Anh ta cũng sẽ không lấy việc thu thập điểm tình với phụ nữ làm bằng khen.

Anh ta khiến phụ nữ cảm thấy mình có thể khiến anh ta vui vẻ, cả con tim tràn đầy cảm giác hài hước dịu dàng và lòng kiên nhẫn. Thứ ảo giác này rất đáng sợ. Dễ khiến phụ nữ rơi vào biển tình nhất.

Đây chính là vì sao, có lúc, một cô gái và một chàng trai tình cờ gặp gỡ lần đầu liền nảy sinh duyên ái. Mà có lúc, quen biết một người đàn ông hai, ba năm, vẫn chỉ là một người bạn có thân phận trung tính.

Rồi lại ngày Mười ba

Cô

Cô là một phụ nữ người Pháp khoảng bốn mươi tuổi. Thân phận là phiên dịch tiếng Trung, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Pháp, hướng dẫn viên du lịch và diễn viên hí kịch kiêm chức. Tôi chưa kịp xem cô biểu diễn, theo lời của chính cô, cô đóng vai hề, nhưng không phải dạng trên mũi gắn một quả bóng đỏ. Cô rất thích chức vụ kiêm thêm này. Làm hướng dẫn viên du lịch và phiên dịch thuần túy là để kiếm sống.

Trong phòng khách của quán trọ nhỏ. Cô mặc quần dài bằng tơ lụa, cổ áo và tay áo có hình thêu đẹp đẽ, chân trần xỏ xăng-đan, trên tai đeo hai chiếc hoa tai vàng hình dạng khác nhau. Tô son đỏ. Giọng hơi khàn.

Trong nụ cười và ánh mắt của cô, tôi phát hiện một vẻ ưu nhã tự nhiên, thô ráp. Rất đối chẵn. Tư chất chân thành này vì hiếm hoi nên rất dễ nhận biết.

Chúng tôi ngồi trên xe buýt nhỏ bàn luận về khuynh hướng phái tả của nhà văn Pháp cũng như phong trào cùng chủ trương về phương diện chính trị và bảo vệ môi trường của người Pháp. Cô từng sống một năm rưỡi ở Đài Loan. Học hát Kinh kịch. Không bao giờ ăn McDonald's, không uống Coca, nhằm chống lại văn hóa Mỹ. Cô cho rằng chế độ xã hội của Pháp thiếu sự bảo hộ đối với cuộc sống của người làm nghệ thuật. Do đó cô kiếm sống, nhưng không đánh mất vẻ ưu nhã. Bố cô là người Tây Ban Nha, mẹ là người Paris. Thích uống nước khoáng có ga. Vẫn vò võ một mình, không dám cưới và sinh con. Cô tín Phật.

Trong một quán ăn Trung Quốc, cô lấy ra cuốn sổ ghi chép nhỏ, xé một

trang, viết lời cầu nguyện mỗi buổi sáng của mình đưa cho tôi. Cô bảo, tụng niệm đoạn này, nó sẽ giúp tâm của cậu biến thành một đóa sen trắng nở rộ từ trong đầm lầy tăm tối. Sinh mệnh của mỗi người đều do hai sức mạnh không cùng phương hướng, đây rầy mâu thuẫn chi phối. Sự vùg vẩy đến từ việc cậu theo sức mạnh hướng lên hay sức mạnh hướng xuống. Nhưng cậu nhất định phải giữ gìn sự thuần khiết, vui vẻ và kiên định của nội tâm mình, mặc kệ môi trường bên ngoài ra sao.

Cô giải thích đoạn này cho tôi từng chữ một.

Cô là người phụ nữ tôi thích. Vào lần đầu tiên nhìn thấy cô, chỉ nói với cô một tiếng: "Xin chào!"

Rồi lại ngày Mười bốn

Sinh nhật

Một chiếc váy vải lanh Ấn Độ màu đen. Giày xăng-đan có ngọc thạch và vỏ sò khảm trên mặt. Nhỏ một số. Chỉ có một đôi. Giảm giá. Vẫn mua. Sữa tắm tinh dầu, có mùi hương thảo, gỗ thông, bạc hà. Hoa nhài và cỏ diều lan trồng trong chậu lớn. Ăn món Thiệu Hưng. Tôm ướp rượu, khô cá hoa vàng, canh thịt hầm măng. Một chiếc bánh kem sô-cô-la hạnh nhân. Nho nhỏ. Rất mềm mà ngọt ngấy. Kem vanilla. Sinh nhật tháng 7 năm 2004 đã trải qua như vậy.

Hằng năm đều ăn sinh nhật theo kiểu ấy. Mua cho mình thật nhiều quà. Có lẽ là những thứ không nỡ mua mà lại thích. Cùng một người bạn trầm lặng ăn bữa tối.

Hiếm khi nhận được quà, nhưng có vài món quà cất giữ hơn mười năm. Chẳng hạn, chiếc váy vải cotton màu trắng được một chàng trai tặng, chưa mặc lần nào, màu sắc đã ngả vàng. Một đôi dép thêu hoa. Cũng chưa đi, chỉ để đó. Còn nhớ bố từng đánh điện chúc sinh nhật vui vẻ, năm mười bảy tuổi. Từng được tặng xe đạp, năm hai mươi hai tuổi. Một cô gái người Thượng Hải ôm bó diên vĩ Brasil đến thăm tôi, năm hai mươi tư tuổi. Chỉ có người thân yêu mới tặng quà.

Trước giờ không cùng với nhiều người ồn ào ăn sinh nhật. Cảm thấy sinh nhật không đáng ăn mừng, cũng luôn cảm thấy đây là chuyện chẳng liên quan đến người khác. Nó càng giống như chỉ là một ngày dùng để nuông chiều bản thân, một cách lặng lẽ.

Rồi lại ngày Mười lăm

Già đi

Tàu điện ngầm gào rít lướt qua. Anh đứng phía sau ôm cô. Cầm tỉ trên tóc nơi đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng di động. Như thể thiếu niên mười bảy tuổi mới yêu. Trong veo, nhấp nháy tỏa sáng. Ngồi sau xe đạp của thiếu niên, cùng cậu ta đi xem một buổi chiếu phim giá rẻ. Cô tựa trên vai anh, khẽ nhắm mắt. Đến đây. Đến đây. Chúng mình hãy xem một màn pháo hoa tự động tan biến lúc canh khuya. Đừng đơn côi trải qua đêm dài đằng đẵng là tốt rồi. Còn muốn thế nào nữa. Nếu một khắc này, em vẫn ở lại bên anh.

Khi chúng mình già đi, còn có thể có khả năng yêu nhau hay không?

Rồi lại ngày Mười sáu

Hồng Kông

Quanh quần bên tai, khi đèn xanh ở ngã rẽ sáng lên, có thể nghe thấy âm thanh thúc giục tin tin tin tin, bất kể là ở khu Trung Hoàn như một biển người, hay là ở ngõ nhỏ của khu Du Ma Địa không một bóng người, hoặc trạm tàu điện ngầm lúc đêm khuya. Âm thanh lặp đi lặp lại như không bao giờ dứt này khiến tôi biết rằng mình sẽ nhớ nó.

Thời tiết biến đổi thất thường. Lúc thì nắng gắt, oi bức ẩm ướt, lúc thì lại đổ mưa. Trời râm là tốt nhất. Trong màn đêm đi lên cầu vượt, giọt mưa nặng hạt nhỏ xuống, đập lên trán, như vậy liền nhìn thấy dòng xe và đèn neon lưu động rực rỡ của nó. Bầu trời giữa các tòa nhà có đám mây màu trắng di động. Tôi biết mình đang kiếm tìm mùi của nó, lại về đến nơi này.

Rồi lại ngày Mười bảy

Thay thế

Có rất nhiều sự việc có thể bị thay thế. Cho dù bạn vô cùng lưu luyến. Ví dụ, hồi bé cánh tay từng bị mổ, để lại một vết sẹo dữ dằn. Sau hai mươi lăm tuổi, bạn lớn bổng thành chàng trai cơ thể thanh tú gầy gò, tỏa ra mùi ôn thuận như cành cây mùa xuân. Đồng thời thích mặc áo dệt kim màu nhạt. Không ai nhìn thấy vết thương của bạn.

Con chó nhỏ mắt tích thước bé. Món đồ chơi mà nó gặm một nửa còn nằm trong góc, tỏa ra mùi nước bọt. Cho dù lúc nó sủa bạn đánh khuôn mặt nhó nhảnh của nó, nó vẫn thích nằm sấp trên người bạn khe khẽ thiếp ngủ. Sau khi nó đi, có lúc bạn cảm thấy độ ấm trên người không đủ nhiệt lượng. Nhiều nhất cũng chỉ là choàng thêm một chiếc áo khoác.

Chén trà dùng hơn một năm. Trong quán cà phê, một cô gái tặng cho bạn làm quà sinh nhật. Dùng giấy báo gói lại. Hình vẽ là dâu đỏ và diên vĩ. Gốm trắng của Anh. Bạn không thích cô gái này, nhưng si mê chén trà này. Đêm đêm dùng để uống cà phê. Mãi đến một hôm nó rơi xuống đất vỡ tan tành. Bạn không tìm được chiếc chén giống như thế, bèn bắt đầu dùng chén nhựa uống hồng trà.

Một chức vụ lương cao. Bạn vừa mới quyết định sẽ phấn chấn cố gắng, xem thử liệu mình có thể phát huy bao nhiêu thỏa hiệp và tài hoa trong đám đông. Thì bắt đầu nảy sinh xung đột với sếp, ý kiến không hợp đôi bên quyết đoán kết thúc quan hệ. Bạn bịa đặt lý lịch, xóa đi quá khứ. Bạn lại có được một công việc. Bạn lại một lần nữa thất nghiệp.

Bạn bè. Mỗi lần sao chép lại danh bạ điện thoại, thì lại kiểm điểm mình

đã quên bao nhiêu người. Còn sót lại sau khi quên chính là cái có được. Nhưng danh bạ điện thoại của bạn trước giờ chưa bị vứt bỏ. Từ đầu đến cuối đều đầy ắp. Cũng từ đầu đến cuối đều rỗng tuếch.

Tất cả những bộ phim từng xem. Trong rạp chiếu bóng tối tăm trống trải, ôm Coca và bông ngô mơ màng muốn ngủ. Thật ra chỉ muốn cùng ai đó hôn nhau trong cô đơn. Thử lắng nghe tình cảm còn lại nơi nội tâm. Không thể như nguyện thì sao nào. Phim mới liên tục xuất hiện, giống như kích thích ngày xuân của bệnh tâm thần. Khiến người ta hưng phấn khôn xiết, ủ rũ khôn nguôi. Sống mơ màng như người trong mộng.

Còn có cô gái từng yêu hồi ba năm trước. Tóc cô đen nhánh, mắt sáng như sao, sau khi rời đi cuộc sống vất vả trầy trật. Chết đi sống lại, trái tim tan nát, cuối cùng không bệnh mà chết, tan tành mây khói.

Rồi lại ngày Mười tám

Quyết định

Ngồi bên bờ sông ngắm đèn đuốc sáng trưng trên phố. Xe cộ gào rít lướt qua, phát ra tiếng vọng ầm ầm. Dòng sông trong màn đêm giống một tĩnh mạch đông lại. Anh nói hơi lạnh, kéo chiếc mũ liền áo vải cotton màu đen trùm lên đầu. Em nhìn thấy đường nét bóng nghiêng trong đêm tối của anh. Anh cúi mặt áp lên bàn tay của em, như đưa bé mất đi đồ chơi gỗ xếp hình.

Em nói, bên kia có cây hoa lớn quá. Hái một đóa hoa cho em. Dáng vẻ đứng dậy của anh chẳng có mấy may lưu luyến. Đóa hoa đó lại có cánh hoa rồi rãm như giấy nhăn lụn vụn. Nhưng chẳng thơm tí nào. Em vò nát nó từng phiến từng phiến một. Trong bóng râm anh hôn em. Hơi thở của anh rất tinh khiết. Khi hôn em nhìn thấy linh hồn của mình. Trong trắng, không có gánh vác.

Đột nhiên cảm thấy mình đã mệt. Cho dù tiếp diễn cả đời, chúng mình đều vẫn thiếu thốn. Cho nên. Em nói với anh, em phải đi rồi. Liền đứng dậy rời khỏi.

Không thể phủ nhận, lòng nhẫn nại và trân trọng của chúng ta đều trở nên rất ít ỏi. Những khuôn mặt xa lạ của thế gian qua lại như thoi đưa, đôi bên cũng chỉ có thể chán chường qua quýt. Không muốn miễn cưỡng nữa. Thà rằng vẫn đơn côi, cũng phải có được niềm kiên định.

Sưởi ấm lẫn nhau, đó là chuyện không thể không chế.

Lựa chọn cuối cùng đối với anh. Từ bỏ, xưa nay đều là quyết định dễ dàng nhất.

Rồi lại ngày Mười chín

Có thể

Trước khi ân ái với một người đàn ông, liệu chúng ta có thể cùng anh ấy yêu nhau trước không?

Cô nói với tôi. Không, tuyệt đối không thể.

Cho dù có sự thăm dò lẫn nhau trong thời gian ngắn ngủi, trông có vẻ như đang yêu nhau. Đó cũng chỉ là để chờ đợi làm tình với người ấy. Người đàn ông mà ta không thiết tha cùng ân ái, muốn phải lòng anh ta, tuyệt đối không thể.

Nếu có người chỉ bằng lòng trao đổi về phim ảnh, du lịch và thời tiết trong thời gian dài, mà không có hứng thú gần gũi da thịt, thế thì có lẽ họ xem nhau là trung tính. Không có tình yêu, tình bạn theo lệ thường cũng rất nhạt nhẽo. Hoạt động tinh thần hóa không đủ trở thành chỗ dựa mạnh mẽ giữa nam nữ. Rất nhanh sẽ xem như người dưng.

Nếu một người đàn ông, vào buổi đầu quen biết không có nhiệt tình muốn cùng anh ta liên tục làm tình ba lần trở lên trong ngày. Thế thì, tình yêu như vậy sẽ không tồn tại. Cô nói. Cho dù có, cũng định sẵn sẽ không lâu dài quá ba tháng. Dài nhất cũng chỉ nửa năm.

Ý kiến nghe được này quá đối nhân mạnh bản năng và sức mạnh giữa thân thể.

Nhưng tôi tin rằng: Yêu, là thứ không liên quan đến hôn nhân, tuổi tác, thân phận, cá tính... bất cứ sự bố trí mang tính xã hội nào. Có lúc nó chỉ là một đóa hoa gặp sao yên vậy. Vừa hé nở đã phải lụi tàn. Không có khác biệt

gì với tính thân thể của hoa.

Rồi lại ngày Hai mươi

Đồ chơi

Cô nhớ đến tất cả lời lẽ đã từng nói với anh trong bóng tối. Nằm sấp trên ga giường bị vò nhăn nhúm. Khóc. Nước mắt không được lau đi, sẽ tự cạn khô. Không có mùi vị, không có dấu vết. Cô giấu mặt dưới nách người đàn ông, hít hà thật mạnh. Giống một loài thực vật có mùi kỳ lạ. Là thói quen đã có hồi bé. Cô vùi mặt trong cơ thể của một người xa lạ. Hoặc để một người xa lạ đi vào cơ thể mình. Tất cả mọi thứ. Sự thiếu thốn tình cảm không cách nào được thỏa mãn này.

Có lúc ngửi được mùi cơ thể mình trên tóc anh. Cuối cùng thứ ngửi được chỉ là mùi của gió. Dường như họ là món đồ chơi vừa mới đến tay của nhau. Mãi miết ngắm nghía, tham luyến si mê. Vì sự trong lành và tươi sáng ban đầu của nó.

Không thể chiếm hữu lẫn nhau như chiếm hữu một món đồ chơi. Không thể để lại quá khứ trong ký ức của đôi bên. Lãng phí xong, thì có thể nói tạm biệt. Đi rồi. Không đến tìm nữa. Lại đổi món khác. Vén vén. Chỉ là tìm kiếm một phương thức tiến vào.

Cùng đồ chơi yêu nhau. Ngày ngày đều có thể nhìn thấy bạn. Trong bóng tối mò mẫm dò hỏi, liên kết với bạn. Thích tiếng nói của bạn. Nếu bạn đến năm mươi tuổi, vẫn có tiếng nói trẻ thơ như vậy. Vẻ đẹp của bạn, càng nhìn càng đẹp, ngắm mãi không chán. Thần thái ngây thơ của cô gái nhỏ trong lúc lơ đãng. Lòng và lòng vòng. Không thấy nữa. Thân thể là máy móc, linh hồn là mảnh thủy tinh. Được người ta say đắm mê mẩn, sau đó dần dần bị dò dẫm thông thuộc. Từng chút từng chút mài mòn thương ban sơ đầy tò mò. Như thế. Cuối cùng là chán ngán.

Chẳng có mảy may lưu luyến. Tất cả quá khứ tự động tan biến. Để lại thi thể của tình cảm. Nếu không thôi rữa thì biến thành hóa thạch.

Rồi lại ngày Hai mươi một

Viết thư

Hai giờ rưỡi sáng, muốn viết một lá thư cho anh. Nhưng em không viết, cũng không gửi. Vì vậy, khoảnh khắc này chính là một kỷ niệm.

Nếu anh không nhận được một lá thư như vậy, thì anh cũng không biết, anh bèn có thể hoàn chỉnh.

Như thế, em cũng hoàn chỉnh.

Rồi lại ngày Hai mươi hai

Ôn chuyện cũ

Tỉnh giấc lúc sáng sớm ở phương Nam, thời tiết vô cùng nóng nực. Anh gọi điện thoại, nói với cô, anh ở bến xe khách đường dài, muốn đến một thành phố nhỏ xem nhà máy, hỏi cô có rảnh đi cùng anh hay không. Bắt taxi chạy đến bến xe, anh đứng ngoài cửa. Cao dong dỏng, quần dài vải lanh màu xanh rêu sẫm, cắt tóc húi cua gọn gàng. Lần cuối cùng cô gặp anh là vào bốn năm trước.

Họ đi giữa bến xe và đám đông trong thời kỳ SARS. Cái nóng và dịch bệnh khiến lần ra ngoài này có vẻ mù quáng khinh suất. Nhưng cô biết họ muốn gặp nhau một lần. Anh nói, vì cuộc hẹn buổi sáng này, khoảng bốn giờ sáng tỉnh giấc cứ trằn trọc mãi, không sao ngủ được. Sau đó trời vừa sáng liền đến bến xe mua hai tấm vé. Bảo rằng nếu không gọi được cho em thì anh trả lại tấm vé thừa kia đi.

Anh vẫn đang sử dụng chiếc ví da và thắt lưng da mà cô tặng rất nhiều năm về trước, đã mòn vẹt loang lổ cũ kỹ. Tư thế tự nhiên, dường như đó là một phần của cơ thể anh. Trên xe họ không nói lời nào, nhưng không hề cảm thấy xa lạ. Tivi đang chiếu một bộ phim bom tấn Hollywood náo nhiệt, âm thanh ầm ĩ. Cô uống nước suối anh đưa. Nhìn chiếc nhẫn cưới trên ngón tay anh, là một chiếc nhẫn bạch kim giản dị. Nghe anh nói chuyện. Biết mấy năm nay, anh tự mở công ty, nghiệp vụ làm rất tốt. Cưới vợ sinh con; đã mua nhà lớn, chuẩn bị sửa chữa trang trí.

Anh nói, cuộc sống của anh bình thường yên ổn, mấy năm nay cứ như chìm trong nước ấm. Làm bất cứ chuyện gì đều thuận lợi. Nhưng vẫn là một người đàn ông trầm lặng, không thích giao tế, lưu luyến gia đình. Có lúc một

mình lái xe đến huyện ngoại thành gần đó mua hoa lan và cành bách trồng trong chậu lớn, chọn đồ dùng trong nhà kiểu cũ thời Minh Thanh, điều yêu thích nhất cũng chẳng qua là bế đứa con gái hai tuổi ra công viên đi dạo, đối đáp từng lời với con. Cô nói, được như vậy, em rất yên tâm. Em cũng mong rằng anh có thể sống như thế.

Đến thành phố nhỏ, dùng cơm trưa trong một quán cà phê. Anh gọi một suất hoa quả thập cẩm, cà phê tổng hợp và cơm rang dưa cho cô. Bản thân lại ăn rất ít. Cô rất tự nhiên gắp thức ăn còn thừa của anh vào đĩa mình ăn hết. Hai người tìm nhà máy ở ngoại ô. Loanh quanh vòng vo mãi. Cuối cùng anh làm xong chuyện chính, bàn xong nghiệp vụ. Cô đợi anh. Vào buổi chiều nắng gắt cực kỳ oi ả, đứng trong bóng râm hút thuốc. Trên đường về nhà, đôi bên nhể nhại mồm hôi, vô cùng mệt mỏi. Cô tựa vào ghế suýt ngủ gật. Anh vốn luôn kiệm lời lại bắt đầu khẽ trò chuyện với cô.

Anh nói, hôm nay gặp em, cảm thấy dường như tất cả thời gian và không gian đều không tồn tại. Cái cảm giác gặp được em thì trong lòng vui vẻ đó vẫn mạnh mẽ như vậy. Hiếm nổi thời gian vui vẻ trước đây đều không quay lại được. Cô đáp, chúng ta cũng có lúc hận đến nghiến răng nghiến lợi. Anh nói, anh không nhớ gì cả. Chỉ nhớ lúc chúng ta vui vẻ. Cô nói, lúc ấy chúng ta đều quá trẻ, bướng bỉnh tùy hứng, có vô số điều không cam lòng và thất vọng đối với cuộc sống, do đó giằng vò lẫn nhau. Rất nhiều người nếu đổi thời gian quen biết, thì sẽ có kết cục khác. Anh buồn bã mỉm cười.

Nụ cười dịu dàng thoáng vẻ e thẹn đó, cô hết sức quen thuộc. Từng dùng ba năm trong suốt thuần túy nhất trong đời, vì quá độ thanh xuân tàn khốc của đôi bên. Trầm luân đau khổ như thế. Mà giờ đây, ngoài cửa sổ, đã là hoàng hôn và đồng ruộng se lạnh yên ả. Tất cả vừa khéo, tỏa ra hương thơm của sự chín chắn.

Ở bên xe họ bắt taxi về nhà. Giữa đường cô thả anh xuống ở công ty. Anh đứng ven đường, dăm dăm nhìn cô. Cô vẫy tay nhiều lần với anh, sau đó quay đầu đi. Tài xế hỏi, ông xã không cùng cô về nhà à. Cô đáp, không, tôi là người yêu bảy năm trước của anh ấy. Chỉ là người xưa đến ôn chuyện cũ.

Rồi lại ngày Hai mươi ba

Dọn nhà

Mỗi lần dọn nhà đều khiến người ta cảm thấy có vứt bỏ và bắt đầu. Ảo giác cho rằng có cuộc sống mới. Chậm rãi thu dọn tất cả sách vở, quần áo, đĩa phim và ảnh chụp. Những thứ muốn mang đi thì bỏ vào thùng giấy to. Những thứ có cũng được mà không có cũng được thì bỏ vào trong một túi nylon to, ném vào thùng rác. Lúc này tôi mới phân biệt được, những thứ nào quan trọng. Những thứ nào không quan trọng.

Có hai chậu xương rồng đĩa sứ nền trắng hoa xanh. Nó không cần nước và ánh nắng. Tự sinh diệt. Kiên cường dẻo dai như thế. Vì nó không cần tình yêu. Cũng chẳng có ảo giác.

Con gấu chó bằng vải nhung của hai mươi năm trước, vẫn giữ lại. Sách mua ba ngày trước, vì đọc xong cảm thấy không thích, bèn tặng đi. Hành lý mang theo bên người của chúng ta luôn phải càng ít càng tốt. Do đó, khi đi, người ghi nhớ càng lúc càng ít. Khát khao cùng bầu bạn, cuối cùng chỉ là một hai người.

Rồi lại ngày Hai mươi tư

Cơm tối

Buổi tối hẹn một người bạn dùng cơm. Đến nhà hàng Thái. Một chỗ trước đây chưa từng đến. Gọi cá, rau thập cẩm, salad đu đủ, hai quả dứa. Hút hết thuốc lá Sobraine của tôi và ESSE của cô. Hễ là bạn gái có tình cảm tốt, ngồi với nhau luôn phải thảo luận chuyện tình cảm và hôn nhân. Ăn một bữa cơm đến gần mười giờ.

Một quan điểm: Đàn ông ưu tú nhiều vô số, nhưng người đàn ông toàn tâm toàn ý xem trọng bạn thì rất ít. Huống chi đàn ông ưu tú, là bản thân anh ta ưu tú, có liên quan gì đến bạn đâu. Bạn chỉ cần một người đàn ông hết lòng thương bạn là đủ rồi. Một quan điểm khác: Xăng- đan Tây Ban Nha đang đi rất đẹp, thích quá, nên nhờ một cỡ cũng quyết tâm mua. Mang trên chân rất không thoải mái. Đây là cái giá phải trả vì yêu thích. Đối với đàn ông, chính là dừng khí lấy hay bỏ như vậy. Bạn cần một đôi giày đẹp nhưng đi không thoải mái, hay cần một đôi giày không đẹp, rất thoải mái song không thể mang đi gặp ai.

Đều không vẹn toàn. Cuộc thảo luận không hề có kết quả. Một câu ẩn tượng sâu sắc nhất: Không chịu đựng nổi nữa. Đến cuối cùng, thời gian và nỗi cô đơn từ từ đã khiến người ta không chịu đựng nổi. Bởi vậy rất nhiều cô gái cuối cùng lựa chọn lấy chồng một cách thỏa hiệp và an toàn. Hoặc rời xa một cách kiên quyết và mạo hiểm. Cô gái luôn độc thân cần sức mạnh nội tâm to lớn biết bao.

Rồi lại ngày Hai mươi lăm

Trống rỗng

Người đàn ông mặc chứng mắt ngủ mặc quần sịp kẻ ô màu lam, tỉnh như sáo lúc sáng sớm. Anh ăn cà chua và hành tây, quét dầu ô liu và dấm táo. Vốc nước rửa sạch keo xịt tóc trên đầu. Ngâm áo sơ mi vải lanh trong bồn tắm. Giặt tay. Anh kể, có một hôm anh thử thông qua Cơ quan Hàng không và Vũ trụ Hoa Kỳ, gửi tên lên không gian. Họ đã cấp cho anh một giấy chứng nhận điện tử. Rất đơn giản. Như thể một trò chơi. Anh soi gương bắt đầu xoa bột cạo râu. Anh bảo, tất cả những điều này đều rất trống rỗng.

Khi không ngủ, họ lang thang trên phố. Dừng bữa trưa trong quán ăn Nhật đắt đỏ. Anh ăn xong sushi, uống trà đại mạch, lấy di động nhắn tin. Liên tục gửi năm tin. Cô nói, em đã không biết làm sao nói chuyện điện thoại với người khác. Vì không nói chuyện suốt một thời gian quá dài. Mọi công việc đều có thể hoàn thành trên máy vi tính và email. Đôi lúc nghe thấy tiếng của người lạ truyền ra từ trong điện thoại, đặc biệt hoảng sợ.

Vậy em cũng có thể gửi tin nhắn.

Không, em cũng chẳng biết có thể gửi cho ai.

Họ xem Cúp châu Âu trên tivi. Anh luôn hờ tít là cảm thấy nôn nóng không yên, rung đùi thật mạnh. Cô nằm sấp trên mặt bàn. Vì sự huyên náo và tĩnh lặng kéo dài, bắt đầu ngủ thiếp đi.

Rồi lại ngày Hai mươi sáu

Hội pháo hoa

Xem một màn pháo hoa, cuối cùng ngửa mặt xem mãi đến mỗi cổ nhức mắt. Gió rất lạnh, thế là chúng tôi quyết định phải về nhà nghỉ ngơi. Tìm bờ vai ấm áp, thấy mình già đi, sức lực và năng lượng dần dần không đủ. Thế là chúng tôi quyết định không yêu nhau nữa.

Không cần nghĩ đến. Dù là nỗi nhớ thoáng qua. Bất cứ ai, mất đi một người khác, đều sẽ sống y như trước đó. Ủ ê chưa xót là chuyện thuộc về hoài niệm. Nhưng lãng quên càng nhẹ nhõm.

Chẳng phải kiêu như bạn nghĩ. Tình cảm tha thiết, xưa nay đều không bền bỉ.

Rồi lại ngày Hai mươi bảy

Ý nguyện

Cô gọi một đĩa bánh kem anh đào rừng đã giảm giá 50%. Cô nói, lấy một cốc nước táo; sau khi ngừng lại một phút, lại bảo, hoặc nước nho cũng được. Cô thường lộn xộn như vậy, vào thời khắc không quan trọng, lộ ra bản tính tham lam ngây thơ. Chàng trai trẻ đứng sau máy thu ngân kia kiên nhẫn nhìn cô. Cuối cùng khẽ cười thành tiếng. Hiển nhiên, trong một phút vi diệu, cậu ta có được con đường đến lớp ngoài nào đó của nhu cầu nội tâm cô. Cho dù cực kỳ nông cạn, nhưng mang lại tính ngẫu nhiên vui vẻ.

Cậu ta mặc áo thun màu đen, tạp dề màu xanh lá. Khi môi nhếch lên, lộ ra chiếc răng nanh trắng muốt bên trái, mọc hơi lệch. Điều này khiến nụ cười của cậu ta nom có vẻ đượm mùi ngọt ngào. Hẳn cậu ta nhỏ hơn cô năm tuổi trở lên. Thân hình cao to của đàn ông phương Bắc, nước da sạch sẽ.

Khi cô lạnh nhạt ngó cậu ta dùng tay đưa đồ ăn sang, tay của cậu ta mang đến ý nguyện. Ý nguyện khác với ý đồ. Ý đồ có mục đích rõ ràng hơn. Ý nguyện vẹn vẹn là một mức độ tiếp nhận. Cho dù nó xảy ra hay không xảy ra. Ý nguyện luôn tự do tản mạn hơn, và không lập kế hoạch.

Tư thế ngón tay của cậu ta trông có vẻ rất thả lỏng, song có sức bộc phát có thể dự đoán. Tưởng tượng đôi tay này vì dục vọng mà tràn đầy máu chảy xiết, mạch quản màu lam khẽ dẫn nở, ngón tay gập lại, móng tay căng ra biến thành màu hồng, nhấp nháy phát sáng, lòng bàn tay thẩm thấu ra mùi chua của mồ hôi... Bàn tay du di trên làn da cơ thể, hoán đổi vị trí đôi chút. Che phủ. Bao bọc. Nắm bắt. Thăm dò một cách mù quáng mà đi sâu.

Thích bàn tay gầy có ngón tay thon dài, dường như có năng khiếu gầy

nhạc cụ, biết sự khác biệt vi diệu giữa nhẹ nặng nhanh chậm. Ngón tay càng có vẻ hơi trầm mặc tự kỷ, càng đáng được chờ mong.

Gặp một người đàn ông, cô sẽ quan sát tay của anh ta.

Rồi lại ngày Hai mươi tám

Nguyên tắc

Tuổi tác dần lớn, tâm trí chín chắn. Hỏi thăm nguyên tắc của một vài người bạn, có những nguyên tắc cực kỳ đáng yêu, chẳng hạn tuyệt đối không để bản thân phải ảm ức, không để bố mẹ buồn, không mặc áo sau lưng in chữ, biết rõ ngưỡng tối thiểu của mình, không yêu người đã kết hôn... Những điều như thế. Cái thiện, đều gần nhau, do đó vô cùng tương đồng. Nhưng cái ác, cũng há chẳng như vậy sao. Bao gồm mục đích và phương thức của ác.

Hằng năm tăng thêm một, hai nguyên tắc cho bản thân. Chẳng qua đều là kinh nghiệm có được. Người từng gặp, chuyện từng trải, đều sẽ mang lại kinh nghiệm thiết thực. Tương tự với:

Hiền lành. Lúc nào nơi nào, chỉ cần chung đụng với người ta, thì phải biết đặt mình vào hoàn cảnh của đối phương, nghĩ cho người đó. Xem trọng người khác. Từng gặp một số bạn nữ rất hiền lành, luôn nhường thứ tốt đẹp cho người khác, bản thân nhận lấy gánh nặng lớn hơn. Nhiệt lượng của kiểu lương thiện ấy trên người họ ảnh hưởng cực lớn đến người khác.

Ứng đối bình tĩnh. Xử sự kín đáo.

Làm bất cứ việc gì, hãy để bản thân không đến nỗi hổ thẹn. Sự không hổ thẹn này là không bạc đãi người khác, không rẻ rúng bản thân. Có giữ giới và kiểm soát. Luôn chân thực, không nói lời giả dối. Nhưng điều này đối với người không có nguyên tắc hoàn toàn vô hiệu. Bởi lẽ họ không có sự tự nhận thức.

Phải. Tôi cho rằng làm một người hiền lành, trầm tĩnh, chân thực đã là rất giàu có.

Rồi lại ngày Hai mươi chín

Thư tình

Có một người bạn rất thích phim *Thư tình*, luôn nhớ mãi không quên. Hỏi anh thích nhất chỗ nào, anh nói là đoạn cuối phim, khi Itsuki Fujii nhìn thấy bức chân dung phía sau thẻ sách mà cảm động rơi lệ. Đường như quanh đi quẩn lại, rộng mở thoáng đãng. Sự ẩn nấp vô tâm và bộc lộ thiện ý của tình yêu, đến cuối cùng đều là mặt khúc xạ chung của sâu thẳm nhân tính.

Bộ phim điện ảnh *Thư tình* là tác phẩm tiêu biểu vừa công chiếu đã thành danh tại Trung Quốc của Shunji Iwai, mặc dù sau đó ông có các tác phẩm *Bướm đuôi én* và *Khúc cầu siêu* của tuổi trẻ sâu sắc hơn ra mắt. Nhưng sự đơn giản thuần túy của *Thư tình* lại giống một ký hiệu nho nhỏ hơn, rõ ràng đến mức không phải nghĩ ngợi gì.

Tôi đã quên là đã xem hồi nào, cũng không biết liệu có thể tìm lại hay không. Có một số cảnh quay cứ nhớ mãi. Chẳng hạn cảnh tuyết rơi mê mẩn ngay đầu phim. Cô gái tóc ngắn đang bị cảm cúm nhận được thư thăm hỏi của người lạ. Cô bé Itsuki Fujii chờ cậu bé Itsuki Fujii ở bãi đỗ xe đạp. Cậu từ trên sườn núi chạy xuống, dùng một chiếc túi trùm đầu cô. Trò đùa dai là phương thức thiếu niên hướng nội bày tỏ tình cảm điển hình. Dung nhan đẹp đẽ của hai thiếu niên, có ánh sáng rạng ngời như ánh trăng. Cảm giác ống kính rất tinh khôi. Có sự chú ý đến chi tiết và tia sáng. Phẩm chất đặc biệt của đạo diễn hết sức rõ rệt.

Không biết thiếu niên Itsuki Fujii trong tiểu thuyết liệu có phải là một sự phản ánh mà Shunji Iwai viết cho chính mình hay chẳng. Tản mạn biếng nhác, không giỏi tiếp xúc với người ta. Đi đứng một mình mà lại tâm ý cố chấp. “Người như cậu thường dõi nhìn về phương xa. Đôi mắt ấy luôn trong

veo, là đôi mắt đẹp nhất mà tôi từng thấy tính cho đến nay... Cậu thích leo núi và vẽ tranh. Nếu không phải đang vẽ tranh, thì đang leo núi...”

Thừa thốt vài lời. Người đàn ông thâm tình luôn giống một gốc cây trầm mặc. Một người sáng tác chân thực, trong tác phẩm của mình, ảnh chiếu không chỉ là cái tôi, có lẽ còn có thể giới trong kỳ vọng của ông ta. Cho dù chỉ là ảo giác.

Tôi nghĩ, mùi hương thoang thoảng như anh đào ấy phồn thịnh lưu luyến, lại có thể tĩnh lặng mà thân nhiên đi về phía tình cảm ly biệt, hẳn là thứ ông yêu thích. Cho nên ông viết, cho nên ông quay phim.

Một môi tình thâm lặng trong chuyện xưa của thiếu niên, theo thư từ qua lại giữa Hiroko và Itsuki Fujii, được dần dần bóc kén rút tơ, chân tướng sáng tỏ. Mà đối với người trong cuộc, thì giống như đang khai quật bảo tàng, đột nhiên phát hiện nơi sâu thẳm của thời gian lại có một đoạn tâm ý uyển chuyển ngoắt ngoéo như thế tồn tại. Bất kể ra sao, nó đều giống như nước suối mát lạnh từ từ thấm ra, nước lạnh chảy sâu, có thể khiến tâm người ta trở nên mềm mại và trong veo.

Từng trò chuyện với người bạn về phương thức yêu. Trong một thế giới người lớn tràn đầy chết chóc, rời bỏ, hoài nghi và không tín nhiệm, phải chăng có thể có tình cảm cổ điển và tinh khiết tồn tại.

Tình yêu cổ điển có thể tồn tại trong im lặng mà không có bất cứ tiếng nói và yêu cầu nào. Ngọn lửa nho nhỏ âm thầm thấp cháy, chỉ dùng để sưởi ấm linh hồn bản thân, soi sáng mắt đối phương. Còn tình yêu tinh khiết có lẽ sẽ có mù quáng, do dự, vết thương, nhưng chắc chắn sẽ không có bất kỳ mục đích mang tính xu lợi nào, cũng không có tư tâm, như thể chỉ tồn tại vì tín ngưỡng.

Không biết có bao nhiêu người xem tình yêu là tín ngưỡng để truy hỏi và kiếm tìm. Có lẽ nó càng dễ bị luân lạc thành đủ thứ công cụ, tiêu chuẩn, cân đo, phán xét và hiểu lầm một cách ẩu tả. Lòng nhẫn nại và dung lượng mà nó cần quá lớn. Cho nên rất nhiều người không có lòng tin.

Hiroko tỉnh lại trên nền tuyết, ngẩng mặt ngắm tấm áp phích hoa tuyết rơi, bản thân như đã trở thành một kiểu tượng trưng của suối nguồn tình cảm. Đối chiếu của sống và chết, hồi âm của ký ức và biến mất, cùng truy hỏi chân thành đối với tình yêu và thời gian. Tất cả đều quý báu biết bao.

Bởi vậy tình cảm chân thực cuối cùng là chuyện không liên quan đến mọi thứ to tát long trọng. Không liên quan đến triết học tôn giáo thâm sâu tối nghĩa. Không liên quan đến luân lý đạo đức kiên cố không thể phá nổi. Không liên quan đến vạn vật thế gian muôn vàn biến đổi chỉ trong chốc lát. Có lẽ vãn vãn chỉ là một lần thăm hỏi đầm đìa nước mắt giữa dãy núi tuyết trắng xóa: Bạn khỏe không? Tôi rất khỏe. Quyển luyến và tương nhớ một người đầy tịch tịch, giống như lưu luyến niềm hoan hỉ và thê lương trong cuộc sống không thể bày tỏ bằng lời của chúng ta.

Nếu nói có to tát long trọng, thì đó cũng vãn vãn chỉ là ký ức và manh mối nhỏ bé thuộc về thời gian.

Rồi lại ngày Ba mươi

Nhớ

Có những chuyện, anh sẽ nhớ trong u ám hoặc tủn mủn. Mùi trên gối. Mảnh thêu trên khăn trải giường. Màu sắc của đồ gia dụng cũ kiểu Trung. Nước suối. Cây hướng dương to khỏe trong sân. Vụn râu li ti sót lại trên dao cạo trong phòng vệ sinh vẫn chưa rửa đi. Lọ nước hoa nền trắng chữ đen có mùi thơm của gỗ. Ánh đèn trên cầu thang, luôn sáng. Mười giờ đến mười một giờ. Anh cởi giày dưới cầu thang. Chân trần lên tầng, mở cửa ra. Cô gái khi đến, mặc chiếc váy tơ lụa màu đỏ, quần chần ngủ trong máy điều hòa lạnh ngắt. Mười hai giờ hai mươi ba phút. Anh về nhà. Một cô gái nằm trên giường anh. Anh cởi quần áo, ngủ bên cạnh cô. Ôm cô. Cô rất nóng, hết lần này đến lần khác tỉnh giấc trong mồ hôi và cơn đau đầu. Nhìn thấy căn phòng yên tĩnh trong ánh sáng le lói. Hình xăm trên da anh. Hai người không thể làm tình, không thể nũng nịu với nhau, không thể đến gần. Chỉ nắm tay mãi. Không ngủ được. Cô không bao giờ gọi điện thoại, không bao giờ xuất hiện, dường như có thể đến và đi bất cứ lúc nào, cũng không nói rõ. Vô cùng ích kỷ. Luôn im lặng mát tích. Anh cũng vậy. Không nói rõ sự cần thiết đối với nhau, dường như không yêu nhau chút nào, không có mảy may tình cảm. Dường như chỉ cần lãng quên là có thể chết đi. Dường như hai người là tình nhân mang theo cảm kị. Dường như có thể cứ thế biến mất không gặp nhau nữa.

Rồi lại ngày Ba mươi mốt

Mắt tích

Vào buổi chiều mùa hạ nóng bức, cô đứng lặng hồi lâu trong ga tàu điện ngầm trống vắng, nhìn thấy người đàn ông mặc chứng mắt ngủ xuất hiện ở đầu kia sân ga. Gầy mà trầm lặng. Như cành cây mùa xuân. Tàu điện ngầm sắp đến, gió lốc cuốn nhanh tới, thổi bay tà áo sơ mi vải lạnh Ấn Độ anh đang mặc. Anh nghiêng mặt qua, trầm tĩnh nhìn cô. Dường như cùng cô đứng cách bờ ngó nhau, xa không với tới. Cô chợt hiểu ra, từ đầu đến cuối mình đang yêu, người mà mình yêu trong quá khứ và tương lai, đều chỉ là một người đàn ông không có tính khả thi. Giống như trong một cuộc biện luận logic phức tạp, cô gắng hỏi quá nhiều câu vì sao, thế là liền chỉ còn lại một mệnh đề mâu thuẫn đơn giản.

Tàu điện ngầm gào rít lướt qua. Cô vẫn chưa gọi ra tên anh, thì thấy anh biến mất ngay và luôn. Như thể một cơn gió to, đột nhiên thổi đi. Kể cả tiếng vọng cũng không để lại. Cô thấy bản thân một lần nữa tắt tiếng giữa mênh mang trống vắng.

Đây là tình cảnh mà cô từng lặp đi lặp lại nhiều lần trong mơ. Trên thực tế, giữa cô và anh, ngoài đối thoại, đôi bên chẳng biết gì về nhau cả. Họ dường như là cuộc sống nội tâm của nhau. Giống như tất cả ảnh mà cô chụp, đến cuối cùng mới phát hiện: Đó chỉ là một nhóm phim âm bản bị phơi sáng nên phải bỏ đi.

Như thế

Thế là tôi quay người. Một lần nữa ra đi.

1.

Quyết định dọn nhà là chuyện hồi tháng Năm. Chủ nhà là một đôi vợ chồng già, xưa nay vẫn cho người nước ngoài thuê căn nhà này. Khách thuê trước là hai vợ chồng người Hàn Quốc, để lại một số đồ dùng trong nhà kiểu đáng kỳ lạ.

Chiếc bàn và tủ áo nho nhỏ. Cửa tủ bị hỏng cả, mở ra phải tốn rất nhiều sức. Nhưng màu sắc đó giống như sơn bột được quét lên bằng tay, vẽ hoa văn mảnh dẻ. Trên bàn và ghế trải vải cotton in hình hoa lê màu trắng. Ống nước to bằng gang và đường ống hệ thống sưởi đều lộ ra ngay trên đầu tường. Cửa và cửa sổ đều cũ kỹ. Trên phiên khí sưởi toàn là vết gi.

Phòng vệ sinh có một tấm gương to hình bầu dục, khi bật đèn phải giật dây. Vén rèm cửa sổ bằng ren trắng ra, thấy toàn cây cối.

Cùng chủ nhà đi lên cầu thang nhỏ xíu chật hẹp, cửa sổ nhỏ ở hành lang phản chiếu ra cảnh cây sum suê rậm rạp, u ám mát lạnh. Còn chưa mở cửa vào nhà, trong lòng đã thích. Phải. Luôn mơ ước có được một căn nhà thế này. Mở ra bất cứ cánh cửa sổ nào đều nhìn thấy cây.

2.

Căn nhà tọa Đông hướng tây, nắng chiếu và tia sáng không đầy đủ. Luôn trong bóng tối. Nếu là ngày trời râm, dù ban ngày cũng phải bật đèn. Nếu là ngày nắng to, lúc hoàng hôn, phòng khách hướng Tây sẽ có ánh nắng men theo bệ cửa sổ rọi đến giữa phòng. Nhà ở kiểu cũ trên tầng bốn, đây thường xuyên leo đầy tường gạch đỏ, cầu thang đất bùn cũ mà nhỏ hẹp.

Bóng đèn trong hành lang đã hỏng cũng chẳng có ai sửa, tối om om. Đêm khuya về nhà thì phải mò mẫm lên tầng, dọc đường hết va lại chạm. Hàng xóm là cư dân cũ người bản xứ, thái độ không thân thiện lắm, vì căn nhà đang ở hiện giờ có lẽ luôn cho thuê, chỉ cần nghe thấy có người lên cầu thang, liền “ầm” một tiếng đóng sập cánh cửa sắt vốn đang mở.

Cho dù như thế, cũng không ảnh hưởng đến việc tôi cảm nhận ưu điểm của nó.

Khoảng thời gian cuối xuân đầu hạ, thời tiết thay đổi thất thường, hay đột ngột trở gió hoặc đổ mưa. Cửa sổ trước và sau đối diện cây bạch dương cực lớn, lá xanh trùng trùng điệp điệp trổ ra trên cành cây to khỏe, cả buổi tối nghe tiếng mưa gõ trên phiến lá xanh biếc. Tí tách rả rích, đau khổ triền miên. Buổi sáng tỉnh giấc, có tiếng chim lạnh lớt.

Dù là ngày nắng, lúc đêm khuya nghe thấy thấy lá cây xào xạc lay động trong gió lộng, cũng sẽ ngỡ rằng trời mưa.

Trước khi dọn vào, từng mặc tạp dề đeo găng tay, bỏ ra rất nhiều thời gian rửa sạch nền nhà, cửa sổ, khung cửa và gạch men trong phòng vệ sinh. Chúng chất chồng hơi thở và mùi của người xa lạ, sờ lên có cảm giác nhờn nhờn. Dùng vải lau đã ngâm nước thuốc khử trùng và thuốc tẩy, kiên nhẫn lau đi lau lại.

Bề mặt bằng gỗ dần dần lộ ra hoa văn cổ điển cũ kỹ mà ảm đạm, màu xanh lá đậm và vàng quả hạnh đan xen nhau. Bàn sách màu đỏ sẫm kiểu Âu, vén khăn trải bàn bằng tơ ra, không ngờ chính giữa có một cái lỗ, dùng giấy báo bịt lại. Những đồ dùng trong nhà này dường như là hàng đã qua sử dụng tiện tay nhặt ở chợ trời về, thân phận đáng ngờ, khí chất lưu lạc sa sút.

Mang chiếc giường lớn bằng thép đúc màu đen tối. Bàn sách bằng gỗ.

Sofa màu đỏ. Đồ đạc thích bày thành một đồng đầy náo nhiệt, trên tường nhanh chóng treo kín các kiểu sách tranh thực vật vẽ tay.

Lại mua rải rác một số đồ gia dụng. Đồ gia dụng cũ kiểu Trung đến Cao Bi Điểm mua về. Hàng nhái mấy trăm đồng là đủ rồi, hơn nữa trong cửa hàng đều có kiểu dáng giống nhau. Nhưng tình cờ bước lên tầng hai không mở cửa một cửa hàng, lại nhìn thấy một chiếc bàn dài cũ mềm. Độc nhất một chiếc. Vừa thấy đã thích. Chiếc bàn dài này làm bàn trà kê cạnh sofa, đặt tạp chí, hoa quả, chén trà, gạt tàn thuốc, những đồ vật linh tinh, khiến phòng khách có một thứ mỹ cảm trang trọng. Một chiếc tủ nhỏ màu đỏ sẫm, sơn trên mặt toàn bộ bong tróc, nhưng thấp thoáng có thể thấy được đường nét của hoa lan, hoa sen, chuồn chuồn. Kê bên giường để đặt sách và đèn bàn, vừa khéo.

Tôi biết đây lại là một tổ ấm của mình.

3.

Hắn là một buổi tối nọ, hơn ba giờ sáng, bỗng dưng cảm thấy đói cồn cào, muốn xuống xem thử có thể tìm được đồ ăn hay không.

Phố bar thoáng vẻ vắng lạnh, đèn neon sau cơn mưa ướt rượt nhấp nháy. Trong ngõ nhỏ người uống say vẫn tùm nãm tùm ba ngồi xỏm ven đường. Cây dương cao to hai bên gieo xuống bóng sáng chập chờn chi chít trên con đường lát đá phiến.

Đi về phía trước, có một siêu thị nhỏ kinh doanh 24/24, bên trong có sâm- banh nhập khẩu, bánh cookies và nước suối, còn có sandwich tươi. Hết sức bất ngờ. Chàng trai trẻ đội mũ trắng của đầu bếp, tuy đã mệt mỏi buồn ngủ, vẫn nhanh nhẹn làm sandwich với những ngón tay sạch sẽ.

Cắt ổ bánh mì thành hai nửa, trải lên từng lớp từng lớp hành tây và ớt xanh, lá rau sống, dưa chuột chua, ô liu, hạt nho, bò viên hoặc xúc xích, sau đó phết lên lớp pho- mát thật dày, các loại sốt salad, cắt thành hai nửa, dùng giấy dai bọc lại. Vài ba vị khách Tây đang xếp hàng. Cầm bánh sandwich đứng ngoài cửa tiệm, kèm với nước suối vừa ăn vừa tán gẫu.

Tôi lấy sandwich chay. Lại mua một chai nước suối lớn, một gói thuốc lá. Sau đó thông thả đi về nhà.

Một cô gái mặc áo thun hở lưng màu đen và đi giày cao gót quai mảnh hở ngón, tiếng bước chân giòn giã, đi qua bóng râm dày đặc dưới cây xanh. Tóc dài đen nhánh, để mái, dù ở trong tối cũng có thể nhìn thấy đôi mắt đan phượng hơi xéch, vẽ một vòng viền mắt đen đậm. Son môi đỏ mà lấp lánh. Đường như là Suzie Wong¹ bước ra từ đầu kia của thời gian.

[1] Nhân vật trong Tiểu thuyết Thế giới của Suzie Wong của nhà văn người Anh Richard Mason (1919- 1997), là gái mại dâm.

Là cô gái thường xuất hiện nhất ở Sanlitun. Bóng dáng thoáng vẻ rầu rĩ của cô đi qua con phố đọng nước mưa. Mắt hút trong ánh sáng buổi sớm dần rạng lên. Lại có thiếu niên nói tiếng Hàn, mặc áo thun quần vải tụ tập một đám quanh quần bát định.

Tôi biết tình cảnh mà mình nhìn thấy lúc này là phần trung tâm hạt nhân nhất của thành phố này.

Sự hoang dại hỗn loạn của nó. Sự suy sụp rõ rệt của nó. Mỹ cảm mâu thuẫn nhạy cảm của nó. Là cuộc sống tràn đầy yếu tố thời gian và chi tiết.

4.

Quán bar thật ra bé tí tẹo. Lúc mười hai giờ đêm, nếu vì đói bụng muốn

xuống dưới mua ít đồ ăn, đi qua con đường lát đá phiến, liền bắt gặp dáng vẻ náo nhiệt điên cuồng nhất của nó.

Từng gian từng gian phòng nhỏ có cửa sổ kính sát đất, đèn neon chói mắt, ánh đèn chớp chớp. Biểu diễn những ca khúc thịnh hành điểm lệ mà dung tục, người mẫu đi catwalk, hoặc vũ khúc sôi động ghép bàn lại rồi nhảy lên. Nam phục vụ lớn tiếng hò hét, khách lô nhô ở khu chỗ ngồi ngoài trời, mùi da thịt, nước hoa, hormone hỗn hợp bốc lên, ngôn ngữ các nước và âm nhạc thô ráp âm vang điện tử đan xen nhau, lên men trong gió.

Càng nhiều khách du lịch ủa đến như nước triều. Sự va chạm thô lỗ của cơ thể và khoảnh khắc chớp lóe của ánh mắt dường như tức khắc ma sát ra tiếng.

Luôn có chàng trai hoặc cô gái trẻ vô công rồi nghề, ra vẻ bí ẩn, thần sắc lẻ loi ngồi ven đường. Không biết đang đợi gì. Trông có vẻ trầm mặc.

Người phụ nữ bán trứng gà lộn. Trong trứng là khung xương của con gà con đã chết, phải đổ lên rất nhiều bột ớt cay để ăn. Sạp nhỏ ê hề các loại thuốc lá nhập khẩu, sạp hoa quả màu sắc rực rỡ, sạp sách báo. Cửa tiệm nhỏ đất tiền bán tơ đoạn kiểu Trung, đồ sứ, khung tranh, giày và quần áo. Quán ăn tràn đầy phong tình xứ lạ.

Ven đường đỗ đầy xe tư nhân với đủ thứ biển số. Xe taxi xếp hàng rồng rắn. Còi xe ô tô inh ỏi gần như điên loạn.

5.

Có lúc nó yên lặng, dường như thoát ly Bắc Kinh mà tồn tại một cách đơn độc. Dưới nắng gắt buổi chiều mùa hè, cho dù khách đi đường thừa thớt, cũng có người ngồi ngoài trời uống cà phê, đọc báo. Có cô gái trẻ, con chó to

xinh đẹp, đôi tình nhân châu Âu lái mô- tô lượn vòng hóng gió. Cô gái da trắng mặc quần cộc, lộ ra bắp chân và vòng eo rắn chắc. Bà nội trợ người Nhật Bản đẩy chiếc xe nhỏ chứa rau củ và bánh mì Đan Mạch, mua báo ở sạp báo. Mỗi người đều có cuộc sống ai yên chốn nấy.

Đến siêu thị mua salad thập cẩm. Dứa tươi, dưa chuột, cà chua, đậu tây, khoai tây nghiền và rau sống trộn với nhau, rưới dầu ô liu và giấm. Thích dưa chuột chua. Mỗi lần đều lấy rất nhiều. Cắn trong miệng ê cả răng, sau khi ăn xong cảm thấy môi răng sạch sẽ. Lại mua sushi. Cuốn to mười đồng một hộp. Có trứng cá và rong biển. Một chai sữa đậu nành đặc ướp lạnh. Trước khi thanh toán, lại lấy một cây rau diếp ngồng lớn. Đây là loại thường ăn nhất lúc cuối xuân đầu hạ, bởi vì đẹp mắt, có thể ăn sống, hơn nữa cầm trong tay căng mẩy chắc nịch. Cắm nó trong túi mua hàng, ngắm những chiếc lá xanh biếc của nó đựng đưa.

Rửa sạch rau diếp ngồng, gọt đi lá và vỏ ngoài của nó, dần dần lộ ra phần thân đầy chất nước màu xanh nhạt. Thái thành một đĩa, rưới đậu mè và ít muối. Ngồi xuống nền gạch đã lau rửa sạch sẽ, bật tivi, vắn đến kênh hí kịch. Đang phát một màn kịch của Kinh kịch.

Đột nhiên phát hiện mình có thể xem hí kịch rồi. Im lặng nghe sự bày tỏ ung dung uyển chuyển, không tự ti cũng không kiêu ngạo của nó. Không kinh không sợ. Một vở kịch thăng trầm cuối cùng cũng có thời khắc hạ màn. Do đó, sự bày tỏ này rất đổi kiên cường và không cam nguyện.

Có người nói, thích xem kịch là một dấu hiệu quan trọng chứng tỏ cõi lòng bắt đầu già nua.

Say đắm căn nhà này, hể nần ná là hết cả ngày. Nấu cơm trong phòng bếp nhỏ, đối chiếu công thức chép lại làm món rau hầm kiểu Âu. Ngày đêm ở lì trong nhà, rất ít đi những quán bar ra cửa là tới. Chúng luôn ồn ào, như

nhạc nền, không gián đoạn. Tôi đã quen ở giữa sự huyên náo này, lên mạng suốt đêm trong phòng sách ánh sáng u ám, hoặc ngồi ở phòng khách xem DVD.

Có lúc cả buổi chiều chỉ ngủ, nằm trên giường nhìn thấy lá cây mùa hè ngoài cửa sổ.

Thỉnh thoảng có bạn đến chơi, bèn nấu nước sôi pha trà Ấn Độ mời họ uống. Có thuốc hút, có tập ảnh nước Pháp xinh xắn để lật xem, có nhạc điện tử để nghe. Họ ngồi một lát rồi cũng ra về.

6.

Thích ngày mưa của nó.

Con đường lát đá phiến lồi lõm gồ ghề đọng lại từng vũng từng vũng nước lớn như cái ao. Xe jeep oanh tạc nhạc điện tử âm ỉ ào ào chạy qua, nước bắn tung tóe gây nên một màn la hét tránh né. Người ven đường dè dặt, lót gạch trong vũng nước, nhón chân lên đi từ từ. Tuy thận trọng nhảy qua, nhưng vẫn sẽ bất cẩn giẫm một chân vào trong vũng nước. Ngón chân xỏ giày xăng đan cao gót hoàn toàn bị ngâm ướt trong nước đọng lầy lội lạnh băng.

Người đàn ông bán báo cầm chổi đứng đó quét từng vũng nước một. Chỉ có bọn trẻ con khoái chí. Hai đứa bé da đen hào hứng phấn khởi đánh cầu lông trên bãi đất trống bên cạnh. Bóng đèn trần trụ sáng ngời đến chói mắt. Mớ tóc xoắn trên đầu chúng lắc lư trong ánh đèn trắng lóa.

Ông chủ sạp hoa quả người tỉnh khác đang nhặt riêng chuối, anh đào và táo bị hỏng ra, ném vào trong đồng rác. Có mùi hoa quả thối nát cay mũi.

Tôi mang theo máy ảnh kỹ thuật số, đi qua phố lớn ngõ nhỏ, chụp rác,

vũng nước trên mặt đường, và tất cả những dấu vết của tia sáng bóng nước có thể nắm bắt được.

7.

Lúc hùng đông lên giường. Trong phòng vệ sinh bé tí xối nước nóng bỏng để tắm. Phòng vệ sinh không có cửa sổ, gạch men viên nhỏ màu trắng cũ kỹ bột màu.

Cứ như vậy, tắm xong bước ra, nghe thấy tiếng quét đường ngoài cửa sổ. Thò đầu ra, thấy một cụ già cầm chổi đứng bên dưới trâm tĩnh quét lá cây, rác và lon rỗng. Những chai rượu rỗng va vào nhau, leng keng, phát ra tiếng chói lói.

Tiếng còi xấu tính lúc kẹt xe lại bắt đầu vang lên. Văng vẳng còn có thể nghe thấy nhịp điệu của nhạc điện tử.

Quán bar đã vắng tanh, vẫn có âm thanh sót lại vọng ra. Đèn neon lác đác. Bầu trời lộ ra sắc lam sẫm sáng ngời.

Đủ thứ âm thanh. Cảm xúc nhỏ bé, khiến người ta lắng dịu. Dường như cứ thế lặn xuống dưới lòng dòng chảy của thời gian.

Tháng Ba, đi ngang qua Thượng Hải, trong cửa tiệm nhỏ hẻo lánh trên phố Mậu Danh Nam mua được một chiếc váy lễ phục ngắn. Nền đen, hoa bỉ ngạn màu đỏ và trắng hồng đoá lớn, thắt lưng mảnh, nơi vạt váy có viền đuôi cá, khi đi khẽ dập dờn. Nhớ rằng trên một cuốn tạp chí, Maggie Q từng mặc nó. Tôi nhớ hình dạng của đoá bỉ ngạn ấy, lúc đó đã cảm thấy đẹp một cách thanh khiết mà lạ lùng.

Đôi má Maggie có vết tàn nhang và son. Cổ đeo sợi dây chuyền mảnh gắn kim cương hạt nhỏ. Cô là nữ diễn viên, nhưng trong mắt tôi, chỉ là một thiếu nữ đẹp. Trên người có ý vị âu sầu và quật cường nhàn nhạt. Chiếc váy nhãn hiệu nổi tiếng này mua với giá chỉ bằng một phần năm giá gốc, có thể nhìn ra nó là hàng chính hãng. Đem về Bắc Kinh. Luôn cất trong ngăn kéo.

Chất liệu vải voan rất khó xử lý, bởi chính nó có một thứ khí chất trịnh trọng. Giống như một vài cô gái, vì được người khác yêu mới soi gương dùng que diêm đã tắt vẽ mày cho mình. Nó cần được quan tâm. Nó không phải là vải cotton có thể giặt đi giặt lại, giặt cũ rồi cũng tự có mỹ cảm của sự lồi thối. Nó không thể bị tổn thương.

Tốt nhất là phối với một đôi giày thể thao cũ mua ở cửa tiệm nhỏ. Nếu phối với xăng- đan cao gót thì quá bình thường. Giày thể thao bản mà cũ vừa khéo tôn lên bản sắc mỹ nữ của voan. Có nét thanh tân linh hoạt và mùi vị của Match & Mix.

Khoảng thời gian trước xem lại phim *Đánh cắp vẻ đẹp*¹. Liv mặc chiếc váy khiêu vũ mà người mẹ nhà thơ của cô để lại, đi tham gia dạ hội. Là một

chiếc váy bằng vải voan. Nền trắng in hoa đóa lớn màu đỏ sậm và hồng, nơi vạt váy có viền đuôi cá, từng lớp từng lớp xếp nếp nghiêng xuống. Dung nhan trong sáng của Liv chỉ cần một thỏi son đỏ tươi là đã điểm lệ không gì sánh nổi. Sau khi say rượu đưa anh chàng người Anh từng cò gập gờ về nhà, le lén lén vào căn phòng nhỏ. Chiếc váy khiêu vũ này tỏa ra mùi thuốc về mẹ cô. Sức sống hoang dại quỳn rũ. Còn có cả nỗi rầu rĩ và khao khát tuổi thanh xuân của bản thân cô.

[1] Tên Tiếng Anh Stealing Beauty, ra mắt năm 1996, đạo diễn Bernardo Bertolucci, các diễn viên Liv Tyler, Joseph Fiennes, Jeremy Irons, Sinéad Cusack. Phim kể về một thiếu nữ Mỹ du lịch đến Ý để sống với bạn của người mẹ đã quá cố.

Cô gái mười bảy tuổi có thể mua cho mình chiếc váy voan đầu tiên. Váy hai dây, in hoa to rải rác, lộ ra xương quai xanh và bờ vai gầy gầy. Mặc nó đi xem phim cùng cậu bạn trai, sợi tơ óng nuột nhấp nhô như sóng nước, làn da trên đùi trần trụi trong tầm nhìn thân mật. Làn gió mát đêm hè thổi tới, trái tim liền nở rộ giống như tường vy.

Vẻ gợi cảm của cô gái trẻ có lúc đến từ sự mãnh liệt của nội tâm. Lặng lẽ, cũng có thể tỏa sáng trong bóng tối.

Lụa Việt Nam

Đầu phố Sài Gòn. Cửa tiệm nhỏ tình cờ đi ngang qua, “Anh”. Là quần áo may thủ công, lụa Việt Nam sờ trong tay mang lại cảm giác thô ráp. Áo lụa đỏ sẫm, tay dài, cúc thắt kiểu Trung, cổ đơn giản. Họa tiết Như Ý rời rắm. Màu đỏ này trông có vẻ không đơn giản, ử dột hay trong sáng, tự có một sự kiềm chế.

Lại mua một chiếc áo không tay. Cửa tiệm nhỏ do cô gái người Nhật khí chất tinh khôi mở, chỉ bán áo lụa kiểu dáng cùng loại. Chọn màu đỏ quýt óng ánh, trên tơ tằm có nút thắt nho nhỏ. Những cô gái Nhật trẻ trung du lịch

ở Sài Gòn đều mua để mặc.

Hai chiếc áo đều không thử, chỉ ướm lên người. Nhân viên cửa tiệm lấy túi giấy nhãn màu hồng gói lại, cầm trong tay một nhúm mềm mềm nho nhỏ, nhét vào trong túi hành lý.

Giày cao gót

Vào mùa hè, đi xăng- đan kiểu dép lê là thích hợp nhất. Không đi tất tơ, cũng không cần ngời xỏm để thực hiện các động tác khác. Một đôi chân trần cảm nhận ánh nắng, bụi đất và nước mưa, trực tiếp dứt khoát.

Có một đôi dép vải đoạn màu đen, trên mặt có kim sa và hạt châu lóng lánh. Có một đôi là da lộn màu cà phê, trên mặt chỉ có hai sợi dây buộc bằng da bò, đơn giản trung tính, giống giày xăng- đan đàn ông đi. Thông thường, mùi vị phụ nữ ưu nhã của đôi trước dùng để phối với quần jeans cũ bản hoặc quần vải thô. Sự tùy tiện lôi thôi của đôi sau dùng để phối với váy lễ phục ngắn voan hoặc váy dài.

Còn có một đôi xăng- đan kiểu dáng người La Mã xưa quấn dây trên bắp chân. Mỹ cảm cổ điển mạnh mẽ. Đi nhiều rồi, gót mòn vẹt, mặt giày cũng thô ráp. Nhưng xỏ vào đi quán cà phê uống cốc cacao nóng, cũng chưa hẳn là nhếch nhác.

Cô gái mặc váy in hoa tơ lụa đắt tiền, chân trần xỏ đôi dép bện gai vài đồng, uể oải đi trên phố, hút thuốc, thần sắc thản nhiên. Hình ảnh tươi sáng này ngoài thái độ bão hòa còn có một sự tự nhiên và cái tâm bình thường về mặt lựa chọn.

Đi giày đế bằng rất nhiều năm. Thích giày cao gót, nhưng đi lâu rồi chân sẽ không thoải mái và đau nhức. Trên cơ bản không biết có thể đi nó

vào lúc nào, vì thường xuyên đi đường. Giày lựa chọn theo thói quen vẫn là những đôi giày đẹp để có chút khuynh hướng dân tộc hóa, kiểu dáng đơn giản, trên mặt giày điểm xuyết vỏ sò, ngọc thạch, thủy tinh...

Giày và túi xách đều không thể có quá độ. Hoặc là mua hàng rẻ tiền vài đồng ở sạp, hoặc là mua đồ tốt cao cấp. Thử một, hai trăm đồng kia tuyệt đối sẽ lộ tẩy, hơn nữa không lâu dài cũng không đẹp mắt.

Có vài đôi giày tốt, thì có thể đi nát chúng theo kiểu như thể chà đạp. Tuyệt đối nhẫn tâm mà đi.

Dây chuyền

Cô bạn dùng com trong một quán ăn. Ngồi đối diện, mặc chiếc sơ mi vải trắng đơn giản, trên cổ đeo năm sợi dây chuyền.

Một sợi là đá khổng tước màu lam lục, mài tròn vo nhỏ xíu, trên đá có đường vân rạn thiên nhiên. Một sợi là dây chuyền bạc cũ của Nepal, phối với đá thạch lục. Một sợi là dây bạc thật to, treo năm viên từng thạch lớn, màu sắc xanh biếc. Hai sợi còn lại đều là thủy tinh, thủy tinh tím và thủy tinh trắng. Thủy tinh khác với kim loại. Thủy tinh chỉ lấp lánh ánh sáng trong khoảnh khắc biến động nhỏ bé, và ánh sáng này có vẻ tinh khiết kiên định.

Tập trung năm sợi dây chuyền phong cách khác nhau, đeo chung trên cổ. Trông hỗn loạn diễm lệ dung tục, nhưng tự có một niềm hoan hỉ ngây thơ, tùy tính như dân du mục. Đồ yêu thích, đi đến đâu, liền thu thập đến đó, cùng mang trên người, rất đối tự nhiên.

Sự náo nhiệt dạng này, cũng giống như sự mộc mạc đôi lúc chẳng có lấy một món trang sức trên người, đều là lựa chọn tự do của nội tâm.

Có một đạo, còn bông dung nảy sinh hứng thú với phỉ thúy. Thúy của lục sẫm, phỉ của vàng nâu, dường như là vết thương mà năm tháng để lại. Dần dần trở nên quý giá mong manh, sờ trên tay hơi lạnh và thoảng hương, khiến người ta si mê. Phỉ thúy dùng vàng để phối hợp là thích hợp nhất. Vàng hiện nay có rất ít cô gái trẻ đeo trên người.

Nó là thứ kim loại ấm áp, thông thường dùng để tự an ủi, dường như cô gái có tuổi mới bắt đầu yêu thích. Nhưng nó là một vẻ đẹp bị người ta hiểu nhầm nhiều nhất.

Áo vải

Áo vải trong một năm sẽ có bảy, tám chiếc, mặc luân phiên. Từ mùa xuân mặc mãi đến mùa đông.

Kiểu dáng đơn giản, có cúc gỗ nhỏ hoặc thêu hoa tinh xảo phức tạp. Màu sắc phần lớn là lam phớt hồng, trắng hoa sen, có thể phối với khăn choàng màu sắc rực rỡ.

Trong cửa tiệm nhỏ của anh chàng người Ấn Độ da đen bóng, đầy ắp, treo la liệt những chiếc áo may bằng cotton và lụa Ấn Độ, quần dài rộng thùng thình, khăn choàng và váy. Thủ công thô ráp, chất liệu cũng không hẳn đắt tiền, nhưng những thiết kế nhỏ về hoa văn và chi tiết đó lại là phong cách tôi thích.

Lưu luyến hồi lâu, hiểu rõ cho dù món đồ yêu thích đến mấy, cũng không thể món nào cũng chiếm hữu cả. Cuối cùng thứ cầm trong tay chỉ là một chiếc váy lụa màu đỏ sẫm có in hoa. Một chiếc áo màu tím diên vĩ nhạt, cổ có hoa văn thêu bằng chỉ tơ màu tím đậm đậm nhạt nhạt, khảm kim sa nhỏ hình tròn, trông giống mảnh thủy ngân, vừa chạm vào tia sáng liền lấp lánh. Vải cotton mỏng mềm mại, có nếp nhăn. Sau khi giặt nhiều lần vẫn nhăn

nhúm, có thể cuộn lại cất trong tủ áo.

Chiếc áo này về sau mặc rất thường xuyên. Giặt đi giặt lại. Giặt đến nỗi màu tím phai thành màu trắng.

Màu sắc tươi nhất, là một chiếc áo vải cotton của CK. Mua với giá giảm 50% trong cửa hàng giảm giá. Thường ngày không cảm thấy hứng thú với hàng hiệu, chỉ thích đến cửa tiệm nhỏ tìm mấy thứ hiếm lạ kỳ quái. Chiếc áo này màu sắc rất lạ. Màu đỏ tươi đó khiến mắt người ta hoa lên. Sự ngời sáng và lóa mắt đó là màu sắc xưa nay tôi chưa từng thử.

Thiết kế một hàng cúc nhỏ ở cổ áo, phong cách Đông Nam Á đậm đà. Chi tiết ở tay áo cũng làm rất tốt. Hàng hiệu dù sao cũng có lý lẽ của nó. Vải rất dày dặn. Không ngờ lại mặc nó trải qua mùa đông. Mùa đông Bắc Kinh lạnh như thế. Khi ra cửa khoác áo bông to, vào nhà có thể cởi ra, liền để lộ sắc đỏ lấp lánh. Thích sức mạnh âm áp của nó.

Kiểu áo vải phong cách thống nhất này hằng năm mới cũ thay đổi trong tủ áo, cùng với quần jeans, là trang phục cơ bản nhất. Số lượng cũng nhiều nhất. Kẻ lười biếng trên thực chất là nội tâm kiên định. Biết thứ mình cần nhất là gì. Một khi quyết định, sẽ quán triệt đến cùng.

Túi vải

Thường ngày dùng túi vải to. Từng mua về một chiếc túi vải màu nâu sẫm của Nhật trong cửa tiệm nhỏ. Kiểu dáng đơn giản. Thò tay móc thật sâu, thì có thể lấy ra rất nhiều thứ. Trong túi lúc nào cũng còn chỗ trống. Có thể bỏ vào DVD, CD, sách hoặc đồ lặt vặt không dùng đến mua trên đường. Còn có thể nhét vào thêm cuốn tạp chí to tướng. Lần nào đi trên đường, túi xách cũng nặng trình trịch. Vai thường bị dây đeo siết đỏ tấy.

Một người quen cũng giống như tôi, bất kể đi đến đâu đều đeo một chiếc túi xách to nặng trĩu. Có lúc từ bên trong moi ra cả xấp tạp chí thiết kế mặt bằng dày cộp, linh ta linh tinh, rất nhiều đồ. Điều này khiến anh trông có vẻ khác với những người đàn ông hai tay trống trơn ra phố. Là tuýp người lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Người thích đeo túi xách to chứng tỏ trong cuộc sống người đó phải đối mặt với rất nhiều khả năng và lựa chọn. Cũng là một thứ sở thích, tiêu biểu cho một tình cảm mãnh liệt nào đó. Tốt nhất bên trong có vô khối đồ vật nhỏ kỳ lạ tốt đẹp, có thể moi ra từng món một. Người đó đeo túi vải Canvas, và không bao giờ giặt.

Gần đây đọc được một bài về phụ nữ và túi xách trên tạp chí. Đại ý là túi xách mà phụ nữ đeo đại diện cho giai cấp xã hội và phẩm vị của cô. Đồng thời cho rằng người phụ nữ cầm túi xách nhỏ và trong túi chỉ để một thỏi son thông thường tương đối có địa vị.

Trước giờ tôi không tin ngưỡng hàng hiệu. Có những túi xách hàng hiệu thật sự không nhìn ra nó có ưu điểm gì về thiết kế, hoa văn, chất liệu. Hơn nữa ngân ấy cô gái trùng lặp dùng cùng một loại sản phẩm, cái tâm hư vinh đã gột nhạt sự vô vị hòa theo.

Thái độ đeo túi xách của một số người đang là hô khẩu hiệu: Tôi có thể bỏ ra hai nghìn đô- la Mỹ mua một chiếc túi nhỏ. Do đó tôi rất giàu có. Đây là nguồn gốc đáng ngờ của niềm vui. Còn tại sân bay, vô số người đẩy một chiếc vali LV cực lớn, lúc đó bạn hoàn toàn không muốn phán đoán tiếp xem nó đến từ store ở Paris hay đến từ sạp chợ nhỏ. Bạn chỉ cảm thấy chán ghét.

Tôi cảm thấy đeo túi vải rất tốt. Chịu được bẩn, rẻ mà chất lượng, dễ làm sạch, có thể xếp xó bất cứ lúc nào, tính thực dụng cao. Vả lại nó không bao giờ có hàng nhái. Một người phụ nữ trong túi chỉ để son, hẳn là coi trọng

nội hàm hơn việc chứng tỏ địa vị.

Ngắm lại đáng sợ biết bao, cô ấy chỉ cần một thời son liền có thể thỏa mãn toàn bộ cái tôi.

In hoa

Luôn say mê đối với in hoa. Thích tất cả đồ vật có in hoa.

Váy trong tủ, nếu có mười chiếc, thì ngoài ba chiếc là váy một màu ra, hẳn có bảy chiếc đều là váy in hoa. Lúc rồi, dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp tất cả hình in hoa trên quần áo, trên nền tối của từng tấm từng tấm ảnh, hoa nở rộ với tư thái chán chường uể oải.

Hoa hạnh màu trắng và hoa hồng màu đỏ sẫm đan xen, vải sa có nếp nhăn mỏng tang. Hoa màu sắc rực rỡ, vải cotton mềm mại ấm áp. Hoặc là hoa bỉ ngạn và tú cầu đóa lớn đường nét phức tạp trên nền đen. Yêu nhất là thực được và mẫu đơn. Cánh hoa từng lớp từng lớp bao bọc và đột phá, ẩn giấu hoa lệ náo nhiệt vô tận.

Có một số là hàng độc đắt tiền mua ở cửa tiệm, có một số là hàng hiệu bị lỗi mua ở chợ với giá vài chục đồng. Nhưng chỉ cần có sự hấp dẫn của hoa lạ thì đều mua. Cho dù là áo kiểu cổ điển màu đen trước ngực rút dây, cổ và vạt trước cũng phải tỉ mỉ thêu hoa cúc và nụ hoa đóa nhỏ. Phải đeo một chuỗi dây chuyền và vòng tay ngọc trai nam bạc cũ kêu leng keng. Trang điểm trên mặt không nên nhiều, nhưng nhất định phải tô son.

Thích đồ sứ có hình hoa. Cốc cà phê, ấm cà phê, bát, khay, đĩa,... mỗi món một vật. Đóa hoa tinh tế vẽ trên sứ men trắng sống động như thật, khiến người ta vui vẻ. Đồ sứ nền trắng hoa lam có một thứ khí chất kiêu ngạo thanh khiết lạnh lùng. Mà yêu nhất luôn là sắc điệu ấm áp. Có lần sinh nhật bạn,

mua một chén trà của Anh ở công ty bách hóa để tặng, bên trên vẽ diên vĩ màu tím nhụy vàng.

Tất hoa cũng đẹp. Vào mùa đông, đi một đôi tất vẽ đầy hoa màu, hoa đỏ lá xanh, vô cùng náo nhiệt. Cảm giác gió rét lạnh lặng yên, đi dưới chân cũng biến đổi thanh sắc. Sổ ghi chép hoặc album ảnh tôi mua cũng in hoa. Tất cả đồ vật đã tiêm nhiễm hoa dường như đều có tình ý, là một dạng thu hoạch nhỏ bé của nội tâm, cũng là thói cố chấp.

Vòng bạc

Ngân ấy năm qua, xưa nay chưa từng rời người, là một cặp vòng bạc.

Chiếc vòng đang đeo lúc tắm và ngủ đều không tháo ra. Bị nước, bị mồ hôi, bị độ ẩm của máu ngày ngày đêm đêm thấm thấu hòa quyện, dường như trở thành một phần của da thịt. Có độ ẩm và ánh sáng như da thịt. Bạc cũ đến cuối cùng sẽ trở thành vật chất có linh tính, dường như có linh hồn giống với người chủ của nó.

Chiếc vòng như vậy có lẽ chỉ có chết hoặc ly biệt mới khiến nó hủy diệt. Nếu tặng cho người khác thì là một sự gửi gắm cực kỳ trân trọng. Nhưng tôi chưa bao giờ tặng vòng cho người ta. Tình cảm nếu quý báu, cũng tự mình cất giữ là thỏa đáng nhất.

Vòng rồi sẽ chia lìa với người. Từ thời niên thiếu bắt đầu đeo vòng, từng đánh mất ít nhất ba chiếc vòng. Một lần có ấn tượng rất sâu sắc là trên máy bay đi du lịch, ngủ dậy tìm khắp trên dưới đều không thấy nó. Trong lòng hụt hẫng như thể đánh mất cố nhân. Là khiếm khuyết cực kỳ to lớn. Lại có một lần thử quần áo, đi ra khỏi tiệm may, đến tối phát hiện không thấy chiếc vòng. Đứng ngồi không yên, lập tức quay lại tìm kiếm.

Nó giống như niềm an ủi lâu dài nhất trong lòng, không rõ là vì lẽ gì.

Từng mua vòng bạc rất cũ ở Vân Nam, hoa văn khắc chạm đẹp đẽ, sau khi mua về cất giữ, không dám tùy tiện đeo trên cổ tay. Vì biết quan hệ giữa chiếc vòng và người chủ, kính sợ có linh tính lặng lẽ sống gửi ở đó. Mỗi lần mân mê đeo vào, trong lòng luôn cảm thấy bất an, một lát lại tháo ra.

Chiếc vòng hiện giờ đang đeo mua ở Bắc Kinh. Phân lượng đầy đủ. Có hình long phụng và chữ Hán cổ điển, trông rất truyền thống. Cảm giác ôn hậu vững vàng, có thể nương tựa. Người đeo vòng bạc, bản thân hẳn là người có niềm yêu thích đối với những thứ cổ xưa.

Ông ấy bà ấy

1.

Bà đứng dưới cây hoa nơi khe núi yên tĩnh buổi chiều, mặc chiếc áo len cashmere mỏng màu tím. Tóc vẫn đen nhánh, uốn gọn sóng. Trên tai đeo đôi khuyên vàng tròn có mặt rủ xuống. Giơ tay sờ vai mình lần nữa. Hối, thế này được không. Tôi đáp, được ạ. Chúng ta cứ chụp ở đây.

Cây hoa đằng sau, chạc cây dài ngoằng vươn ra, hoa trắng muốt nở rộ trùng điệp, có nhụy hoa mật phấn li ti. Dung nhan của bà đã có dấu vết loang lổ. Da thịt nhão, khóe mắt có nếp nhăn. Môi không có sắc máu, khô không khóc. Vẻ mệt mỏi sau khi đi đường dài. Tôi nói, hãy cởi khăn lụa ra. Rồi hơi ngả người về phía sau một chút, cầm thu chặt. Mắt nhìn con.

Chúng tôi đang đi men theo con đường núi. Đường núi mùa xuân, cỏ đại xanh um, dọc đường toàn là từng lùm từng lùm hoa đỗ quyên cháy rực như ngọn lửa, và từng cây từng cây hoa lê trắng muốt. Màu lam sẫm sáng sủa của bầu trời. Thi thoảng có tiếng chim lướt qua như luồng sáng giữa tịch

lặng. Ánh mây trắng lớn... Ánh nắng rạng ngời nóng rát, chiếu đến độ mặt người ta phát bóng.

Bà đi ngang qua hai cây sơn trà, nói, đây là một đôi cây phu thê. Một cây sẽ kết quả, một cây thì không.

Bà vừa đi vừa nói lời thôi dài dòng với tôi về cây cối trong núi. Trên trán lấm tấm mồ hôi. Đã cởi áo khoác, vẫn quấn một chiếc khăn lụa.

Chúng tôi kẻ trước người sau đi về phía khe núi sâu hơn. Trong không khí có mùi của lá cỏ và cây bụi. Giữa núi hoang trống trải, dường như chỉ có hai người là tôi và bà. Đi thăm mộ của bà ngoại bà.

Tôi đề nghị, chúng ta hái một ít hoa đi.

Bà đáp, được thôi.

Tôi trèo qua lùm cây, lên trên sườn núi bẻ hoa. Bà cũng muốn đi, nhưng bị tôi ngăn lại. Tôi bảo đứng đó, đừng nhúc nhích. Dường như tôi là bà, còn bà là tôi của thuở ấu thơ. Hoa nở đẹp như thế. Tôi nói, chúng ta chụp một tấm ảnh. Bà xưa nay luôn rất thích chụp ảnh. Lần nào cũng cảm thấy đó là chuyện trịnh trọng. Ông cũng vậy.

Bà tỉ mỉ chỉnh lại quần áo, sau đó theo sự ra hiệu của tôi, chuyển động một cách vụng về. Ánh nắng ngời sáng lạ thường. Bà lim dim mắt, nhìn ống kính của tôi, trên mặt hé nở một nụ cười do dự như thiếu nữ. Tôi bấm máy ảnh trong tay, nghe thấy tiếng tanh tách giòn giã sau khi nó tự động lấy nét. Chụp một tấm ảnh cho bà đang- già- đi.

Là tháng Tư năm 2004.

Năm bà hai mươi tuổi gả cho ông. Năm hai mươi một tuổi sinh đứa con đầu lòng. Tôi là con gái lớn của bà.

Bà từng kể với tôi, khi sinh tôi là sinh khó. Tháng Bảy của mùa hạ nóng nực. Đau đến nổi suýt nữa lặc chiếc giường sắt rã ra. Cuối cùng vẫn dùng đến máy giác hút, thử hút đầu tôi ra. Khi sinh ra trên trán tôi lồi lên một cái u to, lúc cho bú bà bèn xoa liên tục, rất sợ. Khó khăn lắm, rốt cuộc đã xoa bằng. Do đó bà nói, số phận con định sẵn cô đơn.

Chuyện này bà từng nhắc nhiều lần. Tôi không thể tưởng tượng nổi khổ sở của bà. Bởi vì tôi vẫn chưa có con (Có người từng nói, phụ nữ phải tự mình có con mới có thể gần gũi hơn với mẹ). Có một quãng thời gian rất dài, bà có lẽ là cùng trưởng thành với con gái của mình. Bầu bạn lẫn nhau. Chơi với nhau. Nhai nát đậu tằm hoặc táo, rồi bón vào miệng tôi. Cõng tôi, bế tôi. Đưa tôi đi thăm bạn nữ của bà. Thêu hoa và chim vô cùng đẹp đẽ trên váy và áo lót của tôi.

Lúc đó ba mở một tiệm thêu, chuyên thêu hoa trên quần áo và ga giường cho người ta. Trong nhà lúc nào cũng có đồng lớn cuộn chỉ tơ, giấy vẽ bản mẫu hoa văn tỏa ra mùi mực dầu. Khung thêu bằng tre hình tròn. Cả đêm bà đập máy khâu. Khi ngủ cũng có thể nghe thấy tiếng kim khâu xạch xạch. Người phụ nữ trẻ tần tảo duy trì sinh kế của gia đình. Mắt sáng răng trắng, tóc dài đen dày tết bím lớn. Niềm vui lớn nhất là buổi tối thỉnh thoảng dẫn tôi đi xem phim.

Thích Việt kịch¹. Đến rạp hát xem *Hồng lâu mộng*, *Bích ngọc trâm*, *Tình thám*, *Huyết thủ ấn*... Như si như say, bản thân cũng biết ngâm nga. Xem kịch xong, liền ăn một bát hoành thánh nóng hổi ở quán nhỏ ven sông. Đôi lúc bà cũng chê tôi tuổi nhỏ không biết gì, nhét một quả táo vào tay tôi, dỗ tôi ở nhà ngủ. Nhưng con luôn rất ngoan. Đêm khuya mẹ về đến nhà, con

đã ngủ, trong tay vẫn cầm quả táo, chỉ cắn một hai miếng. Bà nói. Lúc đó bà giống như một thiếu nữ tinh nghịch khao khát chuồn đi, đến thế gian tìm vui.

[1] Một loại ca kịch phổ biến ở vùng Chiết Giang, Trung Quốc.

Tôi có mắt, răng và tóc giống bà. Đó là phần đẹp nhất trên người chúng tôi.

3.

Năm đầu tiên ông qua đời, bà đến Bắc Kinh ở một thời gian ngắn. Bệnh thoái hóa cột sống cổ tái phát, khi ngủ không yên giấc. Cắt tóc ngắn. Trong thần sắc có vẻ bình tĩnh mơ hồ. Chúng tôi không thể giao lưu hồi ức về cùng một người đàn ông. Hiếm khi nhắc đến. Bà sửa sang lại nhà cửa một lượt, cắt hết ảnh của ông. Bà cũng chưa bao giờ khóc trước mặt chúng tôi.

Có lúc tôi hỏi bà, mẹ có mơ thấy bố không. Bà đáp, có chứ. Liên bắt đầu tỉ mỉ kể với tôi về ông mà bà gặp trong mơ. Ông từ đầu đến cuối đều là dáng vẻ của thời trẻ. Gầy gò, mặc áo kiểu Trung Sơn. Có lẽ đó là ký ức thiếu nữ sâu sắc nhất trong ấn tượng của bà. Tình cờ gặp gỡ chàng trai chán nản mà ưu nhã đến từ thành phố. Ông thích đọc sách, đắm chìm trong thế giới tinh thần của mình. Có nội tâm cô quạnh. Vì thế bà luôn cảm thấy buồn tẻ, thường cãi nhau với ông. Cũng từng muốn ly hôn.

Nhưng vẫn cùng nhau từ từ già nua. Sau đó tiễn ông ra đi.

Tôi không kể với bà giấc mơ của tôi. Nếu tôi kể thì sẽ rơi lệ trước mặt bà. Sau này tôi thường vô duyên vô cớ khóc một mình. Nhưng không thích rơi lệ trước người khác. Đối với chuyện hồi bé tôi nhớ lại, bà sẽ bảo, với tính cách của con, làm gì đều nhất định phải làm bằng được. Tuyệt đối không chịu buông tha. Kiểu bướng bỉnh đó. Tôi của thời thanh xuân đã là một đứa con gái ngang bướng, tự kỷ và không thể tự thoát ra. Còn chưa cùng giường

chung gối với bà, cũng chưa từng nắm tay bà, cùng bà dạo phố. Ngược lại, có rất nhiều ký ức là tranh chấp xung đột với nhau.

Năm ba mươi tuổi bà lại sinh em trai tôi. Bắt đầu làm việc, từ bà nội trợ trở thành người phụ nữ có nghề nghiệp. Tính tình cũng hung dữ cục cằn, ra tay đánh người. Một lần tức quá, tiện tay cầm một chiếc ghế phang tới. Suýt nữa đập phải đầu tôi. Lại cưỡng ép tôi quỳ xuống, dùng chiếc thước gỗ may đồ đánh đầu gối tôi. Tôi luôn vừa khóc vừa mắng bà vừa phản kháng kịch liệt.

Lúc đó là mấy tuổi nhũ. Tôi lại oán trách bà trong nhật ký, bị bà vô tình lật thấy. Bà hết sức đau lòng. Do đó sau khi trưởng thành, giữa chúng tôi luôn hiếm khi xuất hiện sự thân mật riêng tư giữa mẹ và con gái.

Chúng tôi không muốn nhỏ nước mắt trước mặt đối phương. Đây là một thứ cấm kỵ. Trong cá tính có sự giống nhau khiến người ta kinh ngạc, bề ngoài kiên cường cứng cỏi. Thói bướng bỉnh tuyệt đối không thỏa hiệp trong cốt cách. Sự dịu dàng và ỷ lại bí ẩn trong nội tâm, sâu nặng như thế, lại cần đột phá vỏ bọc cực kỳ phức tạp, mới có thể bộc lộ một cách tự nhiên. Cho dù đang bộc lộ, cũng có lòng e thẹn rụt rè.

Khoảnh khắc đó. Ngồi trong hoàng hôn rực sắc chiều ở quảng trường Thiên An Môn, ngắm bọn trẻ con vui vẻ thả diều. Trên bầu trời có ráng chiều màu đỏ vàng kim ấm áp. Tôi hết lần này đến lần khác đặt tay lên lưng bà, vuốt ve bà. Cơ thể bà rất mềm mại, vì già đi mà béo lên, người hơi phù thũng. Tôi quả thật hiếm khi vuốt ve bà. Người phụ nữ từng giống như trẻ con cùng trưởng thành với tôi. Người phụ nữ luôn cảm thấy buồn tẻ.

Mà lần cuối cùng tôi vuốt ve ông thật lâu là thi thể của ông đặt trong nhà xác. Thi thể lạnh băng không chút hơi ấm mà cứng đờ của ông. Đó là một lần vuốt ve mang tính bù đắp. Nhưng đều đã không thể mang đến niềm

an ủi đối với tôi và ông.

Là tháng Năm năm 2002.

4.

Bà thích hoa màu trắng có hương thơm nồng nàn. Ngọc lan mùa xuân, dành dành và hoa nhài mùa hạ. Sơn trà và hoa lan. Thích dành dành nhất. Mỗi lần đều mua từ chợ về một bó lớn, dùng nước sạch dưỡng trong cốc sắt tráng men. Mùi thơm nức mũi. Bà lại cài nó lên cúc ở ngực áo. Hoặc cắm trong túi xách mang theo bên người. Đi đến đâu mang theo đến đấy. Sự chung tình cố chấp khó tả.

Gia đình lần đầu tiên vì nhà bị dỡ bỏ, từ trong căn viện lớn có tường bao quanh kiểu cũ dọn đến nhà cao tầng mới. Bà hứng thú dạt dào, mượn xe ba bánh mang cả đồ đạc vật linh tinh và tôi đến nhà mới, còn trồng một cây sơn trà to khỏe trong sân. Cho dù vào lúc gia đình gian khổ nhất, bà cũng ấp ủ nhiều hy vọng tốt đẹp đối với cuộc sống. Dầu rằng niềm hy vọng này vụn vụn chỉ là một số chuyện vụn vặt bình đạm.

Rất nhiều chuyện bà đều có thể giải quyết. Kể cả sửa vòi nước. Làm tất cả việc nhà, chưa từng để ông rửa chiếc bát nào. Đối với hàng xóm và họ hàng cũng tình ý chân thật. Là người chân thành đối xử với người khác, không bao giờ giả dối. Mang một sự ngây thơ dễ bị tổn thương.

Lại luôn là người phụ nữ cầu kỳ. Thường cắt vải may quần áo, thích mặc xường xám và váy. Đeo trang sức. Còn đến thăm mỹ viện đắp mặt nạ. Bà yêu thích cái đẹp, song lại tiết kiệm, từ đầu chí cuối chỉ đến cửa hàng mua quần áo rẻ tiền. Tôi biết bà thích xinh đẹp, từng mua cho bà một số tơ lụa và áo lông đắt tiền. Bà cắt một thời gian, cuối cùng vẫn hân hoan lấy ra mặc.

Nếu nấu một con cá, bà là người chỉ ăn đầu và đuôi. Thịt cá đều phân ra, cho chồng và con. Mỗi lần ăn cơm đều ăn đến cuối cùng. Đối với đồ ăn có tấm lòng thương thức. Thường một mình đối diện bàn thức ăn thừa, hâm một chút rượu, thong thả uống, thong thả ăn.

Nội tâm bà chính là rất nhiều niềm hoan hỉ thể gian phong phú chất phác như thế. Mỗi chuyện mỗi vật trên đời đều để lại dấu vết nhạy cảm mà rung động. Rùng rục bốc cháy. Có một ngọn lửa. Lại có một khí chất xinh tươi như thiếu nữ. Một khi đối mặt thời khắc nguy cấp trầm trọng trong cuộc sống, lại rất mực cứng rắn. Vào thời niên thiếu, tôi không hề có được khả năng thăm dò và quan sát bà. Một người phụ nữ tốt đẹp mạnh mẽ.

Mà giây phút này, tôi vuốt ve bà trong sắc chiều hoàng hôn, nhìn thấy tất cả tâm tình nồng nhiệt của bà, giống một đoá hoa trắng muốt thơm ngát, từ từ khô héo. Sinh mệnh của bà kết ra một quả bất lực mà kiên cường trầm tĩnh.

Là tháng Chín năm 2002.

5.

Sau khi ông ra đi, tôi thường mơ thấy ông.

Thấy mình lại sắp sửa rời gia đình, đến thành phố cách xa nghìn dặm. Bà trách tôi không gần gũi với bà, lại bảo, con cũng không đi từ biệt ông ấy. Thế là tôi đi về phía trước, nhìn thấy căn phòng và số rõ ràng trên cửa. Nhưng trên thực tế ông chưa từng vào nằm phòng bệnh ở bệnh viện. Giường của ông luôn đặt ở hành lang, kéo dài đến ba ngày sau thì qua đời.

Đẩy cửa phòng ra, thấy ông nhắm nghiền mắt, sắc mặt trắng nhợt, dường như đã chết. Tôi vuốt ve tóc trên trán ông (khi gặp ông, thật ra ông đã

không còn tóc nữa, vì phẫu thuật nên bị cạo sạch), hôn trán ông. Lạnh băng và vô vi như trong dự liệu. Nhưng ông đột nhiên bắt đầu động dậy. Mở mắt ra. Tuy có chút khó khăn. Liền vội vàng dìu ông dậy, thử cho ông một vị trí thỏa đáng thoải mái. Vừa kéo gối sang vừa thăm kinh ngạc và vui mừng. Là niềm sung sướng như thế.

Sau đó liền tỉnh giấc.

Còn từng mơ thấy ông vào bệnh viện khám răng, tôi giúp ông đi lấy thuốc, hành lang quanh co hết vòng này đến vòng khác, từ đầu đến cuối không tìm thấy chỗ. Hỏi thăm, người ta không trả lời, né tránh tôi. Lại mơ thấy tôi đưa ông ngồi máy bay đi du lịch, ở sân bay ồn ào không tìm được quầy check-in. Còn ông xách một chiếc túi, đang đợi tôi. Trong mơ tôi luôn lo lắng và bơ vơ như thế. Không biết nên làm sao chăm sóc ông cho tốt.

Có lúc lại mơ thấy mình ở nhà, đi vào phòng bếp nhỏ ăn cơm. Ông đã ngồi bên cạnh, đang ăn cơm tối như thường lệ, vẻ mặt tự nhiên. Chẳng có khác biệt gì so với trước kia. Trong mơ lại hoàn toàn không biết rằng ông đã là người chết. Dường như chúng tôi chưa từng chia ly.

Chưa từng đối thoại. Mỗi lần trong mơ, ông đều không nói chuyện với tôi. Bà bảo, mơ thấy người thân đã mất thì không nên có đối thoại. Nếu có đối thoại là không tốt. Ông sẽ đến gọi con đi theo.

Có lúc giấc mơ như vậy, chi tiết hết sức rõ ràng. Thấy ông bị ốm, dường như chẳng bao lâu sẽ chết. Tôi lại giận dữ với ông, một mình ngồi sang bên. Sực nhớ ra, ông là người sắp phải đi rồi, trong lòng xót xa. Bèn đứng dậy, cùng ông đi ra ngoài. Đột nhiên thấy vô cùng không nỡ. Ôm lấy người ông thật chặt. Cơ thể ông gầy nhỏ mà mềm một cách bất ngờ, giống như trẻ con. Chúng tôi cùng ngấm một chậu thạch lựu. Thân cây to mà rõ rệt, lá xanh nhỏ mà rậm rạp chen chúc ở phần trên.

Tôi không rõ ý nghĩa của những cảnh mộng này. Tựa hồ chỉ là trong mơ không ngừng lặp lại sắp đặt một thứ giả thiết và tình cờ. Chẳng hạn ông sẽ sống lại, hoặc chết từ từ. Muốn chừa ra một quãng thời gian chính thức giữa tôi và ông, muốn để ông có thể chậm rãi rời xa tôi. Nói hết những lời nên nói, làm hết những việc nên làm. Như vậy chúng tôi mới có thể giã biệt một cách khẳng định.

Mà trên thực tế ông đi rất chóng vánh, chưa từng nói câu nào với tôi. Cũng không mở mắt ra nhìn tôi lấy một cái. Dường như đột nhiên mất tích.

Tôi vẫn chưa thể chấp nhận kiểu mất tích này. Vì tôi vẫn còn là đứa con gái bé bỏng được chiều hư của ông. Ông không thể bị thay thế. Ông vừa đi, cơ thể tôi liền có một nửa bị khoét ra một cái lỗ to. Bị khoét đi thế nào, thì giữ nguyên đường nét vỡ nát thế ấy. Sẽ luôn trống rỗng ở đó, bị thời gian và bóng tối bao phủ, không được khóa lấp. Mỗi đến khi tôi chết đi, nơi đó đều là tàn tật.

6.

Trong cảnh đêm con đường lát đá phiến của miền Nam vắng lặng mà trong lành. Chỉ có ánh đèn màu cam của sạp hoa quả và quán cơm nhỏ còn sáng hơi chói mắt. Khi đi qua công viên, cây anh đào to trong hàng rào sắt nở hoa chi chít, chạc cây to khỏe vươn ra đến ven đường. Dưới ánh trăng, có thể nhìn rõ những đóa hoa màu trắng hồng đỏ khẽ rung rinh trong gió. Trên mặt đường có cánh hoa nhỏ vụn, rải suốt con phố dài hun hút.

Có xe chở hàng ba bánh bán rau buổi tối trở về, cút ca cút kít đi qua bên cạnh chúng tôi. Con chó hoang nhỏ lông vàng chạy vút qua, để lại tiếng chân mơ hồ.

Bà ngừng lại, ngẩng đầu lên, hít thật sâu một hơi, nói, hoa nở đẹp biết

bao. Bà dường như hơi nín thở, trong bóng đêm tỉ mỉ quan sát những đóa hoa cơ hồ phải úa tàn trong một đêm kia. Sau đó vươn tay ta, nắm tay tôi trong lòng bàn tay, đút vào túi áo bà. Người đàn bà lớn tuổi rồi, da trên tay sẽ từ từ mất đi lượng nước như vậy. Giống một thứ xúc giác của giấy. Tay bà khô ráp mà ấm áp.

Cơm tối là do bà nấu. Tết Thanh minh về nhà. Em trai không xin nghỉ phép được. Hai chúng tôi ngồi đối diện nhau ăn bữa cơm tối. Sò tươi và một ít ốc luộc, có tôm và cua. Đúng lúc là thời kỳ đào măng xuân. Măng kho đượm vị nước tương, nhai rất ngọt. Mỗi lần về nhà mới cảm thấy có thể được ăn cơm canh thật sự rất thích. Cho dù cơm trắng cũng cảm thấy thơm ngon hơn nhiều.

Ăn cơm xong, bà tuyệt đối không cho tôi rửa bát. Căn nhà từng được sửa sang lại, bà thích bày hoa trong nhà. Công việc bận rộn không trồng hoa chậu được, bà liền bày những hoa giả màu sắc rực rỡ kia. Bà luôn muốn nhìn thấy có hoa. Tôi về đến nhà thông thường là chẳng có việc gì để làm, chỉ ngồi trên sofa xem tivi.

Cùng đi dạo nhé? Bà nói.

Tốt quá ạ. Tôi dập tắt điều thuốc, đứng dậy trả lời.

Bà soi gương chải mái tóc vẫn còn đen bóng, tỉ mỉ thoa kem Tuyết Hoa lên gương mặt đã rửa sạch. Đeo một đôi hoa tai. Thay chiếc váy len dài mỏng màu đen. Đi giày da gót bằng màu đen. Phát hiện tất tơ của bà đã rách, sau bấp chân có một đường chỉ dài hở ra, nhưng bản thân bà không nhận ra. Cầm chìa khóa, tắt đèn, khóa cửa. Bà quay đầu cười cười với tôi, nói, được rồi, chúng ta đi thôi.

Đích đến của chúng tôi là tiệm hoa. Muốn mua hoa tươi cho ông. Bà

nói, lấy hai bó. Lựa thật kỹ một lúc.

Lấy hoa cúc trắng và hoa cúc vàng. Thêm bách hợp. Bà thích loài hoa thơm màu trắng như bách hợp. Luôn muốn tặng bó hoa bách hợp cho bà. Trả giá với chủ tiệm, tài ăn nói và tính kiên nhẫn của cô gái rất tốt. Tôi nhét bừa một trăm đồng cho cô, không muốn mất thời gian với cô. Mẹ nói, đôi hai loại giấy nhàu màu sắc khác nhau có được không. Không có màu tím mà bà thích. Chỉ có màu trắng và màu vàng. Tươi sáng, tôi rất không thích màu vàng đó. Thà rằng hai bó đều gói bằng giấy màu trắng. Hiềm nỗi, bà khẳng khái đòi hai màu khác nhau. Có lẽ cảm thấy nên để ông biết rằng đó là đến từ hai người phụ nữ nhớ ông.

Thành phố miền Giang Nam vào mùa xuân, gió đêm hơi ẩm ướt và êm dịu. Trên phố càng lúc càng yên tĩnh.

Ôm hai bó hoa lớn, lại đi một đoạn. Đi qua sân tennis không người, khuôn viên trường tiểu học, tiệm may, hiệu sách nhỏ, cửa hàng quần áo. Đi ngang qua rạp chiếu bóng. Tôi nói, xem thử có phim gì. Bà rõ ràng rất hứng thú, nhưng lại dường như không muốn để tôi tốn tiền mua vé, một mực từ chối, bảo rằng gần đây không có phim gì hay đang chiếu. Tôi nói, xem một lát. Áp- phích dán lên cửa kính có viết ngày tháng, là ngày sau khi tôi rời đi. Tôi nói, con mua vé cho mẹ, mẹ đợi sau khi con đi tự mình đến xem có được không. Bà đáp, không cần đâu. Năm tay tôi kéo về phía trước, song trên mặt lại là bộ dạng cực kỳ thất vọng.

Về đến nhà, bà và tôi cùng lên tầng ngủ. Bà ngồi trong phòng tôi xem tivi, tôi ở bên cạnh sắp xếp quần áo. Bà rõ ràng rất muốn nán lại trong phòng lâu một chút, nhưng lại không biết có thể nói gì với tôi. Bảo, mẹ sang phòng kế bên ngủ. Đi một lát, lại trở về bảo, mẹ xem tivi thêm một lát nữa.

Chính là muốn ở bên tôi, tôi biết. Tôi cũng không biết có thể nói gì với

bà. Một thứ hơi thở câu nệ mà lưu luyến lắng đọng trong căn phòng nhỏ hẹp. Cuối cùng, bà vẫn không thể chống cự nổi thẹn thùng của mình, bảo, con ngủ ngon nhé. Ngày mai phải dậy sớm. Mẹ cũng mệt rồi, phải ngủ sớm một chút. Tôi đáp, vâng. Bà giúp tôi trải sẵn giường, lại giúp tôi mở nước nóng. Sau đó khép cửa phòng mình.

Bà già đi sẽ càng ngày càng giống con của tôi.

Là tháng Tư năm 2004.

7.

Căn phòng ngày xưa từng ở mười mấy năm. Sàn gỗ cũ kỹ. Tất cả đồ vật ngày xưa đều thấp thoáng tỏa ra mùi bụi bặm. Mùa xuân ở miền Nam, ở lâu rồi sẽ có cảm giác lạnh lẽo âm u. Từng sợi từng sợi thấm vào tận xương. Tôi tắm bằng nước nóng trong phòng vệ sinh ẩm ướt. Sơn quét trên trần vẫn bóng loáng, phản chiếu cái bóng mờ nhạt của chiếc giường.

Tôi nhìn thấy mình trên giường, dường như vẫn là thiếu nữ khao khát cao chạy xa bay kia. Đàn ông yêu tôi lúc đó giờ đều đã làm chồng làm bố người ta. Trong căn phòng này, cô bé mười sáu tuổi vượt qua dục vọng tàn khốc của tuổi thanh xuân giống như bơi qua sông. Cơ thể và tâm hồn tựa cánh hoa, đột phá chướng ngại, mãnh liệt nở rộ. Trả giá. Tìm kiếm sự thanh thản trong sáng của sâu thẳm linh hồn đổi lấy sau khi thoát thai hoán cốt tình thế xoay chuyển. Lại về đến nơi đây. Tuổi tác dần già đi. Người nhạt như cút.

Nằm trên giường, bật đèn bàn nhỏ đọc sách một lúc. Một đêm rất yên tĩnh. Dự báo thời tiết nói ngày mai sẽ có mưa nhỏ. Tôi chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài một lát. Không có bất cứ tiếng động nào. Nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Năm giờ mười lăm phút sáng. Trời còn tờ mờ. Tỉnh giấc, nghe thấy tiếng đi lại ngoài cửa. Bà giúp tôi đun sẵn nước nóng. Sau đó đi giày, khẽ khép cửa xuống tầng. Có lẽ là muốn để tôi ngủ thêm một chốc, nên không vào gọi tôi dậy. Nửa tiếng sau, gọi điện thoại, hỏi, con đã dậy chưa. Tôi đáp, dậy rồi ạ. Thế thì xuống ăn sáng thôi, lát nữa chúng ta đi sớm một chút.

Bữa sáng là cháo đậu đỏ được nấu sẵn từ trước. Viên bột nhỏ mềm mại làm từ gạo nếp, đậu đỏ chín nhừ nhưng không ngọt ngấy. Bà lại làm món trứng gà nấu long nhãn. Mỗi lần đều nấu rất nhiều món. Thức ăn là phương thức bày tỏ tốt nhất của bà. Hoàn toàn không ăn hết. Tài xế đã chạy xe đến. Bà bỏ hoa quả, hoa tươi vào, lại có túi đựng điểm tâm. Nói trên đường đi sợ tôi bị đói.

Xe chạy khoảng ba, bốn tiếng. Chẳng bao lâu đã đến nghĩa trang của ông. Lúc ông hạ táng là ở khu mộ tôi chọn. Bà không biết đường nên cứ liên tục hỏi tôi có phải sắp đến rồi không. Xa xa, nhìn thấy dãy núi màu xanh lá cao vút và cánh đồng trống trải. Vào khu mộ còn phải qua một bờ ruộng hẹp. Bà hình như có cảm ứng, ý thức được sắp đến, đột nhiên bắt đầu trầm mặc.

Xe ngừng lại, tôi ôm hoa bước ra. Bà chỉnh lại đầu, đi thẳng tới trước, ngắm nghía xung quanh và nói, nơi này vẫn rất tốt. Bà lại tỏ vẻ bình tĩnh không nhìn ra biểu cảm đó. Kiểu bình tĩnh này là thứ mà tôi sợ. Mộ mới trong khu mộ không nhiều, bia mộ xếp rải rác, cắm cành cây gọi hồn khăng khiu, bên trên mộ buộc tờ giấy dài. Trước những ngôi mộ đã được cúng đó có bày hoa quả và bánh trái.

Bà khẽ hỏi, là ngôi mộ nào nhỉ. Tôi đáp, chính là ở đó. Bản thân bà thật ra đã đi đến. Trên bia mộ màu đen viết tên ông, màu trắng. Và cả tên bà, màu vàng. Nếu sau này bà cùng đi với ông, tên này cũng sẽ được tô thành màu trắng. Sau này họ sẽ chôn chung với nhau.

Nghĩa trang dựa lưng vào dãy núi mênh mang. Rất nhiều cỏ dại xanh tươi mới mọc ra giữa kẽ của con đường lát đá. Ánh nắng rực rỡ ấm áp, trong không khí đượm hương thoang thoảng của lá thông và hoa đỗ quyên. Tiếng chim hót êm tai, rạch qua giữa bầu trời xanh biếc. Bà quay lưng về phía tôi, hơi khom lưng xuống, nhìn bìa mộ, chìa tay ra vuốt ve nó, khẽ nói, có nhiều bụi quá, phải lau một chút. Giọng điệu dường như có sự trách móc nhẹ nhàng đối với ông.

Ngón tay bà lóng ngóng mà ngấp ngừng lướt qua mấy lần trên tên ông. Sau đó bất thành linh, bà vốn vẫn đang kiểm chế bắt đầu suy sụp. Quỳ xuống gối tay nắm thật chặt mép phiến đá, gục đầu lên cánh tay, gọi tên ông, nói, sao ông lại bỏ mặc tôi mà đi như thế chứ.

Bà lặp đi lặp lại câu này, bắt đầu lớn tiếng khóc.

8.

Khi tôi mười hai tuổi, em trai ba tuổi. Năm đó, ông bà dẫn chúng tôi đi du lịch.

Đó là lần đầu tiên tôi ngồi máy bay. Nơi đến là Thượng Hải, bay khoảng nửa tiếng. Tuy gia cảnh không lo cái ăn cái mặc, nhưng ông bà lớn lên trong những năm tháng đặc thù, đều là người tính tình giản dị chất phác. Đây là lần cả nhà đi du lịch duy nhất trong ấn tượng của tôi. Ông kiên trì muốn chụp tấm ảnh bên cạnh máy bay, sau đó cô tiếp viên hàng không chạy tới ngăn cản, vì trong số hành khách chỉ còn lại bốn người chúng tôi do chụp ảnh nên chưa lên máy bay.

Họ là người Ninh Ba, yêu thích tất cả niềm vui phạm tục bình thường trên đời. Chỉ có tôi vì rời xa họ và quê hương lâu ngày, sống một mình, trong tính cách có một thứ mênh mông vắng vẻ, dường như cái gì cũng không cho

là hiểm lạ, cũng không có hứng thú dạt dào. Thấy gì cũng đều hờ hững.

Nhưng sau này, tôi nhớ lại bố mẹ thuần phác của mình, những hành động trẻ con ấy, trong lòng chỉ có thương xót.

Cả nhà bốn người chúng tôi đi trên phố Nam Kinh của Thượng Hải. Bà bế em trai còn nhỏ tuổi, ông vì có tật ở chân nên đi đứng không tiện, theo sau. Tôi mười hai tuổi đã thường xuyên cảm thấy buồn bực kém vui, cho rằng thứ họ muốn cho tôi đều là thứ tôi không cần. Do đó, trong lòng chưa bao giờ có sự ngây thơ.

Đúng vào ngày lễ, khách sạn ở Thượng Hải đều kín chỗ. Chỉ có khách sạn lớn bốn, năm sao chưa treo biển đã hết phòng. Bà phân vân mãi, đi vào hỏi giá, tuy họ không thiếu tiền, nhưng vẫn không nỡ xa xỉ như vậy. Trong tình trạng gần như tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ, các con đều đã mệt mỏi, không còn cách nào khác, vừa khéo đi ngang qua một quán trọ nhỏ rất hẻo lánh. Và lại chỉ còn phòng dưới tầng hầm mới có giường. Bà bèn dự tính chỉ ở một đêm.

Tôi nhớ mãi đêm đó. Trên chiếc giường ở phòng tầng hầm bẩn thỉu, bà sắp xếp ổn thỏa cho chúng tôi. Không biết làm sao. Thậm chí không cho chúng tôi tắm, chỉ định ngủ qua loa một đêm cho xong chuyện. Nhưng sáng hôm sau thức dậy, trên da và cánh tay tôi đã có một mảng loét. Ngứa ngứa chảy nước. Lúc đó kinh tế gia đình đã rất khá, họ vẫn có sự kiềm chế và tiết rẻ không thể đột phá.

Sau này tôi nghĩ thông suốt, điều này giống như tình cảm của họ với con cái. Họ rất muốn cho, nhưng cảm giác xa cách giữa đôi bên đã cắt đứt con đường nối liền này. Họ không thiếu khả năng trao đi, nhưng lại không có phương thức, phương pháp hợp lý. Do đó, cho dù yêu đôi phương tha thiết, đôi bên vẫn cảm thấy cô đơn. Có những sự bày tỏ tự mâu thuẫn lẫn nhau với

nội tâm họ, con trẻ rất khó hiểu được. Chỉ có sau khi con cái trở thành người lớn mới thấu hiểu, bố mẹ cũng là những người có nhược điểm trời sinh. Tình yêu giữa họ không phải là lẽ đương nhiên, cũng cần đôi bên biết nhau. Thậm chí khoan dung thương xót.

Lần du lịch cuối cùng của ông là đi Hồng Kông. Không muốn tiêu tốn quá nhiều, vì vậy ông đi một mình với những người xa lạ trong đoàn du lịch. Bà ra chợ mua cho ông một chiếc túi du lịch to hiệu Nike nhái. Ông vẫn chụp rất nhiều ảnh trên máy bay, như thể đứa trẻ tinh nghịch và không có được sự thỏa mãn. Người đàn ông trong ảnh sắc mặt ảm đạm, tật chân nặng thêm, rõ ràng lực bất tòng tâm. Mà khi còn trẻ, ông gần như đã bôn ba khắp Trung Quốc. Sự già nua của ông vào những năm cuối đời sa sút với tốc độ nhanh chóng. Ngày càng cô độc tự kỷ.

Tôi nhìn thấy ảnh ông chụp ở vịnh Đồng La, công viên Hải Dương, trên đỉnh núi Thái Bình. Hiểu được sâu sắc nỗi bất lực của nội tâm ông. Tất cả nỗi niềm không cam lòng, cố chấp và huyệt hẫng của ông đối với sinh mệnh. Tôi chưa bao giờ thử lý giải một người đàn ông, máu thịt gần gũi như ông. Vì thế mỗi lần trông thấy những tấm ảnh này, tôi đều rơi lệ.

Là tháng Mười hai năm 2001.

9.

Tiếng khóc đau khổ của bà ở trước mộ khiến tôi và bà đều được giải phóng.

Vào khoảnh khắc đó, tôi giống như bản thân nghĩ đến từ trước, đứng một bên, nhìn bà quỳ ở đó khóc. Không có bất cứ lời khuyên nhủ hay thử ngăn cản nào. Xung quanh mất đi tất cả tiếng và mùi. Nội tâm yên tĩnh, trống rỗng không có vật gì. Tôi giờ tay ra vuốt ve tấm lưng run rẩy không thôi của

bà. Dịu dàng rầu rĩ vô hạn.

Có lẽ vào giây phút ấy, chúng tôi mới có thể bộc lộ nỗi lòng của đôi bên, xác nhận sự tâm đầu ý hợp của đôi bên. Không còn bất cứ ngăn cách và trở ngại nào. Sự trách móc, bắt bẻ, oán giận, tranh chấp lẫn nhau giữa đôi bên như lớp vỏ xi măng cứng đờ vỡ vụn tới tấp rơi xuống. Máu của chúng tôi đang mang đến tiếng gọi liên kết máu thịt sinh mệnh đôi bên. Trong thời gian dài đằng đẳng, sự trao ra và cho đi của đôi bên.

Cái chết mang đến sự kiểm chứng. Tình yêu và nỗi nhớ đối với một người có thể xuyên qua thời gian sâu không thể dò này, mãi đến khi đôi bên đều mất đi tất cả manh mối ở thế gian này.

Tôi đến từ cơ thể của ông và bà, di truyền gen của họ, kế thừa ý chí của họ. Nếu bất kỳ người nào trong đó có thay đổi, thế thì người được sinh ra đều không phải là tôi. Chúng tôi là người thân có thể tin tưởng và chờ đợi duy nhất trên cõi đời này. Không còn ai khác.

Khoảnh khắc ấy, tôi tự hỏi, mày nên có một đứa con chứ. Tôi bỗng dưng rất muốn tìm được một người đàn ông mà mình có thể yêu say đắm, sinh một đứa con cho anh ta.

10.

Viếng mộ xong, đến cảng cá Thạch Phổ. Bà muốn dẫn tôi đi ăn hải sản.

Ở quán ăn ven biển, bà gọi cua, tôm tít, ốc, cá chim hấp, ốc móng tay, mực, nghêu... rất nhiều hải sản. Đều tươi rói, đương nhiên giá cả cũng không rẻ. Trời nắng đẹp, nhưng gió ven biển vẫn rất lớn và mang theo hơi lạnh. Bà gọi bia. Sợ tôi lạnh, lại gọi một bát lớn canh cà chua nóng. Bà ngồi đó, cũng không nhiều lời, chỉ luôn tay gấp thức ăn cho tôi và tài xế.

Thời khắc thể này đối với chúng tôi đương nhiên là rất hiếm hoi. Ăn cơm xong, xe lên đường quay về.

Trên đường bà nhắc đến nơi mà mình khôn lớn, tên là Tứ Châu Đầu. Hồi bé bà và bà ngoại của mình sống với nhau. Bà cố ngoại là người phụ nữ giỏi giang, mở quán trọ, thích hút thuốc, tính tình hiền lành ngay thẳng. Là người có ảnh hưởng lớn nhất đối với bà. Bà nói, bà ngoại thật sự đối đãi với người ta rất tốt. Giúp đỡ người gặp khó khăn. Còn rất kiên cường.

Lại nhắc đến thời thiếu nữ, học ở trường trung học của một thôn trấn khác, hằng tuần phải về nhà lấy lương thực và quần áo. Thường dùng một cây đòn gánh để gánh đồ, một mình đi đường núi mấy mươi dặm. Còn phải leo dốc. Bà cười, lúc đó không biết mệt và khổ. Đi dưới nắng gắt. Đi mệt rồi thì nghỉ ngơi dưới bóng cây, uống ngụm nước giếng.

Con xem, hai cây long não to kia vẫn còn. Bà đột nhiên chỉ chỗ rẽ ngoặt của con đường núi thoáng lướt qua ngoài cửa sổ, nói. Tôi và tài xế đồng thời quay đầu liếc nhìn. Quả nhiên có hai cây long não cực lớn sum suê đứng thẳng dưới ánh nắng. Bà bảo, lúc mẹ mười mấy tuổi chúng đã cao như vậy. Bao nhiêu năm rồi.

Bao nhiêu năm rồi. Tôi nhìn thấy con đường quốc lộ bằng phẳng dưới ánh nắng sáng loang loáng. Con đường núi mà bà của thời thiếu nữ đi qua, thấp thoáng giữa dãy núi và rừng cây. Tôi có thể nhìn thấy thiếu nữ thôn quê tràn đầy sức sống đó, gánh đồ, một mình đi giữa ánh dương và rừng núi, cuộc đời của bà cũng sớm đã có dự định sẵn. Sẽ được một người đàn ông đưa đến thành phố của ông.

Chúng tôi vẫn về lại Tứ Châu Đầu. Một thôn trấn có biển cả và bãi lầy. Từng vô cùng thịnh vượng vì vị trí địa lý của nó, sau đó do lấp biển mà hoang vắng. Bà nói, một chặn một vây như thế thì thuyền bè không thể cập

vào. Trước đây khi họp chợ náo nhiệt biết mấy, thuyền đều chạy tới. Cả đám con gái bọn mẹ thường đi đào hào, cắt rong biển, mò còng. Còn bây giờ, trên thị trấn đều không còn đàn ông ở nữa, ra ngoài làm công cả rồi. Trên phố cỏ mọc cao ngút.

Đi thăm mộ bà cố ngoại. Bà nhắc đến cái chết của bà ngoại mình, nói rằng cụ cố đang nhét một ôm củi khô vào bếp lò thì cảm thấy mệt, lên giường định nằm một lát. Ngửa mặt nằm xuống liền qua đời. Cũng là xuất huyết não. Lửa trong bếp lò vẫn cháy rất đượm.

Giọng điệu kể chuyện của bà giống như quãng thời gian ông vừa mới mất, gặp họ hàng liền không kìm được kể, ăn cơm sáng xong ông còn khỏe mạnh, đứng dậy đi vào phòng, đi được vài bước thì đột nhiên ngã xuống. Trong suy nghĩ của bà, cái chết nhất định không nên dùng phương thức như vậy tập kích những người quan trọng trong cuộc đời bà. Bà sẽ mãi mãi có nỗi nghi hoặc đối với những vấn đề này. Nói, người tốt nhường ấy kia mà. Đối với người ta tốt thế. Chưa bao giờ làm chuyện xấu.

Bà ôm tâm ý cố chấp truyền thống người tốt có đền đáp tốt. Giống như người bị gạt một vô nhưng không chịu thừa nhận. Ngực đau tức, trong giọng điệu vẫn là sự vô tội và kinh ngạc ngây thơ.

Từ trên núi đi xuống, tài xế đợi lâu đã ngủ trong xe. Hoa đỗ quyên và hoa lê chúng tôi hái gần như nhét đầy cả băng ghế sau xe. Bà nói phải đi vệ sinh. Nhưng không tìm thấy. Lại bảo, hay là thôi vậy. Lên xe đi. Tôi nói, như thế sao được, đường còn dài, mẹ sẽ không thoải mái. Tôi khẳng khẳng đòi tìm, đi một đoạn đường, tìm được một quán trọ, bèn đi vào, hỏi bà chủ đang chơi mát chược, có thể đi nhờ nhà vệ sinh một chút không. Bà chủ đáp, không thành vấn đề, ở bên kia.

Bà hơi thẹn thùng bước tới. Tôi nói, đưa áo khoác và túi xách cho con.

Bà liền đi vào.

Phải. Bây giờ bà lại là cô con gái nhỏ của tôi.

Xe lại chạy. Bà nói, chạy về phía trước. Mẹ nhờ người đào một túi măng, để con mang về Bắc Kinh. Ông bác kia chắc chắn đang đợi xe chúng ta ở ven đường. Bà có vẻ rất nắm chắc. Quả thật bất cứ thôn trấn nào ở nơi này bà đều quen thuộc. Đây là phạm vi sinh hoạt của bà, bà hết sức hài lòng với nó. Trong một hai tuần đến Bắc Kinh ở, bà luôn phàn nàn rất nhiều về không khí và nạn kẹt xe của Bắc Kinh.

Xe chạy khoảng nửa tiếng, quả nhiên có một túi măng tươi chờ ở đó. Bà và ông ta thân mật hàn huyên. Con gái ông ta làm công ở chỗ bà. Bà khẳng khái đòi trả tiền cho ông ta, đương nhiên ông ta nhất định không nhận. Sôi nổi chối nhường một hồi. Vẫy tay từ biệt. Người đàn ông đứng phía sau vẫn không ngừng vẫy tay, dõi mắt tiễn chiếc xe đi xa. Đến chỗ xa tít, ông ta vẫn đứng đó trông theo.

Vào lúc này bà lại biến về chính mình. Đối xử với người khác tràn đầy tình ý, có cho có nhận. Có một mặt sáng khoái và sắc sảo. Túi măng đó bà về nhà liền bóc vỏ rửa sạch, ngâm nước muối nướng chín. Bảo tôi mang về Bắc Kinh.

11.

Vì quanh năm đơn độc sống nơi đất khách, tôi thường cảm thấy mình là một đứa con gái bị tước đoạt thân phận. Là một kẻ không nhà. Vào một đêm nọ, gọi điện thoại cho bà, nói với bà, cho dù không kết hôn cũng muốn có một đứa con. Bà đương nhiên không hiểu tôi nói gì, nhưng trong giọng điệu đã có một nỗi mềm yếu và buồn bã, nói, không được. Một mình nuôi con sẽ rất khó khăn. Chung quy phải có người đàn ông giúp một tay. Con không

hiều đâu. Không thể.

Bà có một lời khuyên nhủ giản dị rằng, đàn ông, chính là làm một người bầu bạn lẫn nhau. Chẳng có yêu hay không yêu gì cả. Chẳng có chuyện phức tạp như thế. Chứng kiến đứa con gái mười sáu tuổi đã bắt đầu yêu đương của mình, đàn ông bên cạnh đến đến đi đi, nhưng chưa bao giờ có được sự yên ổn. Bà biết một cơn nước triều đến từ nơi xa đã mang con bé đi. Bà không thể đưa nó lên bờ, sức mạnh mà bà đối kháng là thứ mà bà không thể dự tính và ước lượng. Cũng không thể cảm biến. Do đó bà chỉ để mặc nó chìm nổi theo con sóng.

Tôi luôn cảm thấy, nếu tôi có một đứa con gái, nó nhất định cũng sẽ mắt sáng răng trắng, có mái tóc đen nhánh. Nhưng không cần là một cô gái vỏ ngoài cứng rắn, hạt nhân bên trong ngọt ngào. Sẽ rất buồn tẻ. Nếu đột phá lớp vỏ ngoài này, lại dễ bị tổn thương.

Ngược lại. Tôi hy vọng nó bên ngoài ngọt ngào, nội tâm kiên cường. Có thể đến tuổi trưởng thành, vẫn ôm ấp với bố. Yêu mẹ của nó. Vì mẹ nó sẽ vô cùng yêu nó. Bù đắp tất cả thiếu sót cho nó. Nó có thể kết hôn sinh con từ rất sớm. Trọn đời chỉ cùng một người đàn ông ở bên nhau. Người đàn ông đầu tiên của nó chính là người đàn ông cuối cùng của nó. Từ bên cạnh bố mẹ chuyển thẳng đến bên người chồng của nó.

Luôn được yêu chiều che chở, sẽ không trở thành một cô gái kiên cường trong cô lập bơ vơ. Luôn sống giữa những người yêu thương nó, bầu bạn nó.

Tôi biết, đây là tất cả ảo tưởng chưa từng thực hiện và có được của tôi.

Trên máy bay, ngủ thiếp đi. Rất say. Đường như một giấc tỉnh lại, ông và bà sẽ ngồi bên tôi, vẫn là dáng vẻ thời trẻ của họ, đưa tôi của tuổi thơ đi du lịch. Đường như từ đầu đến cuối chúng tôi đều chưa từng giã biệt.

Bà tiễn tôi ra sân bay. Đây là lần đầu tiên bà đi tiễn tôi. Trước đây đều là ông làm chuyện này. Bà đợi tôi check-in và gửi hành lý xong, kéo tay tôi đi đến lối kiểm tra an ninh, cuối cùng vẫn bật khóc. Tôi nói. Mẹ đừng khóc. Đừng khóc, mẹ ạ.

Tôi biết tời khắc thế này quý giá hiếm hoi, và đang dần mất đi. Giống như từ trong hồ vốc lên một vốc nước, định sẵn phải chảy hết qua đầu ngón tay. Trên thế gian này, nỗi niềm lưu luyến không rời mà tôi có thể sở hữu chỉ có hai người này mới là thật. Từ đầu đến cuối.

Trong đại sảnh rất đông vắng vẻ. Chẳng ai chú ý chúng tôi. Tôi ôm chặt người phụ nữ đang già đi này. Bà là con của tôi.

Con người càng lớn tuổi, thì sẽ dần dà đổi với người bên cạnh càng hờ hững. Rất nhiều người đã xuất hiện. Lại đã biến mất. Giống như ngồi xem mây tụ mây tan, thực sự chẳng có gì giải thích thuyết minh. Bạn bè có lý có hợp, người yêu đến đến đi đi. Rất nhiều tình cảm mục đích không thuần, hướng đi không rõ, đối đãi không tốt. Tình cảm có thể nắm giữ trong tay chúng ta, xét cho cùng là chuyện của mấy ai.

Tôi thông qua kiểm tra an ninh, khi thu xếp xong xuôi hành lý đứng dậy, quay đầu nhìn bà. Bà chen giữa đám đông vẫy tay với tôi. Tôi mỉm cười. Nhìn thấy ông. Đó là dáng vẻ lần cuối cùng ông tiễn tôi. Tết hai năm trước. Ở bến xe. Ông đứng ở lối ra nhìn tôi, tóc đã bắt đầu bạc. Trên mặt nở nụ cười. Dù đang buồn bã, chúng tôi vẫn vẫy tay nói tạm biệt.

Hình như tôi chưa bao giờ nghĩ rằng họ sẽ già sẽ chết. Thỉnh thoảng

nghĩ đến, cảm thấy đó là chuyện không thể nào. Cũng chưa bao giờ nghĩ rằng vào một ngày nào đó sẽ mất đi ánh mắt này. Như thể ông và bà là con chủ bài từ đầu đến cuối trong tay tôi. Như thể họ sẽ mãi tồn tại.

Thế là tôi quay người, một lần nữa ra đi.

Chỉ cần bạn đang yêu, thì bạn vẫn là thiếu nữ mười sáu tuổi. Áo trắng váy xanh, trên mái tóc vương cánh hoa dành dành thơm ngát, đôi mắt vô tội mở to, trái tim tựa thủy tinh buồn lo không yên.

Hết.